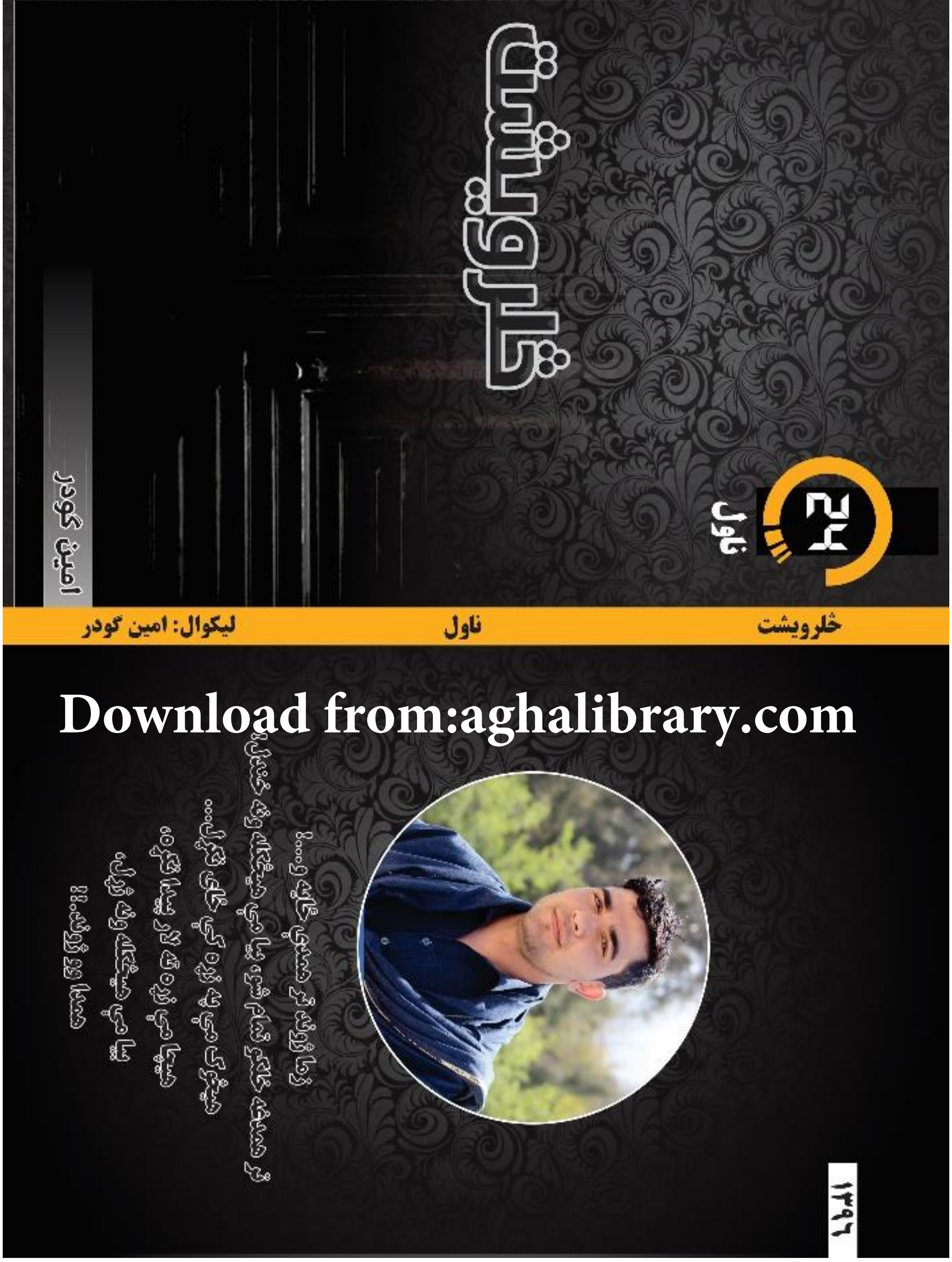

Download from:aghalibrary.com

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب ځانګړنې

- **کتاب نوم:** څلرويشت
- **ليکوال:** امين ګودر ۰۷۹۱۶۴۹۴۲۴
- **فېسبوک پاڼه/**Amin Goodar
- **ډيزاين او پښتی :** عبيد موسم
- **کمپوز:** امين ګودر

- پیل -

ساړه و، ولي مې دېوال ته لګولي وه، ولاړ وم، په ناستو کسانو مې ځغلنده نظر واچولو.
په کوټه کې څلور کسان په غولي سره ناست وو، ټول ښه ستړي معلومیدل په خپلو ځایونو کې آرامه پراته ول، خاموشي وه.
د کړکۍ د پلې ټکا خاته، تېزې هوا له دیواله سره وهله، د اسمان غړمبهار او د تېز باد لګیدلو څخه داسې ښکاریده چې د توفان امکان شته.
څو قدمه مې مخکې واخیســتل د کړکۍ پله مې د لاس په دوو ګوتو ونیوه، له کړکۍ دباندې مې وکتل، د تېز باد شنهار مې د سر ویښته شاته وشړل، په مخ مې سوړ باد ولګیده او یو څو واره د باران څاڅکي.
غلي مې ځان سره وویل:—
اوفف خدایه ! داسې ښـکاري چې ښـه باران به وشي، ځنګل به بیا له خټو او چیکړو ډک شي، توبه توبا...
په کوټه کې ناسـتو ملګرو، په ما کې سـترګې خښــې کړې وې، نن یې په کوم عجیب نظر راته کتل، تر ډېره یې زما له څېرې خپلې ســـترګې نه اړولې، ډېر شـکونه او ډېر سـوچونه ماغزو ته راغلل خو بیا به مې له خپل ځان سره په: نه نه طور ټول سوچونه مات کړل.
بیا مې یو نظر ځانته وکتل، جامې مې هم خیرنې نه وې.
شکمن شوم، آخر ددا سې لیدو د ځواب موندلو لپاره نیږدې ورغلم، خام دیوال ته مې ولي ولګول، یو بل ته مو وکتل، خاموشي مې ماته کړه، ومې ویل:—

خیرت خو دی کنه؟ څنګه راته داسې ګورئ؟

فرهاد، اصــغر، زوبیر او فرید ته وکتل، زوبیر ورته په سر اشـــاره وکړه، فرهاد شــونډې وخوځېدې: مدثره ! نن ډېره ښــه موقع ده، شــکیل هم بهر تللی او ته هم اوزګار یې، نو مونږ داســې ویل چې ســتاســو د ژوند ټوله کیســه راته وکړه، غواړو مونږ هم پوی شو څنګه تر دې ځایه رار سیدلي یئ؟

مو سکۍ شوم، له ګوتو مې ټکا ووېسته، لږ فکر مې وکړ، له بهر څخه د تېزې هوا شـــهنهار دننه کوټې ته راته، پلتۍ مې ووهلې، د کوم ســـوال او یا ځواب پرته مې کیسه څه داسې پیل کړه:-

ډېر وخت مخکې زما د ژوند لومړی پړاو په یوه کوچنۍ کورنۍ کې پیل شـــو، د ماشومتوب خواږه وختونه مې هلته شروع شول.

هغه وختونه زه د جنتونو په نوم یادوم، ډېره مینه او ډېر خوندونه پکې وو.

زه ډېر شــوخ وم، ټول کور به مې تاوه وه، له هر شي سره به مې سر و، د چرګو پر کوږخۍ (کوډله) کې به زه ناست وم، ټول ځان به مې په دوړو لړلی و، مور به مې پخلی کاوه او زه به په یوه شیبه کې تر غوا رسیدلی وم، غوا به هم مینه راباندې ماتوله، پخپله پلنه ژبه به یې زما مخ او ویښته ستړل.

مور مې یوه ورځ د ګاونډي ښـځې ته ویل: مدثر زوی! مې په ماشــومتوب کې ډېر شـــوخ و، په کوچني یوه خاپوړه بدن کې به یې ټول کور د خاپوړو له امله لاړې لاړې جوړ کړی و، چې کله به مې لږ هم له نظره ورک شـــو بیا به یې خاورې خوړلې وې.

د مور یاد مې لا هم تازه دی، مور ریښـــتیا هم چې بې حده زیاته ګرانه وي، ما به چې یوه دقیقه ونه لیدله ســـاه به مې پســـې وتله، هر وخت به یې غېږه کې پروت وم او ډېر سکون به یې رابښه.

وخت همدا سې پسې مخکې تله، تر زده کړو ورسیدم، لومړی ټولګی، ورپسې دوهم آن تر یوولسم ټولګي مې زده کړې ورسولې او پکې دوهم نمره راغلم.

پلار مې راته ډېر خوشحاله و چې زوی به مې لخیره یو څه جوړ شي، هر وخت به یې نازولم، د خولې ډوډۍ به یې هم را ته نیموله او زه به یې سبق ته هڅولم.
په هغه وخت کې ما د ژوند نولس پسرلي تېر کړي و خو بیا به مې هم عادتونه لکه د کوچني ما شوم دا سې و، له خور سره په کوچني څیز جنګ، خور مې چې نوریه نومیده له ما مشره وه، تل به مې ورسره په کوم شي جنګ و او هر ځل به تول تاوان ماته رسیده، ځکه هغه راباندې لویه وه او ما ورسره زور رسیده نه، ما به هم تر خپله وسه زور ووهه خو خور مې هم دومره ظالمه وه چې هیڅ ترس به یې راباندې نه کاوه.
کله به چې ورسره زما وسه ونه رسیده، مور ته به په ژړا ورغلم، مور به مې چې دا حالت ولیده ډېره به غوسه شوه او نوریه به یې ښه ووهله، حتی چې غلطي به هم زما وه خو بیا به هم نوریې وهل وخوړل.
مینه وه، د یو بل تر څنګ یې لا هم ساتلي و، تل مو خلکو ته ښه رسیدلي، نه بد.
غریبي وه خو بیا هم زړونه مو د پاچاهانو و، کله به مو هم چې څوک په کومه ستونزه کې لیدل، ټټر به مو ورته ډبولو او مرستې ته به یې له بل هر چا مخکې ولاړ وو.
دا خبره مې راته پلار زده کړې وه :-
(بچیه! هر وخت دې که څوک په کوم مشکل کې ولیدل، خامخا ورسره مرسته کوه، ددې کار سره مو د یو بل ترمنځ مینه زیاتیږي او خدای (ج) هم درنه راضي کیږي.)

***

یوولسم ټولګی به مو یوه هفته ویلی وي، د دو شنبې ورځ وه، د ریا ضی ا ستاد (منیر) سره د دوو هلکانو دننه راننوت، اول نمره چیغه کړه: ولاړ ســـئ؟ ټول شاګردان له خپلو مېزونو پورته شو او پخپلو ځایونو ولاړ سئ ودریدو، منیر استاد موسکی شو او ټولو ته یې د کېناستو وویل.
په پک تندي تار تار ویښــته یې وګرول، لاســونه یې سر ور وســتل، خړې غټې شــونډې یې وخوځېدې: تاســو پخبر سره تر یوولســم ټولګي راورســیدی، ان شــاءالله راتلونکي پړاونو کې به هم همداســې بریالي واوســئ، خو په یوولســم ټولګي کې به درسره دا دوه نوي شاګردان هم خپل درسونه مخکې بیایي.
په ځنګ کې ورسره ولاړو دوو هلکانو ته یې ګوته ونیوه، خبره یې پســـې وغزوله:- له ټولګي سره بلد کړئ او تېر درسونه چې ورځخه تېر شوي هغو کې هم ورسره مرسته وکړئ.
ټولو د هو په طور سرونه وخوځول، په ټولګي کې د کېناســتو ځای نه و، یوازې زه وم چې کوم څوک به راسره نه کېناسـتل، لامل یې همدا و چې زما خیرنې او پرې پرې جامې وې او تر لیرې به رانه بد بوی تله.
ټولو به له ما ځانونه په آمان غوښتل، هغه د پښتو متل دی وایي:-
غریبي بده بلا ده.
ا ستاد منیر دا دوه هلکان زما په خوا کې کېنول، د یوه نوم زوبېر او د بل ا صغر و.

زوبېر میانه ونه درلوده، له رنګه غنم رنګ او ډېر خوږ ښـــکاریده، وړه خوله، تور اوږده ویښته، وړه پلنه پزه، توري سترګې او تازه ښکلي بریتونه یې راشنه شوي و، همدا شــــان اصــــغر لږ غټ او میانه ونه، دی هم غنم رنګ درلود، تور او ګلګوتي ویښـــته یې په هوار تندي پراته و، جګه او اوږده پزه یې درلوده، له څېرې ډېر بیدار ښـکاریده، څنګه چې زما سره کېناسـت زما سره یې په موسـکا خوله خبرې وکړې.

په لومړیو کې دوی ډېر شرمیدل، د ټولګي له شــاګردانو سره بیخي نا اشــنا و، حتی له خپل ځای یې بلې خوا ســـترګې نه اړولې، په رنګ کې توپیر، وچې شونډې او په تندي به یې د خولو غوټې ښکاریدې.

دوی ته مونږ بیخي نا اشــنا ښـــکاریدو، هیچا سره یې خبرې نکولې تل به خاموشه وه.

کله کله به مې چې ورڅخه کومه پوښـــتنه وکړه په هو او نا کې به یې ځواب راکاوه، داسې به مې انګیرله لکه ژبې مو سره بدلې وي.

وختونه تیریدل، د ښــوونځي درســونه ښــه په چټکۍ سره روان و، څومره چې وخت مخکې تله، همدومره به په زوبېر او اصغر کې بدلون راتله.

ددوی هغه معصومې او غلي ویریدلي څېرې اوس ډېرې شوخې شوي وې، په ټولګي کې به یې دا سې شور ما شور جوړ کړی و لکه د مني په ما ښام کې چې چڼچڼې د ځنګله په ونو کې چنیږي.

څو ځله استاد دوی ته ســزا ورکړه خو هماغه ډول و او هماغه یې لړګی، ســزا ورکولو به څه ګټه ونه کړه، هر څه به چې په مزاج برابر ورغلل هماغه به یې کول.

ددوی کردار او ددوی سلوک سره زما هم آشنایي پیدا شوه، هغه غلی مدثر چې هیڅکله به یې په ټولګي کې کوم شاګرد نه تنګاوه او نه به یې په لوړ اواز خبره کوله خو نن ورځ هغه د نورو په لاره روان شو، له درس سره یې هغه بې شمېره

مینه هم کمه شوه، آن تر دې چې مطالعه کول یې هم پرېښودل، دا ځکه چې ما له زوبېر او اصـــغر سره دومره جوړه شـــوي وه چې ټول د هغوی رنګ مې اخیستی و.
په ټولګي کې او کلي کې مې هم داســـې ملګرې نه و، زما یوازیني دا دوه ملګرې وو چې نه به یې زما له پرې پرې جامو شـکایت کاوه او نه به یې زما له غریبی او خیرن والی تېښته کوله.
له ښـــوونځي تر کلي به چې راتلم نو اکثره وخت به یوازې ســـتومانه راروان وم خو نن ګورم زما هم ملګري شـته، زما هم خیال ساتي، دوی ته زما خوښـي او ماته ددوی خوښـــي مهم ده، نن چې په لاره ځم دواړه رانه لکه له پاچا څخه لښکر تاو وي، داسې مې ساتنه کوي.
په ډېر کم وخت کې مو دومره مینه سره پیدا شوه چې د یو بل لیرې والی به مو نشـــو زغملی، د کلي نیم میل لیرې یو ښـــکلی جګ غر و، د غره له لمنې یوه ښـــایســـته چینه را بهیده او هغې چینې ته ټولو کلیوالو د پټیو د پنه(خړوبول) کولو لپاره ویالې جوړې کړې وې، د ویالې پر سر ځای ځای توتان ولاړ و، او همدا شان کوچني کوچني ډنډونه جوړ و چې خلکو به د ګرمۍ په موسم کې له سړې سیورې او له یخو اوبو خوند اخیسته.
کله کله به ورته یوه، دوه ډلې انجونې هم د اوبو وړلو لپاره راتللې.
ټولو خلکو به دغه ځای د چینو په نوم یادوه، د ګرمۍ موسم، له غنمو ډک تک شـنه پټي، ښـایسـته ماحول، بیا مونږ درې واړه(اصـغر، زوبېر) به هم د همدې ویالې په غاړه د توت لاندې سړې سیورې ته ناست وو.
پښې به مو اوبو ته ښکته کړې وې، یو بل سره به په خبرو او ټوکو ټکالو بوخت وو.
ټوله ورځ به مو د توت سیورې ته تېره کړه.

ځلور میاشـــتنۍ امتحانونه هم راروان ول، بلې خوا سر په سر څو ورځې له ښوونځي پاتې شو، کله به مې چې د ښوونځي ته د تلو خبره کوله، اصغر به دا خبره ډېرۍ وخت کوله:-
یاره مدثره! پرېږده سـړیه! نه شـل کیږي، ډاکټر به شـې، انجینر به شـې، آن قاضي به درنه جوړ شي، خو څه به وشي؟ درېیمه ورځ په دې سر ګولۍ وخورې او ټوله خواري او زحمتونه به دې په اوبو لاهو شي.
خبرو به یې پای نه و موندلی چې زه او زوبېر به ورته له خندا شنه پراته وو، هغه به تل خندولو، ا صغر د سیګرټ څکلو عادت هم درلود، په ورځ کې به یې شل ســیګرټ څکول، هغه به ورته(ســینګرټ) ویل او دا خبره به یې هم بار بار کوله:-
چې تاسـو راسره وی، زما هم سـینګرټو څکولو ته زړه کیږي او چې ومو نه ګورم ټوله ورځ کې د یوه څکول هم خوند نه راکوي.
هغه به تل غوښتل چې مونږ دواړه هم سیګرټ ورسره وڅکوو خو مونږ به زیاتره وخت انکار کولو، لیکن له دومره انکار سره سره به یې بیا هم یو دوه کشــه راباندې وکړل.
مونږ هم ورسره نا بلده وو، بس کش به مو وکړ او بهر به مو ســپین لوګۍ راوباسه.
ا صغر به چیغه کړه: نا نا دا سې یې مه څکوئ، سینې ته یې دننه کړئ، بیا ډېر خوند کوي.
په زور به یې راباندې څو ځله وڅکول او ویل به یې سینې ته یې کش کړه، په لومړي ځل مې چې خولې ته یوړ، زړه به مې راډک شـو، سـاه به مې بنده شـوه او زړه به مې خولې ته راغی، ټوخي به پسې واخیستم، بلا ټوخي به یوې خواته ړنګ کړم، بیا به ورو له ځمکې راپورته شوم، سینه باندې مې لاس ایښی و او ښه ډېر به مې وټوخل.

اصغر او زوبېر راته په خندا ول، لږه شیبه وروسته به چې په خپل حال شوم، نو زړه به مې آرامه شو، په قار(قهر) به مې آصغر ته وویل:-
وه حرمونیه ! دا څه خدای وهلی وې چې په ما دې سـیگرټ وڅکول؟ که دې اوس پرې وژلی وای؟
زوبېر او اصغر دواړو په یو اواز دا خبره په تعجب سره تکرار کړه:-
وژلی به یې وای؟
ما وویل:-
خود! ولې دروېژغان(دروغجن) درته ښکارم؟
خبره مې تکمیل شـوي نه وه چې دواړه له خندا په ډکو خولو زما خواته نیږدې شول، اصغر زما په اوږه لاس راکېښود او وبه یې ویل:–
نه وه هلکه! سـینگرټ ولې څه د توپ گولۍ ده چې وژلی به وای؟ دا خو یې صرف سـتا زړه تربت کړ، لخیره ورو ورو به ورسره بلد شـې، بیا به دا ټوخۍ او زړه تربتول نه وي.
په قار مې د هغه لاس له خپلې اوږې وشـاړه، په خوله مې لاس کېښـود، ومې ټوخل، په ډک غږ مې وویل:–
یاره ! ستا د لاسه وگوره زه دې حال ته ورسیدم، زړه مې بل رقم احساس کوي.
هغه غلی شو، سر یې ښکته ځوړند شو، زوبېر د پټي په غاړه ولاړ و، یوازې یې مونږ دواړو ته کتل.
اصغر به راته غلي وکتل، په سترگو کې یې د بخښنې نښې نښانې ښکارېدې، د هغه خپگان راته ښه ونه ایسیده.
ورغلم له غاړې مې یې لاسونه تاو کړل، له خندا سره په گډ اواز مې وویل:–
یار! ما خو ټوکې کولې، په ما هیڅ ندي شـوي، هسـې غوښـتل مې وگورم سـتا بدرنگه اوږده پزه په خفگان کې څومره لاندې ځوړنده کیږي.

دواړو مو خندل، اصــغر زما لاســونه له ځانه ليرې کړل، مخ يې بل لورې ته واړوه، پســې زياته مې کړه:- ښــه نو سـړيه! دومره نازونه دې مکوه، خراب به دې کړي.
اصغر موسک شو، سيگرټ يې ولگاوه، هغه خولې ته وړه چې ما ترې ژر ونيو، په شــونډو مې کېښــود، څو کشــونه مې ترې وکړل، د اصــغر په تندي گونځې ورکې شــوې، شــونډې يې وغوړيدې، ما وويل:- بس اوس سي شــو؟ زه هم درسره سينگرټي شوم.
درې واړه په خندا شوو.
ټوله ورځ مو هملته تېره کړه، د مازديگر لمر نور په ډوبيدو و.
زوبير مو خپل کور ته روخصــت کړ او زه، اصــغر د کلي په لور روان شــو، زمونږ کورونه په کلي کې و او د زوبېر دوی کور بيا له کلي ليرې د پټيو په منځ کې جوړ و.

***

زه او اصـغر په خبرو خبرو کې د شـنو فصـلونو له منځه راتېر شـو، کله به چې کورونو ته نیږدې شوو، د کلي په منځ کې یو کوهي وه چې له هغې به ډلې ډلې انجونو اوبه وړلې.

د کوهي تر څنګ لاره تېره شــوې وه، پدې لاره به ډېرو کمو خلکو تګ راتګ کاوه.

موږ دواړه لاس په لاس په خبرو روان وو، څه ګورو د انجونو یوه ډ له، په څنګونو کې منګي ورسره، په زړه وړونکې خنداګانو د کوهي خواته ورسیدې.

قدمونه مو ورو کړل، ا صغر ژر رانیږدې شو، په دواړو لاسونو یې زما اوږه کلکه ونیوه، د لاس ګوتې یې ښــی اړخ ته ونیوې، په جدي اواز یې وویل:- مدثره! هله وګوره انجونې!

ما ځان داســې وښــوده چې هیڅ مې پام ندی، ومې ویل:- د څه شي انجونې ها؟

اصغر سترګې راواړولې، تندي یې ګونځې پیدا کړې، وویل:- ته او خدای هغه انجونې نه ګورې؟

مخ مې د کوهي واړوه، ورمېږ مې وګاروه، ورو مې وویل:- ښه هغوی یادوې.

یوه شیبه یې راباندې ځغلنده نظر واچوه، لږې خاموشی وروسته ما بیا وویل:- ښه نو اوس څه وکړم ؟ انجونې خو مې ولیدې؟ ورشم پسې که څنګه؟

په خندا شو، وویل:-

خبره خو دې بده ونه کړه، زړه مې غواړي ســمه یوه پکې ځانته خوښــه کړم او ورسره ژوند برابر کړم.

ما هم په همغه انداز وویل:-

او زما زړه کیږي چې ښې لغتې درکړم او ښه ژوند دې برابر کړم.

اصغر راته برگ برگ وکتل، ما بیا وویل:-

راځه چې ځو، د پردیو ناموس ته بد کتل د شرم خبره ده.

اصغر مې مخې ته ودریده، زما لاسونه یې ونیول، په خواره خوله یې وویل:-

یاره! بس صرف نن غواړم چې ددوی له لیدلو خوند واخلم، هیله کوم راځه یوه شیبه ددې بلبلو سېل کوو، بیا به پخپله مخه ځوو.

ما ورسره خبره نه منله خو د هغه ډېر ټینگار دېته مجبور کړم چې یوه شـــیبه ددوی ننداره وکړو.

د کوهي مخامخ د لارې په ختمیدو سره یو جیگ دیوال و او د دیوال په ختمیدو کې د دیوال کونج و، دواړه ورغلو هملته ورته کېناســـتو، اصـــغر مې لاسونه په اوږو کېښودل.

له حیرانتیا یې خوله وازه نیولې وه، په خیالي انداز یې وویل:-

یاره ! داسې ځای خو مې لومړی ځل دی چې ولیده.

ما مخ ورتاو کړ او ومې ویل:-

هو بالکل او پدې لاره ستا لومړی ځل دی چې راغلی یې!

ســـترگې یې وځړیدې، ماته یې وکتل، وروځې یې سره ور وســـتې، بیا یې د کوهي په لور وکتل، ورو یې وویل:-

بس چپ چپ ! دا وخت هېر نکړې، له دې وروسته به هره ورځ په همدې لاره راځو.

- هو هو! ولې نه! چې دوهمه ورځ مې ستا سره یو ځای جنازه ووځي.

اصغر سترگې رډې راووتې، تندی یې تریو کړ، په قار یې وویل:—

یاره ! دا د مرگ خبرې به نکوې گوره.

ټولې انجونې له کوهي تاوې وې، چا جامې وینځلې، چا منګي ډکول او ځینې نورو راوړي غوړ لوښي وینځل.
ښه شیبه تېره شوه، منګي یې ډک کړل، ځینې په خبرو بوختې شوې او ځینو نورو پخپلو کې په لوبو سر شو.
موږ دواړو د هغوی له لوبو خوند اخیسته، پدې ټولو انجونو کې یوه ډېره شوخه ښکاریده، میانه ونه یې وه، له ورایه لږه له وجود څخه غټه ښکاریده او سپین کمیس یې په تن و، له رنګه به ســپین یا غنم رنګه وه ځکه له لیرې ســمه نه ښکاریده.
په لوړ اواز خندا یې زما زړه ته ټکان ورکاوه.
کله به چې هغې وخندل ما او اصـغر به یو بل ته وکتل، په ســترګو کې به سره پوی شـو او بیا به د هغوی په تماشـه شـو، تر ډېره یې د خندا آواز زما په غوږو کې انګازې کولې، که څه هم د اصـغر سره مې ویلي و چې یوه شـیبه به پاتې کیږو خو دلته زما زړه دومره لګیدلی وو چې هیڅ مې نه غوښتل لاړ شم.
ښه شیبه مو د انجونو ننداره وکړه، چې یو ناڅاپي ټولې روانې شوې، ما یوازې هغوی ته کتل، اصغر مې له اوږو لاسونه لیرې کړل، د لاس ګوتې یې مخکې ونیوې، په جدي غږ یې وویل:-
مدثره ! دوی ته ګوره؟ هغوی خو روانې شوې؟ لکه چې خپلو کورونو ته ځي؟
له خپله ځای راپاڅیدم، په ټوکو مې ورته وویل:-
هممم ! ستا خو به زړه نه کیږي چې ورسره لاړ شې؟
تندی یې تریو کړ، غاښــونه یې سره وچیچل او له لاســه یې کلک ونیولم، مخکې یې ځان پسې کش کړم، خدای خبر هیڅ په ځان پوی نشوم، هغه چې هرې خوا بېولم ورپســې روان وم، انجونې زموږ څخه تقریباً شــل متره لیرې روانې وې او موږ داسې ځانونه ښودل چې هغوی ته مو هیڅ پام نه دی، شـاته پسې روان و.

اصــغر راته مخکې او ما ورپســې شــاته غلي غلي قدمونه اخیســتل، هیڅ نه پوهېدم چې آخر ولې ددوی ځارنه کوو؟ ولې ورپسې شاته روان یو؟
هیڅ مو نه ویل، تر چپلکو لاندې د تیرو ښویدو غړونه اوریدل کیدل، د انجونو خنداګانو او خبرو ته مو غوږ ایښی و، چې پدې وخت کې ناڅاپي هغه د سپین کمیس څښـتنې راپام شـو، په بیړه یې منګی بلې نجلۍ ته ورکړ او سـیده زمونږ په لور په قار راروانه شوه، پخپل ځای ولاړ پاتې شوو، د دواړو په څېره کې مو وېره ښــکاره شــوه، اصــغر مخ ماته راواړوه، لړزیدونکې چاودې شــونډې یې وخوځېدې:-
ای پیره ! هغه نجلۍ وګوره! زمونږ په لور راروانه شوه!
نجلۍ په چابکو قدمونه اخیســتل، ما د هغې قهرجنې څېرې ته کتل، ټیکری یې نیم په ځمکه خویده او نیم د سپینې غاړې له تاون څخه تاوه وه.
د سترګو په پړک کې راورسیده، څو متره لیرې غریو نیولي ستونې ستغ ودریده، تندی یې تریو نیولی و، ساه یې په بیړه اخیسته، په کبر او غرور یې په لوړ اواز وویل:-
ای ! تاسو ته وایم؟ دواړه دلته راشئ؟
دا خبره یې راته ډېره په زړه پورې وه، یوې شـیبې لپاره خو مې داسـې فکر وکړ لکه د پولیسـو افسـرې چې راباندې امر کړی وي، د هغې مکرجن انداز خبرې مې په غوږونو کې انګازې کولې:-
ای! تاسو ته وایم؟ دواړه دلته راشئ؟
اصغر په منډه تاو شو لکه ویریدلي نانځکه زما شاته یې ځان غلی کړ.
ورو یې په وېرېدلي اواز چاودې شونډې وخوځېدې:-
دا نجلۍ کې ضرور څه مشــکل شــته، ته وګوره له نارینو سره څنګه په مکر خبرې کوي.
نجلۍ دا ځل په قار وویل:—

درته وايم دلته راشئ!
اصغر ته مې غاښونه وچيچل، په تشو مې سوک ورکړ، اه اواز يې وکړ.
ورو مې وويل:-
دا ټول ستا د لاسه.
نجلۍ ته مې وکتل، تندی يې تريو و، ورو ورو قدمونه مو ور واخيســـتل، مخې ته يې په وېرې سره ودريدو، له غوسې ډکې شنې سترګې يې زما په سترګو کې خښــې کړې، داســې مې انګېرله چې اوس به را باندې راټوپ کړي او په شخوندونو به مې وخوري، د لاس ګوته يې زما په لور ونيوه، خړې شونډې يې وخوځېدې:-
تاسو دواړو دلته څه کول؟
د يوې شـــيبې لپاره غلی وم، لږ فکر مې وکړ، خبرې ته مې خوله جوړوله، سر يې وخوراوه، بيا يې وويل:-
هممم! نو تاسو څارلو؟
ددې لپاره چې خبره نوره غټه نشي، ا صغر چابک قدمونه واخيستل، زما مخې ته يې ودريد، او هغې ته يې په خواره خوله وويل:-
هغه... هغه.. مو.. مونږ....
له اصغر خبره خويه شوه، ماته يې له عذره په ډکو سترګو اشاره وکړه چې اوس ورته څه ووايم؟
اصـــغر ملامت نه و، که يې حقيقت ويلی وی نو ګير کيدلو، همدې لپاره يې خبره ونه کړه.
شونډې مې ورته په غاښونو وچيچلې، اصغر يوې خواته شو، توکل په الله ويلو سره ورمخکې شوم، په بنده بنده ژبه مې وويل:-
هغه مونږ له دې لارې تېريدو، نوو تاســـو مو وليدئ، ددې لپاره تاســـو مخکې تيرې شئ مونږ خپل قدمونه ورو کړل او شاته درپسې را روان شوو..

نجلۍ دا ځل لا نور هم په قار وويل:-
چپ شه دروغجنه ! ماته پته ده، تاسو دواړو مونږ ځارلو.
ما د نه په طور لاس وخوراوه، هغې پسې زياته کړه:-
بس تاســو لږ صــبر وکړئ چې اوس مې پلار خبر کړم چې له دواړو مو څرمنې وباسي.
ما په بيړه وويل:-
نه نه داسې هيڅ هم نشته، هسې دې پلار مه خبروه.
نجلۍ غلي شوه، له ډېره قاره يې ساه ژر ژر اخيسته.
زما غوسـناکې انجونې ډېرې خوښـيدې، د هغوی زور او سـپکې سـپورې لکه د يوه نارينه.
ا صغر يې مخې ته ودريد، په سوال زاريو يې ورته پيل وکړ، زه غلی وم، يوازې مې د هغې د لاس ګوتې ته کتل چې کله به يې ا صغر ته ونيوه، خړې شونډې به يې خوځيدې، بيا به يې ماته ګوته ونيوه، تندي به يې ګونځې پيدا کړې، شنې سترګې به يې له غوسې وخوټيدې، په ټيکري به يې سپين ټټر پټ کړ.
دا د خيالونو دنيا مې د اصـغر په زوروري چټکې سره دړې وړې شـوه، له اوږې يې وڅنډلم، له غوسې ډکه څېره يې نيولې وه.
وويل:-
دا ته چېرې په فکرونو کې ډوب يې؟ هه! احمقه ! لومړی دې غضــب نه ځان خلاص که بيا ټول عمر فکرونه کوه.
نجلۍ همداسې په قار وه، مخ يې شاته کوږ کړ، ولاړو انجونو ته يې وکتل، څه اشارې يې وکړې، بيا يې مخ راواړوه، ورو يې وويل:-
ګورئ هلکانو ! دا ځل مو معاف کوم، خو دا خبره ياد ســـاتئ! که مې له نن وروسته بيا له نظره تېر شوئ، پخدای که به مو دا ټول کلی هم خلاص کړي.
اصغر ددې لپاره چې د نجلۍ خوله نوره بنده شي، ورته يې وويل:-

بېغمه اوســه ! له نن ورځې وروســته مو والله که په دوربين کې هم وګورې، زه خو وايم چې بيخي دا کلی پرېږدم او بل ځای ته کډه کوم.

نجلۍ لاس خولې ته ونيو، ورو يې وخندل، زه غلی ولاړ وم، يوازې مې د هغې خوځيدونکي خوله او لاسونه ليدل چې يوې او بلې خوا يې اچول.

نجلۍ مخ واړوه او د انجونو په لور روانه شوه.

اصغر له لاسه کلک ونيولم او مخکې يې کش کړم، لږه شيبه مزل وروسته يې ماته يې وکتل چې موسکی خوله په فکرونو کې ډوب يم.

يو ناڅاپي مې ژامه يوې خواته کږه شــوه، چټکه مې وخوړه، ســترګې مې رډې راووتې، يوې او بلې خوا مې وکتل، غوبښــتل مې د څپېړې پور ور وګرځوم، څه ګورم هغه اصغر دی، په ګيله لرونکي او مړاوي اواز يې وويل:-

دا ته څه بلا وهلی يې؟ يار زما خو دې کار وکړ کنه.

يو او بل خوا مې وکتل، هيڅوک نه ښکاريدل، ورو مې وويل:-

ياره ! سم خوند يې ونه کړ؟

اصغر پر تندي پرتې خولې په لمن پاکې کړې.

بيا مې په ټوکو وويل:-

خوښه دې نده چې بيا ورپسې ورشو؟

اصغر سر وخوځوه، شونډې يې د غاښونو لاندې کړې، وويل:-

ښه نو ! ته تر اوسه هلته وې؟

ورته موسک شوم، هغه پسې زياته کړه:-

غرق شې ! ته د انجونو په فکرونو کې يې، دا شکر وباسه چې سلامت ترې را خلاص شوې، ګني هغې خو به بالکل بدنام کړي وای.

د سر ويښته مې وګرول، په غوسه مې وويل:-

پلار به يې هم دومره نر نه وي نوو..

اصغر په بيړه وويل:-

پلار خو یې بالکل نر دی خو پدې لور کې یې هم شکمن یم.
یوه شیبه مو یو بل ته وکتل، دواړو مو وخندل، له لاسه مې ونیوه، ومې ویل:-
راځه یاره! دا خبرې نور پرېږده، کور ته به لاړ شو.

***

لړه شــیبه غلی شــوم، د تېز باران ځاځکي تر کړکۍ دننه راتلل، فرهاد په بېړه ورغی کړکۍ یې بند کړ.
د زوبېر او اصغر په شونډو موسکا غوړېدلې وه، فريد او فرهاد زما څخه سترګې نه اړولې، غوښتل يې ټوله کیسه ورته وکړم، ما بيا پسې زياته کړه:-

وختونه تېریدل، زمونږ هم په ســیګرټو ګوزاره ونشــوه، ورو ورو له چرســو سره عادت شوو، لکه څنګه چې د سيګرټو پيل له اصغر شوی و، همداسې د چرسو پيل هم د هغه وشـو، په لومړيو کې به مو يو يو کش ترې کاوه خو وخت پســې همداسې تیریده، ورځې بدليدې، همدا شان په مونږ کې هم بدلون راتله.
د اوړي مياشت وه او ځلور نيم مياشتينۍ ازموينو ته لنډ وخت پاتې و.
خو ما پریکړه کړې وه چې هيڅکله به کلنيو امتحانونو ته ونه رســېږم، يو ځل مې له مکتب او کتابه بد راغلل، بيا مې د کتاب مخ هم ونه کوت، خو د پلار له وېرې به مکتب ته ورتلم.
زه به ډېر وخت له خپلو ملګرو سره وم، د هغوی سره وخت تيرول راته هر څه ګرځيدلي و، نه مې ښوونځي ته زړه کيده او نه هم کور ته تګ خوند راکوه، بيا مې امتحان ورکړ او نتيجه يې دا وه چې په ځلور نيم مياشــتينۍ امتحانونو کې له دوهمې نمرې څخه پنځلسم نمرې ته تللی وم.
پلار مې راته ډېر غوسه و، خو وروسته يې بيا په خوږه ژبه راته نصيحت شروع وکړ چې د مني په کلنيو امتحانونو کې بېرته خپلې دوهمې نمرې ته راشم.

مور به مې هم راته نصـــيحت کاوه، زياتره وخت يې د خپل خاوند طرفداري کوله، زما راتلونکي ژوند ته به هيله منه وه او ټول ارمانونه يې په ما پورې تړلي ښکاريدل.
خفه وم چې څنګه دومره شـــاته لاړم خو نه پوهيږم ما يو ځل له درســـه زړه تور شوی و چې په هيڅ صورت سره د کتاب راخيستو ته مې زړه نه کيده.
د غرمې مهال له ښوونځي څخه راروان وم، ددې پر ځای چې کور ته لاړ شم د زوبير دوی په طرف ورغلم، دواړه د توت لاندې ناست ول.
زما په ليدو له خپلو ځايونو پورته شول، د ا صغر سترګې لکه ټولې له وينو ډکې وي، سرې سرې تاويدې.
مات مات قدمونه يې واخيستل، زما غېږې ته يې ځان راواچوه.
ټول په نشه ښکاريده، سيګرټ په لاس کې ورسره و، ماته يې ونيوه:-
واخله زړګيه ! چې ذره هم پکې پاتې نشي له ټول سينګرټي دود پورته که.
کتابونه مې يوې خواته وشړل، سـيګرټ مې ترې واخيسـت، ټول مې وڅکاوه، تر ناوخته له دوی سره ناست وم.
مازديګر وخت په ګډو وډو قدمونو کور ته روان وم، صرف دومره پوهيدم چې پدې لاره روان يم، نور ټول ځايونه راته داســـې ښـــکاريدل لکه له ما چې تاويږي.
ونې به راته کوچنۍ ښکاريدې، پټي به راته تور ښکاريدل، خپلو قدمونو ته مې فکر و چې ډېر په تکليف سره به مې اخيستل.
د کور په دروازه ننوتم، ځان مې د دروازې په پلې تکيه کړ، د غوجلې دروازې سره د غوا رشقه (يو ډول واښه) ښکاريده.

پلار مې همدا شيبه له پټيو راغلی و، په انګړ کې پياله په لاس په کټ ناست و، څنګه يې چې زه پدې حال وليدم، پياله يې له لاســه وغورځوله، په ګړنديو قدمونو يې رامنډه کړه.

له اوږو يې کلک ونيولم، ما ســترګې تڼې(رډې) راوتې وې، پلار، ورور، خور او مور مې راته په چيغو شول، په غيږه کې يې کوټې ته يوړم، اوبه يې راباندې واچولې.

پلار مې ورور په منډه د کلي ډاکټر ته وليږه، ډاکټر د کلي په کوز سر کې دواخانه جوړه کړې وه، مور مې راته د خوږو اوبو شربت جوړ کړ، يو دوه غوړپه مې پر پټو ســترګو ورڅخه وکړل، په څو دقيقو کې مې وضـعيت نور هم پســې خراب شو، ترڅو ډاکټر رارسيده زما حالت ډېر خراب شوی و.

ډاکټر سمدستي پوی شو چې په هلک څه شوي، زما ورور ته يې د تروشو پيو (شړومبو) راوړلو وويل، پلار مې راته څو غوړپه راکړل، ما نور د څښلو توان نه درلوده.

ډاکټر ټينګار کاوه چې دا ټول جام بايد وڅښې، دا ستا د نشې په له منځه وړلو کې مرسته کوي.

د پيو له څښلو وروسته مې وضعيت لږ څه ښه شوی و، ډاکټر زما پلار ته ډېر غوسه شوی و.

هغه ورته ويل:-

ولې مو زوی ته د خوږو اوبو شربت ورکاوه، خوږ شی نشه لا پسې زياتوي، دا ښه شو چې په وخت راغلم ګني د زوی ژوند مو له خطر سره مخ کيدای شو.

پلار مې د نشې له نوم اوريدو سره وارخطا شوی و.

له ډاکټر څخه يې وپوښتل:-

ډاکټر صاحب ! زما زوی نشه کړې؟

ډاکټر ځواب ورکړ:-

هو ! ستا زوی چرس څکولي او دا ځل ممکن ورسره ډېر بلد شـوی ندی ځکه يې دې حالت ته رسولی دی.
پلار مې يوې خواته ډېر خفه او بلې خوا ډېر غوسـه شـوی و، هيڅ يې باور نه کيده چې گوندې مدثر دې داسې کار کړئ هم وي.
پلار مې ټولو ته حال ويلی و، مور مې د سـينه بندۍ مرض هم درلوده، د پلار له خولې زما په اړه له خبريدو ډېره خفه شوي وه.
ساه يې لنډه لنډه اخيستـه، خور مې په ژړا ژړا د هغې خواته ناستـه ورته زارۍ کولې:-
ادې ! ته تشويش مکوه، مدثر داسې کار نشي کولای، دا هم راته ډاکټر شو، اغه بله ورځ يې په پټيو کې غوا پولې نن ورځ راته زما په ورور د چرسـو څکولو تور لگوي، دروغ وايي.
له ټولې شپې تېريدو وروسته سهار ناوخت مې سترگې خلاصې کړې، څه گورم په کټ پروت يم، شاوخوا مې راته مور او خور ناستې دي.
د دواړو سـترگې له اوښـکو ډکې دي، مور مې په سر لاس راتېر کړ، ما د پورته کيدو هڅه وکړه، خور مې له اوږو ونيوم، بالښت يې اوږو ته رامخکې کړ، د مور سترگې مې همداسې له اوښکې ډنډ وې.
زه پوی شوم چې ټول خبر شوي، په مينه مې وويل:-
ادې ! ته ولې ژاړې؟ وگوره زه رک روغ يم، بلکل ښه شوی يم.
د مور له سترگو مې لکه باران داسې اوښکې وريدې، په مينه راپاڅېده، زما په سر يې لاس راتېر کړ او په تندي يې ښکل کړم.
خور مې راته ډوډۍ تياره کړې وه، ډېر وږی شـوی وم، ما هم پرې سـمدستـي بسم الله کړه.

د ډوډۍ په نیمایي کې مې ورور او پلار دواړه کوټې ته راننوتل، څنګه مې چې پلار راته وکتل، په مرۍ کې مې شخوند وچ پاتې شو، لړزه راباندې راغله، سر مې وځړید، زما د وضعیت پوښتنه یې وکړه او له کوټې ووت.
ورور مې راته دوا هم راوړي وه.
دوه ورځې په کټ پروت وم، زما هم په کور کې بیخي زړه تنګ شوی و.
غوښـتل مې چې دباندې لاړ شـم، خو خور مې راته د کټ سرته ناسـته وه، او هیڅ چېرې یې اجازه نه راکوله، بهانه به یې دا وه چې ډاکټر ویل تر څه وخته دې له کټ څخه نه پاځېږي.
ما به چې خپله غلطي ولیده او د پلار له غوســې ډکې څېرې ته نو له ډېرې وېرې به لړزه راباندې راغله.
هغه ډېر قارجن سړی و، هر څه یې زغملی شول خو ورسره غلطي کول او دروغ ویل پرې بیخي بد لګیدل، سوچ کوپر ورته ښکاریده.
دا ځل ما غلطي کړې وه، مال خدای نخواســته که یو ځل یې د وهلو شروع راباندې وکړه هیڅوک به مې ورڅخه خلاص نه کړي.
ما سپېښین وخت و، لمونځ کولو ورو سته په کټ نا ست وم، له خور سره په خبرو لګیا وم، پلار مې ســاه نیولی په کوټه راننوت، بیلچه هم ورسره وه، زما په زړه څړیکه تېره شوه، په غوسه یې وویل:-
تاسې مور او لور که ترې ماړه شوي نه وی، نو ترې سترې شوي خو به وئ، دا زوی مو لړ راپرېږدئ، پټې پڼه (اوبه) کوو.
زه په بیړه د څه ویلو پرته له کټ څخه پاځیدم، مور مې ورمخکې شــوه او ورته یې وویل:-
سړیه ! مذثر همدا اوس اوس لږ ښه شوی دی او ته یې بیا پڼه کولو ته بیایې؟
د هغه حالت به نور هم خراب شي.

پلار مې چې خبرې ته خوله جوړوله، ما ترې په بیړه وار مخکې کړ او ومې وویل:-

ادې ! زه رک روغ یم، کولای شم پټه وکړم.

ما هم دا هر څه د پلار د غوسې کمیدو لپاره کول.

ورور مې په ویاله پسې تللی و، زه او پلار مې پټې کې لګیا و، د شپې تر ناوخته مو اوبه ولګوله، د پلار غوســې ته په کتلو مې ښــه ځان ســتړی کړ، ما ویل ګوندې لږ رحم خو یې راباندې راشي.

خو نه مې د پلار غوسه سړه شوه او نه زما وارخطایي کمه شوه.

ناوخته کور ته راغلو، ډېر ســتړی وم، بیلچه مې د غوجلې په دروازه پســې ودروله، زه سـیده خپلې کوټې ته لاړم، خور مې راباندې ډېر کوشـش وکړو چې ډوډۍ وخورم خو څه د پلار وېره او څه زړه تنګون له امله مې ډوډۍ ته زړه نه کیده.

په کټ وغزیدم، له ډېرو فکرونو سره ویده شوی وم.

د سـهار په خړه کې مې سـترګې خلاصـې شـوې، شـاو خوا مې وکتل، د ورور خریده اوریدل کیده.

له کوټې راووتم، د پلار په کوټه کې څراغ بل و، کیدای شي پلار مې وو.

لاړم، اودس مې وکړ او په ارام سره مې لمونځ ادا کړ.

زړه نه زړه د پلار کوټې ته لاړم، پلار مې تکیه کړې وه، د سـهار چایو په څکلو بوخت و، له وچې ډوډۍ یې یو بځرکی ورپرې کړ، د چایو پیاله یې خولې ته یوړه.

زه پښــه نیولی د دروازې په لیخک کې ولاړ وم، زړه مې نشــو کولای د پلار مخکې کېنم، پلار مې راته پام شو، له سرو رګونو ډکې سترګې یې ماته ونیوې، د تندي ګونځې یې لا پسې ژورې شوې او زما زړه نور هم په ټوپونو شو.

د ورتلو اشاره یې وکړه، په بیړه ورغلم، مخامخ په دسترخوان ورته کېناستم.

له پيالې يې شر پورته کړ، په ســپينو بريتو يې د چايو ځګ ښــکاره شــو، وې ټوخل، پر بريتو يې دسمال کش کړ، په ډکه خوله يې وويل:-

مدثره ! خبر شوم چې په نشو تماشو دې پيل کړئ!

ما هيڅ نه ويل، يوازې مې خيرن دســترخوان ته کتل، له ډېرې وېرې مې لاسونه په لړزه ول، زړه مې ټوپونه وهل، هغه راته په تريو تندي کتل.

ګوله يې همداســې په خوله کې ژوله، پوهيدم که دروغ ووايم نو نور به هم راته په غوسه شي نو همدې لپاره مې هيڅ ونه ويل غلی وم.

پلار مې راته همداســـې کتل، بريتونه يې وځړيدل او ګوله يې تېر کړه، چيغه يې کړه:-

ووايه! ولې دې داسې کول ها؟

چټکه مې وخوړه، رنګ مې ســور اوختی و، ټولو ماته کتل، خور مې په ولاړه له ډېره تشويشه لاسونه سره مروړل، ورو مې لړزيدونکې شونډې وخوځيدې:-

بابا ! په هغه ورځ باندې له ملګرو سره وم، دوی ســيګرټ څکول نو ما هم ترې څو کشونه وکړل.

پلار مې چيغه کړه:-

غلی شه سپيه ! تېره ورځ مې ستا هغه دوو چرسيانو ملګرو هم وپوښتل، تا له چرسو مخکې په سيګرټو هم زړه يخ کړئ احمقه.

وجود مې په لړزان پيل وکړ، سر مې ښکته وځړيد، لکه يخ وهلی مارغه داسې رپيدم، آخر مې هم دروغ وويل او ګير شوم.

پلار مې يوې خواته کوږ شــو، د چايو ډکه پياله په لاس ورغله، کړنج شــو، په تندي کې مې نری درد تېر شـــو، د زنګونونو خوا کې مې نيمه ما ته پيا له وغورځيده او د ګرم چايو ځګونو مې ويښته لانده کړل.

ورپسې نری ليکه د وروځو له منځه په پزه راروانه وه، پر لمنه مې د وينو څاڅکي وغورځېدل.

ککرۍ مې ګرمه شوه او لیکه لیکه لوګی ترې پورته شو.
مور او خور مې چیغه کړه، پلار مې غوښــتل د بلې پیالې ګوزار هم را باندې وکړي خو مور مې رابانديې راپریوته او هغه ته یې پرېښښودم.
پلار مې همداســې ځان کشــاوه، هغه مې ورور له مټو کلک نیولی و، مور مې ورته چیغه کړه چې له کوټې یې دباندې وباسي.
زما له تندي وینو لارې جوړې کړې وې، په سترګو کې مې ډنډ اوښکې ولاړې وې.
ورور مې پلار کشــاوه خو زه ژر له خپله ځای راپاڅیدم، په منډه روان شــوم، له کوټې ایېلې پښې راووتم، له شا نه مې مور او خور راپسې منډې کړې.
جامې په وینو سرې له انګړه تېر شـــوم چې څنګه له دروازې پنا کیدم مور مې چیغه کړه:-
مدثره !
د دروازې لېخک کې ودریدم، په مخ مې وینې روانې وې، له اوښـــکو ډکې سترګې مې مور ته ور واړولې.
مور راته په ژړا وویل:-
زویه ! ســتا له تندي وینې روانې دي، زخم دې ژور دی هســې نه خدای مکړه تبې درپسې لیونی شي.
هیڅ مې نه ویل، له وینو سره اوښـــکې ګډې شــوې، د ګرېوان لاره یې خپله کړه.
ځغلنده نظر مې په مور، خور چې په انګړ کې ولاړې وې او ورور، پلار باندې واچوه چې په برانډه کې له اوږو نیولی و.
یو ناڅاپي له دروازې پنا شــوم، ورور مې راپســې منډه کړه، خو زه لکه پیری بیا ورک شوی وم.

اصغر همدا شیبه له کور څخه بهر تللی و، سیده لاړم د زوبېر دوی کور خواته، زوبېر د کور دروازې مخکې ناســـت و، زه چې څنګه په هغې حالت ولیدم، په منډه راغی.
په وارخطایۍ یې وپوښتل:-
وه هلکه ! دا دربانديې څه شوي.
ساه مې لنډه لنډه اخیسته، ځمکې ته مې کتل، ټول سر مې درد کاوه، ما هیڅ نه ویل، له تندي مې همداسې وینې روانې وې، خو زوبېر پوی شوی و.
له بلې خبرې کولو مخکې یې له لاسه ونیوم، په تونده لهجه یې وویل:-
وه احمقه ! ژر راځه چې ډاکټر ته ورځو، چې سر دربانديې پټۍ کړي.
ما هیڅ نه ویل، دواړه په چابکو قدمونو روان و، په لږه شــیبه کې د کلي ډاکټر ته ناست وم او پټۍ یې راباندې لګولې.
زوبېر ډاکټر څخه وپوښتل:-
ټپ خو یې ډېر ژور ندی کنه؟
ډاکټر له بیاتۍ کړچ پورته کړ، پټۍ یې پرې کړه، ســترګې یې زما په تندي کې نیولې وې، ورو یې شونډې وخوځیدې:-
نه دومره ټپ ندی خو له ډېر کلک څیز سره لګیدلی، د ټپ خواو شـا ټوله شـنه شوي.
تر ډېره د ډاکټر سره و، لږه دوا یې هم راکړه، وروســـته د زوبېر دوی کور خواته لاړو، هغه ویل حجرې ته ورسره لاړ شم خو ما غوښتل د ونې سرې سیورې ته کېنو.
زوبېر ورو وویل:-
اوس ښه یې؟

د هو په طور مې سر وخوځاوه، بیا مې ترې سـیګرټ وغوښـت، زوبېر زړه نا زړه شو، لاس مې همدا سې په هوا کې پاتې وه، په زوره مې وویل:- درته وایم یو سیګرټ راکه.
زوبېر پوی شو چې که انکار وکړم مدثره به خپه شي، اور یې ورته کړ.
سـیګرټ به مې نیم څکولی وي زوبېر غوښـتل په ټوله کیسه پوی شي، ما هم ورته ټوله کیسه تېره وکړه.
پدې شیبه کې اصغر هم ښکاره شو، چې په ګړندیو ګامونو راروان دی.
دواړه ورته خپل ځای نه پورته شـو، زمونږ خواته په رارسـیدو یې سـاه لنډه لنډه کیده، تندي یې ګونځي لرلې، له کېناستو مخکې یې په ستړي غږ وویل:-
مدثره ! ته ماته وښایه ټپ خو به دې ډېر ژور نه وي؟
هغه مې تندي ته کتل ما لاس واچوه، ومې ویل:-
ښه دی یاره! دومره غټ ټپ ندی.
اصغر سترګو کې خوښي راټوله شوه، غلی په پرویړه کېناست، خړې شونډې یې وخوځیدې:-
ځه شکر چې ښه دی.
لږه شیبه ټول غلي و، مخکې مو شنه فصل ته کتل، اصغر چوپتیا ماته کړه، په ټوکو یې وویل:-
مطلب یوې پیالې ګوزار وژړولې؟
اصغر او زوبېر دواړه په خندا شول، ما هیڅ ونه ویل، نرۍ موسکا مې په شونډو پرته وه، زوبیر له خندا سره په ګډ اواز وویل:-
یار! ما خو ویل ته ترټولو سـخت زړی او سـخت ترین انسـان یې چې هیڅ به دې اوښکې په سترګو کې رانشي خو اوس ګوره!
په قار مې وویل:-

بس کئ! دا مردارې خولې مو دربندې کړئ، ژر راته یو سیګرټ ډک کړئ چې دا ماغزه مې لږ ارام کړي.
اصـــغر په بیړه خپل جیب ته لاس کړ، بیا ورپســـې بل جیب ته، زوبېر ته یې وکتل، د نا په طور یې سر وخوځوه، زوبېر هم جیبونه وپلټل، خو د چرسـو درک نه وه.
اصغر وویل:-
مدثره ! چرس خو ختم شـــوي دي، او په جیب کې د لســـو روپو نه علاوه نور هیڅ نشته.
سر مې وخوځوه، ومې ویل:-
همم! مطلب چې پیسې هم نشته؟
دواړو د هو په دود سرونه وخوځوه، نرۍ خندا مې وکړه، ومې ویل:-
ډېر بیکاره نصـــیب مې دی، کله چې دې د کار وخت وي، درنه منډې وهي او چې دې پکار نه وي هر وخت درسره وي.
درې واړه هملته ناست و، ډېره شیبه ووته، د هیڅ شي درک نه و، زوبېر په پټې کې رغړیده، په لوړ اواز یې وویل:-
وه احمقانو! یوه چاره جوړه کړئ، دا چرس راپیدا کئ، خبر دی ســـوال درته کوم، که وې نه څکوو نو ګوزاره ګرانه ده.
توت ته مې ډډه کړې وه، د سر ټپ با ندې مې ګوتې ووهلې، په زوره مې وویل:-
له کوره وتلی یم، ګني درته مې له کومې ســوړې را پیدا کولې او دا غضـــب مو پرې اخیسته.
اصغر غلی ناست و، کوچنۍ خلۍ یې غاښونو کې وهه،
زوبېر په مړاوي غږ وویل:-

مونږ دا څو ورځې لږ سپېره شوي یو، هیڅ پیسې لاسته نه راځي، مخکې خو به مو لږه غلا کوله اوس هغه هم نشو کولای.
په حیرانتیا مې وپوښتل:-
غلا؟
- خود! دا اصغر څه دی، دا ټول چلونه راته هغه ښودل او راته مخکې به هم دی و.
نری موسکا مې وکړه، بیا مې وپوښتل:-
له چا چا مو غلا کړي؟
په سوچ کې شو بیا یې وویل:-
یاره ! دا کوچنۍ کوچنۍ غلاوې مو کړې دي، لکه دوکان نه غلا کول، له خپل کور نه څه پټول، د چا جیب وهل.
بیا لا خندا شین شوم، لږه شیبه مې هغوی ته وکتل، په موسکی خوله مې وویل:-
دا خو ډېر تکړه خلک یئ، باور وکړئ، ما هیڅکله داسې فکر په تاسو نه و کړئ، حتی دا دومره وخت مې درسره تېر شو ما کله هم شک ندی کړی.
اصغر همداسې په فکرونو کې ډوب و، ښه شیبه د زوبېر سره په خبرو لګیا وم.
یو ناڅاپي اصغر ټوپ کړ، په لوړ اواز یې وویل:-
هې ملګرو ! د چرسو راوړلو یوه زبردسته لاره مې پیدا کړه.
دواړه ورنږدې شو، په یو اواز مو وویل:-
کومه لاره؟
- غلا...!!
ومې خندل، ببرته مې پخپل ځای ځان سم کړ، ورو مې وویل:-
همدا اوس مو هم په همدې خبرې کولې.
- نو دا خو ډېره ښه خبره شوه، راځئ چې غلا وکړو؟

زما شونډې وځړیدې، په مړاوي غږ مې وویل:-
ما کله هم غلا نده کړې، زما له وسه نه کیږي.
اصغر په خندا شو، شونډې یې وخوځېدې:-
ولې به نه کیږي؟ غلا خو ډېره آسانه ده، ما ډېر ځلې کړې.
یوه شـــیبه غلی وم، زوبېر هم څه نه ویل، سر مې وګراوه، هغه ته مې وکتل، ورو مې وویل:-
ځه سي شو! اوس دا وواېه غلا به له چانه کوو؟
له خپل ځای نه پاڅیده، لمنې ته یې ځنډ ورکړ، خړې دوړې ترې پورته شوې.
دوه قدمه یې مخکې واخیستل او وې ویل:-
تاسو همدلته کېنئ، زه ورځم چې همغه پخوانی فارموله پرې استعمال کړم.
ما او زوبېر یوه شـیبه یو بل ته وکتل، اصـغر مو چې لیده هغه په چابکو قدمونو روان و، پسې غږ مې کړ:-
وه هلکه ! خبره واوره! وایم مه ځه؟ هسې نه په کومه کې به ښکېل شې.
لاس یې پورته کړ او پخپله مخه روان و.
اصغر د کلي یوه دوکان ته ورسیده، په وېرې سره یې مخکې قدمونه اخیستل، ســاه یې تازه کړه، په مخ یې ګوتې ووهلې، ځان یې بیخي عادي وښـوده، دوکان ته ننوت، څه ګوري ټول دوکان له خلکو ډک دی، ټول له یو بل سره په خبرو کولو بوخت ول، دوکاندار هم ډېر مصرـوف و، کله به له یوې خوا د څه غوښتلو غږ شو او کله به له بلې خوا:-
وروره! هله ماته یو کیلو لوبیا راکه!
-وروره! هله ماته دوه کیلو پیاز راکه!
-وروره! ماته یو کوټی بیسکټ راکه!
په همدې خبرو کې اصغر هم پرې ور غږ کړ:-
وروره! ماته یو درجن مالټې راکه!

دوکاندار وار په وار هر یوه ته خپل خپل شیان رواخیستل، اصغر بیا وویل:-
ای وروره! لږه زر کوه؟ ډېر په بیړه یم، یو درجن مالتې راکه او زما باقي پیسې هم.
دوکاندار یو درجن مالتې رواخیستې، اصغر ته یې ورکړې، بیا یې ورته په ځیر وکتل، وی پوښتل:-
وروره! تا ماته څومره پیسې راکړې وې؟
اصغر یو بل خوا وکتل، شونډې یې وخوځېدې:-
پنځه سوه روپی مې درکړې وې.
دوکاندار د څه ویلو پرته له صندوق څخه پیسې رواخیستې او اصغر ته یې ورکړې او په چابکو قدمونو له دوکان څخه راوته.
ډېر خوښ ښکاریده، یوه شیبه یې ځان سره خپله بریا ولمانځله.
له هغه ځایه یو بل دوکان ته لاړ او یو څو د چرسو پوړۍ یې رواخیستې.
زه او زوبېر په انتظار سترې شوي و، ډېر وارخطا و، په ځای لکه الوتکې داسې تاویدو.
عجیب عجیب فکرونه به راتلل، زوبېر قدم وهل بس کړل، په لوړ اواز یې وویل:-
دې کم عقل ستا خبره نه اوریده، ته به گورې هغه به یې گېر کړی وي.
یوه شیبه مې ورته وکتل، سر مې ورته وخوځوه، ومې ویل:-
زوبیره! یو به ستا دا منفي خبرې هیڅ ورکې نشي.
زوبیر په مړاوي غږ وویل:- نو څه وکړم یار؟ هغه په داسې کار پسې تللی چې ډېره خطره پکې ده.
موسک شوم، ورو مې وویل:-
نه ته بېغمه شـــه! هغه تکړه دی، زه پرې باور لرم خو ته به دې دا خوله بنده کړې، الله مکړه ستا دا سپېرې خبرې یې وخوري.

زوبېر شونډې وځړيدې، يوه شيبه مو نور هم انتظار وکړ.
څه ګورو د لويديځ خړو ګردونو کې يو څوک ښــکاري چې په منډه راروان دی، ما او زوبېر يو بل ته وکتل، هغه په ګړنديو ګامونو راروان و، څه ګورو هغه اصغر و، د هغه په ليدو ســم وارخطا شــو، مونږ دا فکر وکړو چې هغه ګير شــوی او څوک له شاه ورپسې دي.
ما او زوبېر منډې ته ځانونو چمتو کړل خو وروسـته مو چې هغه خوشـحال وليد نو پوی شــو کار يې کړی دی، په لاس کې ورسره د چرســو پوړۍ او يوه توره کڅوړه ښکارېده، مونږ دواړه ورته له خپله ځايه جګ شوو.
مخکې ورغلو، په خندا خندا را روان و، کلکه غېږه مو ترې چاپېره کړه، له خندا سره په ډک اواز يې وويل:-
اوس ووايه منئ مې کنه؟
ما په اوږه ټپ ورکړ، ومې ويل:-
شاباس! بالکل دې منو.
زوبېر وويل:-
که مو دا ځان ښــودنې پای ته رســيدلې وې نو ژر دا ســيګرټ ډک کړئ چې رګونه مې خارښ کوي.
اصــغر د ســيګرټ په ډکولو کې ډېر تکړه و، ډېر ژر به يې ســيګرټ ډک کړ، هملته د توت لاندې ورته کېناستو.

***

ټوله ورځ له اصغر دوی سره وم، او د شپې لپاره د زوبېر حجره کې پاتې شوم.
په کور کې راته ټول پرېشانه شوي و، زه یې په ټول کلي کې لټولی وم، زمونږ له ترېورونو او خپلوانو یې هم زما په اړه پوښـــتنې کړې وې خو هيڅوک نه پوهيدل زه چېرې تللی وم.
اصـــغر ته مې هم ويلي و که یې زما په اړه درڅخه وپوښـــتل چې چېرې دی؟ ورته ونه وايې چې زوبېر سره تللی دی، نه غواړم راباندې خبر شي.
دوی دواړو به هم زما خبره منله.
توره تياره وه، د زوبېر سره په حجره کې ناسـت وم، د لالټېن تته ژېړه رڼا مو په مخ پرته وه.
دواړو مو له زنگونونو کمپلې تاو کړې وې، د چايو په څښـــلو لگيا و، کوټه کې خاموشي خپره وه، له بهر څخه د کوم سپي غپه اوريدل کيده.
زوبېر د چايو پياله ورپورته کړه، غوړپ یې ترې وکړ، ورو یې وويل:-
ياره مدثره ! دلته مې بيخي زړه تنگ شـــوی، زړه مې غواړي کوم چېرې ليرې لاړ وی، دغه ځای بيخي بې خونده دی.
ما په بيړه وويل:-
وايم دين دې نر دی، ما هم اوس په همدې خبره سوچونه کول.
- مطلب ستا هم همدا پرېکړه ده چې غواړې له کلي لاړ شې راسره؟
- هو کنه ! ما دا پرېکړه دا څو ورځې مخکې کړې خو داســـې کوم ملگری مې نشو پيدا کولای چې راسره یې مخه کړې وه.

زوبېر لږه شــېبه غلی شــو، ما ته یې په ځیر ځیر کتل، ورو یې شــونډې وخوځېدې:-
او کور دې؟
یوه شیبه خاموشي خپره شوه، په پیاله کې مې سترګې خښې کړې وې، ومې ویل:-
نه نور هلته نشم تللی، زړه مې نه غواړي لاړ شم.
زوبېر شــونډو کې موســکی شــو، د خرېیلي برېت غاړه یې وګروله، غلي یې وویل:-
ګرانه! ســتا سره زما ډېر وخت وشـو، تا هیڅکله هم د پلار خبره ځمکې ته نده غورځولي لیکن نن ورځ چې تا هغه ســمې لارې ته راولي بیا ته څنګه داســې کوي چې کور دې پرېږدې او هیڅکله نه ورځې؟
غلی پاتې شوم، د خبرې ځواب مې نه لرلو، لږې خاموشی وروسته مې وویل:-
یاره! اوس مې همغه خوند نشته، په خوی او خصلت کې مې هم فرق راغلی، درسـونو کې خو بیخي صـفر شـوی یم، کور کې راباندې ټولو باور ختم شـوی، یوازې مور او خور مې دي چې زما فکر ورسره دی او ډېر خیال مې ساتي، پلار سره مې هیڅ لیدلی نشــم، کله کله وایم هغه راسره هیڅ مینه نکوي، کله یې هم په مینه راته خبره نده کړي، تل یې تندی تریو وي.
یوه شــیبه غلی شـوم، بیا مې پســې زیاته کړه:- بس خبر نور ما پرېکړه کړي، هیڅکله به ترې په شا نشم.
زوبېر خبرو کولو ته خوله جوړوله، ژر مې وویل:-
زوبېره! هیله کوم! پدې اړه راسره نور بحث مکوه، نغواړم کوم څه واورم.
زوبېر اوږده ســاه واخیســته، له قاب څخه یې خواږه ور پورته کړ، غلي یې وویل:-
ښه سمه ده! اوس ووایه باید څه وکړو؟ او څه کول پکار دي؟

ما وويل:-
څو ورځې مخکې يو څو کليوال ښار ته په مزدورۍ پسې لاړل، هغوی ويل چې ښار کې ډېره پيسه ده او ډېر کارونه دي، کولای شې په ميا شت کې ډېر څه لاسته راوړې، نو زما نظر دادی چې مونږ به هم ښار ته د کار پيدا کولو لپاره لاړ شو، کيدای شي کوم کار په مخه راشي او خپله غريبي پرې مخکې بوزو.
زوبېر زما خبره خوښه شوه، بريتونو باندې يې گوتې ووهلې، وويل:-
زما خو ستا خبره خوښه شوه ليکن بايد اصغر سره هم پرې خبرې وکړو، کيدای شي هغه هم راسره لاړ شي.
ورسره ومې منله، شپه تېره شوه، سبا سهار اصغر سره د زوبېر دوی کور مخکې د ونې سيورې لاندې ناست و، زوبېر وويل:-
اصغره ! زما او د مدثر پريکړه شوې، غواړو ښار ته کار پسې لاړ شو، بل ته لاس نيول مو ډېر شول، بايد پخپلو متو يو څه پيسې وگټو.
د اصغر تندی تريو شو، خولې يې په ځمکه وويشته، په زوره يې وويل:-
نمک حرامو ! تاسو دواړه ځئ او ما يوازې پرېږدئ؟ دا ستاسو ملگرتيا وه؟ بېغيرتو..!!
دواړو مو په حيرانتيا ور وکتل، ما وويل:-
وه کم عقله ! څه بلا ووهلې؟ مونږ کله ويلي تا يوازې پرېږدو ؟ درته مو وويل چې که دې خوښه وي راسره لاړ شه.
اصغر خجالته شان ژبه په غاښونو کې ونيوله، خولې يې راوخيسته، خاورې يې ترې پاکې کړې، نږدې راغی، په خندا يې وويل:-
سمه ده يارانو! بس خوښه مې ده، راځئ چې ځانونه تيار کړو، او پسې ځو.
زوبېر يې خبرې ورپرې کړې:-
نه نه ياره ! نن به ځانونه تکميل کړو، ټول شيان به تيار کړو، سبا وخته به پسې ځو.

ټولو مو ورسره ومنله، اصـغر د کور په خوا روان شـو، پښـه نیولی شـو، مخ یې راواړوه، ورو یې وویل:-
مدثره ! راځه کنه، ته به دې هم خپل شیان تیار کړې.
غلی وم، لږه شیبه فکر مې وکړ، زوبېر ته مې وکتل، زوبېر سر وخوراوه، له خپل ځایه راپاڅیدم، غلی غلی ورسره روان شوم.
په ټوله لاره مې همدا فکرونه کول.
څنګه به کور ته ننوځم؟ څه به پېښیږي؟
آیا پلار به مې همداسې غوسه وي؟
په ډېرو فکرونو کې د کور پر دروازه غلی دننه شوم.
یوې او بلې خوا مې ورمېږ کوږ کړ.
د چوترې لږ وړاندې د چرګو کوړخۍ سره مې په غوا سـترګې ولګیدې، رشـقه ورته پرته وه او شخوند یې پرې واهه.
بیا مې مخامخ ولیدل، مور مې د کور په برانډه کې د جامو په جوړولو لګیا وه، نور ټول کور تش ښکاریده.
ورو ورو مې قدمونه واخیستل.
تېره ورځ رایاده شوه:-
له هغې کوټې یو هلک چې جامې یې په وینو رنګ وې، له دې ځایه ییلې پښې په منډه تېر شو، د دروازې په لیخک کې ودرید.
د کور په دغه ځای کې یوې بوډۍ ورته سـوال زارۍ کولې، خو په دروازه کې ولاړ هلک چې له سر یې وینې روانې وې، ډېر ژړیده، زړه یې مات شـوی و، ډېر خپه و، اوښکې ترې روانې وې، یو ناڅاپي ورک شو، بوډۍ ښځې او یوې پیغلې پسـې منډه کړه، دلته یو هلک هم له برانډې ټوپ کړ، په هغه بل هلک پسې یې منډه کړه، خو هغه یې پیدا نکړ.
ټوله صحنه راته لکه د یو فلم داسې تېره شوه.

د انګړ تر نيمايي ورسيدم، خور مې د کوټې له کړکۍ وليدم، چيغه يې کړه:-
ادې ! وګوره لالا راغی.
مور مې په حيرانۍ مخ را پورته کړ، پر سر يې ټيکری سم کړ، په بيړه راپاڅيده، په ييلو پښو زما په لور راروانه شوه.
خور مې هم ورپســې شــاته وه، مور مې لومړی د سر ټپ ته وکتل او بيا يې په مړاوي غږ خړې شونډې وخوځيدې:-
زويه ! څنګه هلته ولاړ يې؟ راځه دننه.
ډېره ګيله راته ولاړه وه، زړه مې ډېر ډک و، غوښــتل مې د مور غېږې ته ځان واچوم او ښــه ډېر وژاړم، ډېر شــکايتونه ترې وکړم خو هيڅ مې نه ويل، چوپه خوله ورسره روان شوم.
مور مې بيا وويل:-
تېره شــپه ته چېرته وې؟ هه؟ ته خبر يې مونږ درته څومره په تشـويش کې وو؟ او ورور خو دې د شـــپې تر ناوخته پورې کلی او د کلي بهر هر ځای درپســـې ولټوه، ته کومې خوا تللی وې؟
خور مې هم راورسيده، له لاسه يې ونيوم، په خفه اواز يې وويل:-
لالا! باور وکړه ډېره درپسې خفه شوي وم، راځه دننه کوټې ته راشه!
ما هيڅ نه ويل، د مور او خور لخوا کلک نيولی شوی وم او دننه يې کش کولم.
پلار مې د کلي خان حجرې ته تللی و، مور مې ويل چې تر مازديګره به هملته وي، ځکه خان له چا سره د پټي پر سر دعوه روانه ده او زما پلار بيا د خان پلوي کړي.
ښــه شــيبه تېره شــوه، خور مې راته چای او پراټې تياري کړې او مور مې راته ښې ډېرې خبرې وکړې.
د پلار په اړه چې غوسه يې کمه شوي، ورشم او ترې ښښنه وغواړم.

ما هیڅ نه ویل، غلی ناسـت وم، په فکرونو کې بلها زیاتې ګیلې او سـوچونو راغلل، ما یوازې د هو په طور سر خوځوه، بیا بیا ځل یې را نه د خبرو نکولو پوښتنه وکړه، ما به صرف همدا وویل:-

ادې ! سر مې درد کوي.

د چای څکلو وروسته تر ډېره د مور سره په کوټه کې نا ست وم، ډېر نصیحتونه یې راته وکړل.

ماسپښین وخت کې مې ورور هم راغی، ما غوښـتل د پلار له راتلو مخکې له کوره ووځم، دوباره مې نشول کولای چې ورسره سترګې په سترګې شم.

ډېر مې زړه تنګ و، آخر مې ورڅخه په یوه بهانه ځان راخلاص کړ او خپلې کوټې ته راغلم، په کټ اوږد وغزیدم، شیبه وروسته مې ورور هم راغی په کټ کېناست.

غلی و، هغه به دومره خبرې نکولې، تل یې خاموشي خوښوله.

لږه شیبه پخپل کټ ناست و خو بیا بیرته زر ووت.

د کوټې چت ته مې کتل او سوچونو ډېرسېـ واخیـستم، له کوره د تلو مې زړه هم کیده او ساړه هم.

غوښـتل مې لاړ شـم، یو څه لاسـته راوړم، څه به تل د پلار پیسـو ته سـترګې غړوم، هغه بیچاره هم نور بوډا شوی و، لاسونو کې یې ګونځې پیدا شوې وې، اکثره وخت به یې ملا په کلک پړي تړلي وه، د کار کولو په وخت به یې ټول وجود لړزیده او بار بار به یې سوړ اسویلی ایسته.

نه کیده نور باید تللی وای، خو زړه نا زړه وم.

تر ماښام پورې مې سوچونه وکړل، خو همغه سوچ او همغه خیال مې له ماغزو ونه ووت.

بلې خواته مې زوبیر دوی سره وعده کړې وه، وعده خلافي هم راته ښه ښکاره نشوه، د نورو وختونو په څیر مې بیا هم کور ته شاه او ملګرو ته مخ کړ.

کوټه کې هیڅوک نه و، له بلې کوټې مې د مور خبرو اواز راته.

پلار مې هم داسې معلومیده چې د خان حجره کې ایسار شوی و.

بهر مې وکتل، توره تیاره وه، هیڅوک نه ښکاریدل.
په دوو دقیقو کې مې خپل شیان په یوه پنډا کې وتړل، د چت په وراسته شوي لرګیو منځ کې مې یو څه اندازه پیسې پټې ایښې وې، هغه مې هم رواخیستې.
یو ځل مې بیا دباندې وکتل، هیڅوک نه ښــکاریدل، پنډا مې رواخیســته او له خپله کوره لکه غل داسې غلی غلی راووتم.
د اصغر د کور په خوا ورغلم، هغه مې هم له ځان سره په توره تیاره کې د زوبېر دوی کور خواته روان کړ.
لاره کې توره تیاره وه، د خپل خواږه کور او کلي سره زمونږ اخرنۍ شپه وه.
دواړه په لاره خاموش روان و، یوه هم د تلو زړه نه کیده، خو چې مجبوري شي، بلې خوا غریبي با ید هر څه وزغمل شي، ټولو مو دا خبره په شریکه وکړه:-
نن مونږ په سفر ځو، له خپل کلي او کور ډېر لیرې، زمونږ ترمنځ چې هره پېښه راځي، د هغې سره به درېواړه په یو لاس مقابله کوو، هیڅکله به یو بل نه پرېږدو، مونږ ټول د یو بل ورونه یو، تل به د یو بل په خواکې و.
مونږ هم هر څه تقدیر ته پرېښــودل او خپل منزل ته ځان رســول مو لازمي وبلل.

***

سبا سهار له کلي په یوه موټر کې د ښار په لور روان شو، دا زمونږ لومړی ځل و چې ښار ته تللو.
ډېر وارخطا وم، ما ویل په ښــــار کې هیڅوک نه پیژنو، هیڅ کوم خپلوان، ملګری یا کلیوال پته هم راته نه لګي او په ښار کې هم هیڅ بلد نه یو.
بیا به یو کار روزګار څنګه پیدا کوو؟
حتی د ښار له هیڅ کوڅې او سړک سره نا اشنا یو!
په ډېرو سوچونو کې د ښار په منځ کې له موټره پلي شوو.
ټول ښـار له خلکو ډک دی، هرې خوا د موټرو او خلکو شـور ماشـور جوړ دی، زمونږ سره خوا کې یو نفر په ګاډۍ کې د سبزۍ خرڅولو لپاره چیغې وهلې:-
په دیرش او دیرش، سبزي ده سبزي! هلئ تازه سبزي واخلئ.
همداســـې چیغې یې وهلې، چا رومیان یادول چا الوګان یادول... چیغې وې، هر چا یې د پلورلو هڅه کوله.
څوک به په خیرنو جامو کې زمونږ له مخې تېر شول او څوک به بیا ډېر ښایسته جامو او ددوی ښــکلي ویښــتان چې د خلکو نظر به یې ځانته را جلب کاوه، تېریدل.
ښار راته یوه بله نوي نړۍ ښکاریده، زما هم سترګې پکې ځلور شوې، لاره رانه ورکه شوه، د خلکو منځ کې راته ځان بیخي بل شان ښکاره شو.
د سړک په منځ کې کېناستم ومې ویل:-
ښــه نو اوس پدې لوی ښــار کې کومې خواته لاړ شـــو؟ له چا څخه مرســته وغواړو؟ څوک به راته کار راکړي؟ څوک به مو لاس ونیسي؟

ډېر وارخطا و، زړه مې پکې بيخي تنګ شـو، زوبېر او اصـغر هم سـترګې رډې راوتې وې.
د سړک په پياده رو باندې يو نفر روان و، مونږ ته يې فکر شو چې د سړک په منځ کې ناست يو، سمدستي راغی، په لوړ اواز يې وويل:-
تاسو د سړک په منځ کې څه کوئ چې ناست يئ؟
ټول غلي وو، زوبير وار مخکې کړ، ورو يې وويل:- څه؟
- وايم تاسـو د سـړک په منځ کې څه کوئ؟ کوم موټر به مو ووهي، له سـړک څخه ليرې شئ.
د خبرې په اوريدو په وارخطايئ له سړک څخه پياده رو ته راغلو.
د مخ رنګ مو الوتلی ښـــکاريده، د ښـــار پدې بيروبار کې مو ځانونه ډېر تنها احساس کړل.
مخکې روان و خو منزل مو معلوم نه و، زوبير او اصــغر خپلې پنډې په ســينو پسې کلکې نيولې وې، زما په اوږه يې لاسونه ايښي وو.
د ليونيانو په شـان به يې کله يوې خوا او کله بلې خوا سـترګې اړولې، په پياده رو کې همداسـې مخکې روان شـو، د اصـغر وچې خړې شـونډې وخوځيدې:-
مدثره ! وايه کنه چېرې ځو؟
د هغه ددې خبرې ځواب مې نه درلوده، زما خپله هم لاره ورکه وه، ښـــار راته لکه باغبوش داسې ښکاره شوی و، دا ټول خلک راته ليوان، زمريان ښکاريدل او مونږ لکه سيلانيان يوازې به مو په وېرې سره ورکتل.
اصغر بيا خپله خبره تکرار کړه، ما مخ ور واړوه، ومې ويل:- سمه ده کنه، روان يو! لږ له صبره کار واخله.
اصغر خاموشه پاتې شو.

تر مازدیګره پورې په ښـار کې وګرځیدو، هر ځای به یې راته جالب ښـکاریده، هر ځای به راته نوي لیوان او زمریان ښکاریدل، آن تر دې پورې چې له یو چا مو د کار غوښتلو پوښتنه نشوه کولای.
کله چې لمر سـترګه ډوبیدله، د ښـار دوکانونو ګروپونه روښـانه شـول، یو ګډی وان چې کیلې یې خرڅولې له مخې مو تیر یده، ما زړه وکړ ورمخکې شـــوم، ګډی وان هم مو سکی شو فکر یې وکړ ګوندې کیلې اخلم، سترې مشي مې وکړه، د دوکانونو لاندې پلن سـړک ته مې وکتل، د برېت یوه څنډه مې وګروله ومې ویل:-
وروره! مونږ په کار پسې راوتي یو، خو تر سهاره د کار درک نه لګي، ته کولای شې راته کوم کار پیدا کړې؟
ګډی وان په خوله لاس کېښـود، داسـې ښـکاریده سـړی خاندي، خوله یې په زوره بنده کړې وه، چې یوناڅاپه یې خوله وازه شوه، زیړ غاښونه یې وبرېښیدل، خندا یې زور ونیو، ښه ډېر یې وخندل.
کیلې یې په ګډی کې سمې کړې، په مسخرې ډول یې شونډې وخوځیدې:-
وروره ! که ما ته د کوم کاروبار پته وه نو نن به مې کیلې نه خرڅولې، ښـــه کاروبار به مې کولو.
مونږ ورته غلي غلي کتل، ګډی وان یو ناڅاپه په غریو وویل:- ځئ مړو ! له مخې مې لیرې شئ، ما باندې ناوخت دی.
ګډی یې روانه کړه، له ځان سره یې دا خبرې په قار کولې:- هســـې مو ما باندې ناوخت کړ، دغو خلکو ته هم یوازې مونږ غریبان د ریشـــخند لپاره پیدا شوي یو، الله دې درته هدائت د نیکئ وکړي.
د سـړي خبرو ته فکر وړی وم، یوه شــیبه مې خپله غریبي هېره کړه، د هغه سـترې ارواه او غریبانه ژوند مې په یوه شـیبه کې له سـترګو تېر شـو، له خپله ځانه هغه ته ډېر خفه شوم.

په پياده رو يوه غټه تيره ايښې وه، په هغې کېناستم، په خولې شوي تندي مې لاس تېر کړ او ســوړ اصــويلی مې وکړ، اصــغر او زوبير مې يو او بل خوا کېناستل.
زوبېر مې په مړوندونو لاس کېښوده، د سترګو له کونجونو مې ور وکتل.
د هغه په ســترګو کې خفګان له ورا يه رغړيده، په ورو اواز يې شــونډې وخوځېدې:-
مدثره ! ته زمونږ پلار، ورور، مشـــر، ملګری هر څه يې، مونږ ټول چې په کوم مقصد پسې راوتي يو، دا ډېر مشکل راته ښکاره شو، زه مې خپل منزل صاف ګورم چې دلته هيڅ نشته، هسې به وخت تېر کړو، نور به هيڅ په لاس رانشي.
ما هيڅ نه ويل، يوازې مې هغه ته کتل، هغه بيا پسې زياته کړه:-
نن وګوره ټوله ورځ مو هيڅ کار پيدا نکړ، چې نن پيدا نشــو ســبا به هم کيدای شي پيدا نشي.
د هغه په لاس مې خپل لاس کېښوده، په ډاډ مې ورته وويل:-
ای ليونيه ! دا ښــار دی، ددې قانون ډېر بل رقم دی، تاســو دومره زر لوبه مه بايلی، بس لږ صــبر وکړئ، دا ښــار هر چاته يو څه په نصــيب ورکوي، خالي لاس دې نه روخصت کوي.
زوبېر هيڅ ونه ويل، سور اسويلی يې وکړ، پاځيده، ما وويل:-
راځئ چې يوه هوټل ته لاړ شو، بيګاته شپه خو بايد چېرې تېره کړو کنه.
درې واړو مو خپلې پنډې رواخيستې.

***

هوټلچي:-
دلته یوازې یوه کوټه لرو هغه هم یو نفره نورې ټولې ډکې شوي دي.
یو بل ته مو وکتل، اصـــغر د سر په ګرولو لګیا و، زوبېر هیڅ نه ویل، هوټلچي سره مې خبره خوښـه شـوه، هغه یوه نفر ته غږ کړ، په ځوانۍ ټیټ او پلن، وړه پزه یې په تور مخ ولاړه وه.
هوټلچي کیلۍ ورکړې، د لاس اشاره یې وکړه، په هلک پسې روان شو.
اصغر له مټه ونیوم، په زوره وویل:-
احمقه ! په یو نفره کوټه کې به درې نفره څنګه ځای شو! هه؟
زه مخکې روان وم، پاس منزل ته پورته شـــوي، خیرنو زینو باندې مې پښـــه کېښوده، مخ مې ورته راواړوه، په موسکې خوله مې وویل:-
مړه ! څه ښځې خو نه یو چې له یو بل ستر کوو، پروا نکوي تاسو دواړه په کټ ویده شئ، زه به لاندې په غولي ځانته ځای برابر کړم.
هلک تر کوټې ورسولو، خیرنه دروازه باندې یې زور وکړ، کوټې ته دننه شوو.
وړه کوټه وه، ورږم یې په پوزه ډېر بد ولګیده، د دیوالونو رنګ یې ځای ځای لویدلی و، چت کې یې غنو ځالې جوړې کړې وې، په ښـۍ اړخ کې له کټه یو فټ لیرې د اوبو مټوه ایښـې وه، په کونج کې پر کوچني کټ یوه خیرنه بړسـتن او کمپله پراته ول.
هلک په ورو غږ وویل:-
صېب! که څه شي ته اړتیا لرئ، درته یې راوړلی شم!

ما په موسکی خوله منته وکړه، هلک ووت.
اصغر په غوسه وویل:-
د احمقانو زامن ! دا نو څه رقم هوټل دی، ته خو یې دې چټلیو ته وګوره؟
یوه شیبه غلی شو، بیا یې وویل:-
ان شاءالله چې ډېر ښه خوب به راشي.
زوبېر له خندا سره په ګډ غږ وویل:-
بچو! مسافري خو د هر چرګوړي کار نه وي کنه.
اصغر شونډې وځړېدې، ما همداسې خندل او ځانته مې په غولي ځای برابروه.
زوبېر په کټ کېناست، سیګرټ ته یې اور ورته کړ، مونږ دواړو ورته یوه شیبه وکتل، اصغر په ټوکو زوبېر ته وویل:-
احمقه! مونږ ته دې ولې سیګرټ ونه لګاوه هن؟ زړه دې غواړي دا ویښتان دربانډې وشکوم!
دواړه په خندا شو، زوبېر غلي غلي ورکتل، شونډې یې وخوځېدې:-
نو غوسې چیشته کوې؟ واخله واخله دا ټول وڅکوه!
زوبېر ورغځ په خندا خندا یې ترې سیګرټ رواخیست.
زمونږ نن شپې په ټوکو ګپ شپ سهار ته منډې وهلې، د شپې په ناوخت کې اصغر زوبېر خوب وړي و او زما هیڅ پته نه لګیده چې ولې مې سترګې سره نه ورتلې.
بس د خیال کوتره مې تر جګو جګو غرونو ختلي وه، کله به مې د مور مینه سترګو ته شوه، کله د خور خندا او ټوکې، کله مې د پلار هغه ګونځې تندی او له سرو رګونو ډکې سترګې او کله به بیا هغه د کوهي نجلۍ چې زه او اصغر یې ویرولي وو.
شپه سهار ته نیږدې شوي وه، زه همداسې پر غولي په بستره پروت وم، څنګه چې مې سره سترګې ورتلې، د یو چا اواز مې تر غوږو شو:-

- همممممم! نو ته دلته پټ یې احمقه؟
- ولې له نیکه څخه دې غلا کوم که څنګه؟
- نو غل خو دې تخلص دی.
- لیکن استاد خو مې ته یې کنه.

ماددې خبرو په اوریدو په بســـتر کې ټوپ کړ، یو او بل خوا مې وکتل، ډېر ووېرېدم، فکر مې وکړ څوک زمونږ څخه غلا کولو پلان جوړوي خو بیا مې فکر شو زمونږ بیچارګانو به نو څوک څه شی غلا کړي خو بیا هم احتیاط ښه شی دی.

غلی غلی له بستر را وخوېیدم، مخکې د اوبو مټوه ایښې وه او په هغې د خاورو یو ګیلاس، غلی مې رواخیســـت او ګیلاس په لاس د دروازې خوا کې ورته چمتو ودرېدم.

لږه شـیبه غلی شـوم، هیڅ کوم اواز نه راته، خاموشـه خاموشي وه، ورو مې په احتیاط قدم واخیست، دروازې خواته په ورتلو شوم چې له شا څخه مې یو اواز راغی:-

چېرې داسې غلی غلی روان یې ها؟

پخپل ځای لکه بوت ولاړ پاتې شـــوم، وجود مې په لړزا شـــو، د بندو وروځو او وازو سترګو په منځ کې د خولو یو ځاځکی د پوزې په سر لاندې راروان و، شاته مې مخ واړوه، بیا یې اواز راغی:-

ته ډېر لوی کم عقل یې، دومره ښه موقع دې له لاسه ورکړه، اوس به مو وخته کار ور خلاص کړئ وو.

اواز د کوټې له کونج نه راته، عجیب عجیب فکرونه مې تر ماغزو راغلل:-

هلته د کوټې کونج کې د چا اواز راځي؟ هلته څوک ناست دي؟

لږ نور هم ورنږدې شوم، د کوټې په ګوټ کې هیڅوک نه ښکاري.

دا ځل مې ســترګې نورې هم رڼې راوتې، فکر مې شــو کوم پیرئ نه وي، له پیر یانو خو هر څوک ویریږي لیکن زه ترې ډیا بې حده ز یات ویر یدم، ټول وجود مې له خوالو ډک شو، لار رانه ورکه شوه، له خولې مې سوڼ نه خوت، دا ځل بیا اواز راغی، خو سمدستي مې شک شو:-
ته او قرآن ته د سیګرټ څکولو زور لرې؟
- هر څوک هم سیګرټ نشي څکولی.
د خبرې ختمیدو مخکې مې د زوبیر دوی کټ ته وکتل، کوچنئ څراغ راسره و، په هغوی مې واچوه.
څه ګورم دواړه د یو بل سره لګیا دي او په خوب کې د یو بل سره خبرې کوي.
یوه شــیبه همداســې ودریدم، هغه ټول فکرونه چې مې یوه شــیبه مخکې کړې و، ټول راته مخامخ ودریدل، په زړه مې لاس کېښــود، یو ناڅاپي مې خندا زور واخیسته، ښه ډېر مې په خپل ځان پسې وخندل.
پخپله وېره او خپل حال چې مې یو څو دقیقې مخکې درلوده ډېر حیران وم، څومره عجیبه فکرونه مې وکړل او څومره ډېر وډار شوم یو الله ته معلومه ده.

***

سبا سهار ناوخت له خوبه پاڅيدو، په منډه لاړو لومړی مو په پاتې پيسو چای وڅښلو او بيا ټوله ورځ په کار پسې وګرځيدو.
د مازديګر په اذانونو کې د يوه دوکان مخکې د وريجو بوجۍ له يوې لارۍ څو مزدورانو په شا راکوزولې.
په دوکان کې يو ډډ پلن نفر ناست و، فکر مې وکړ، همدا د دوکان مالک دی.
ورغلم، له روغبړ وروسته مې ترې د کار غوښتنه وکړه، هغه راته په يوه بوجۍ راښکته کولو لس روپۍ وښودې، ما هم ورسره ومنله او تر ناوخته مو په ګډه ټوله لارۍ خالي کړه.
زوبير دوی هم راسره مرسته وکړه ټول ښه ستړي شو، کله چې ترې راروانېدو د دوکان مالک راته دوه نيم سوه روپۍ هم راکړې.
مونږ ټوله ورځ په نهاره تېره کړې وه، زر لاړو خپل هوټل ته او په هوټلچي باندې مو د ډوډۍ راوړلو غږ وکړ.
يو سړی و چې وړه ږيره، غټه ککرۍ کوچنۍ پزه او له تنې هم ډېر چاغ و، د هوټل په بل سر کې ناست دی، مونږ ته په ځير ځير سره ګوري.
ما له اوله په هغه کې سترګې خښې کړې وې، ډوډۍ راوړل شوه او ښه په خوند خوند مو وخوړه.
هغه نفر راته همداسې کتل، په لاس کې ورسره د تلويزيون ريموټ هم ورسره و، کله به يې تلويزيون بدل کړ او کله به يې مونږ ته د سترګو لاندې را وکتل.

ما د اوبو ګیلاس رواخیســـت، هغه راته بیا هم کتل، هیڅ نه پوهیدم چې دغه نفر مونږ ته ولې ګوري، هوټلچي راغی د پیســو غوښــتنه یې کوله، له جامو مې راونیوه، ځان ته مې راکش کړ، ورو مې وویل:-
هغه چاغ نفر چې د هوټل په بل سر کې ناست دی، هغه پیژنې؟
هوټلچي قاب رواخیست، هغه چاغ نفر ته یې وکتل، ورو یې وویل:-
خود یې پیژنم، همدا خو زمونږ د هوټل مشر دی.
سر مې وخوځوه، جیب ته مې لاس کړ، دوه نیم ســـوه روپۍ مې ورته ونیوې، هوټلچي پیسو ته وکتل، وې شمارلې غلي یې وویل:-
ورور ګله ! ته باید نوي روپۍ نورې هم راکړې، ستا سو د خواراک ټولې پیسې درې سوه ځلوېښت روپۍ شوې.
ټولو مو یو بل ته وکتل، هر یو په جیب کې لګیا دی پیسې لټوي خو د یوه سره هم د پیسو درک نه لګیده.
ما ورته په خپګان سترګې ور پورته کړې، په مړاوي غږ مې وویل:-
وروره! مونږ خو نورې پیسې نه لرو.
د هوټلچي تندي ګونځې پیدا کړې، یوه شـــیبه یې را ته وکتل، په قار یې وویل:-
نو تاسو هوټل ته راځئ، ځانونه ماړه کړئ، او بیا درسره پوره پیسې هم نه وي؟
له خپله ځایه پاڅیدم، په خجالته انداز مې وویل:-
وروره! مونږ دلته ښـــار کې نوي یو، مونږ ته د ښـــار هیڅ اصـــول ندي معلوم او مونږ دا کار له قصده ندی کړئ، وګوره، ټول جیبونه مو لیدلی شې، هیڅ کومې پیسې نلرو.
هوټلچي قار وښود، خبرو یې زور واخیست:-
په هیڅ صورت درسره نه منم تا سو باید مونږ ته خپلې پیسې راکړئ، ګني قدم به هم مخکې له دې ځایه وانخلئ.

اصغر ور مخکې شو، په ارام سره یې وویل:-
سمه ده، ولې نه مونږ به خپلې پیسې درکړو خو اوس زمونږ سره نشته، له کومې یې درته را پیدا کړو؟
هوټلچي چې بله خبره کوله، د هغه چاغ سړي لخوا چې د هوټل مــــشر و، یوه چیغه شوه، هوټلچي ته یې خبره په خوله کې ور وچه کړه:-
توره! بس که نور دا بق بق دې بند کړه!
د هوټل مـشر له خپل ځایه راجګ شو، زمونږ خواته راغئ، غټ او کوچنی لاس یې ماته ونیوه، ستړي مشي مو سره وکړه.
بیا یې د کېناســتو وویل، څلور واړه کېناســتو، چاغ سـړي لاسـونه سره ومروړل، هوټلچي ته یې وکتل.
ورو یې مونږ ته وویل:-
ددوی په خبرو مه خپه کېږئ، د هغوی کار همداســې دی، څه وکړو، ګني زما د هوټل کارمندان دومره هم بد اخلاقي له چا سره نکوي او په ټول ښـار کې یو نوم لري.
زه غلی وم، هیڅ مې نه ویل، د هوټل مشر تورې پېرړې شونډې وخوځیدې:-
فکر کوم ستاسو کوټه هم همدلته ده؟
- هو همدلته دوهم منزل کې ده.
په پک تندي یې لاس راتېر کړ، تار تار ویښــــته یې وګرول، ســـړه ســـاه یې واخیسته.
څنګه چې هغه خبره کوله ما ترې وار مخکې کړ:-
مونږ لومړی ځل دی چې ښار ته راغلي یو، مخکې مو صرف نوم اوریدلی و خو د ښار له قانون او کړو وړو سره بلد نه یو، په کور او کلي کې د بعضو مشکلاتو له وجې دلته ښـــار ته راغلو، ترڅو یو څه کاروبار ځانته پیدا کړو، خو تر پرون ورځې راهیسې مو یوازې دوه نیم سوه روپۍ وګټلې او هغه هم په ډوډۍ خوړلو

لاړې، اوس نه بيګاته د شپې تيرولو ځای شته، نه دباندې په ښار کې بلد يو او نه هم کوم خپلوان يا دوست پيژنو.
د هوټل مشر زما په خبرو کې راولويده:-
هيڅ پروا نکوي دا ځای مو لکه خپل داسې وشماريځ، ترڅو چې مو کار پيدا کړئ نه وي دلته خپل ژوند کوئ، خرڅ او خوراک مو زه ضاموار يم.
خبرې يې خوند رانکړ، شک مې راغی چې آخر ولې له مونږ سره دومره همدردي؟
ولې مونږ کې خاص څه دي چې راسره دومره صميمي شو؟
آيا هغه زمونږ څخه کومه تمه لري؟
د هوټل مشر ته مې همداسې کتل، هغه چې پوی شو، رنګ يې سور واوخت، زر يې دا خبره پسې زياته کړه:-
زما مطلب دا و چې تاسو همدلته زما هوټل کې پاتې کيدای شئ، ترڅو چې بل کار پيدا کوئ، تر هغې به دلته ما سره په هوټل کې کار کوئ.
له دې خبرو سره راته ډېر نېک انسان ښکاره شو، ټولو مو په خوښئ ورسره ومنله.
تر درو ورځو مو په هغه هوټل کې کار وکړ، درې واړه ښه خوښ وو.
نه د کور دومره ياد و او نه هم د خيتې کوم غم راسره و، څه به مو چې وګټلې هغه به رانه د هوټل مشر پخپل خرڅ خوراک کې قطع کړې.
د هوټل مشر هم مونږ ته ډېر نيږدې شوئ و، په لومړی ورځ يې راته سيګرټ ونيو او همداسې ورو ورو ورسره په خبرو راغلو، د هوټل مشر آيوب نوميده، ډېر ښه سړی و، تر نيمو شپو به راسره ناست و، سيګرټ او خوراک به مو يو ځای سره کول، زمونږ د درو خوراک او د آيوب د يو ځان خوراک به سره برابر و.
ورځې تيريدې، په مونږ هم نوره سخته شوه، زړونه مو تنګ شول، ځکه هر څه به مو چې ګټل، ټول به مو بيرته خوړل.

پدې ګوزاره ګرانه شوه، غوښتل مو نور له آيوب څخه لاړ شو.
بيګا شپه مې ورته د خبرې کولو خوښه کړه.
شپه راغله، آيوب ډېر په نشه کې و، د چرسو سيګرټ په لاس، تکيه يې وهلې وه، په ډډ نشايي غږ يې وويل:-
ځوانانو ! زه پوهېږم تاسو نور زما په هوټل کې زړه تنګ شوی، په لږو مو ګوزاره نه کيږي او ډېرې درکوئ نشم، ځکه ماته هم توان دی.
له سيګرټ يې کش وکړ، سپين لوګي د چت خواته کړی کړی پورته شول، درې واړه آيوب ته ځيرک شو.
خبره يې په سپينو لوګيو کې پسې زياته کړه:-
نو ما داسې ويل! تاسو خوښه نده چې يو غټ لاس واچوئ او د شلو کالو محنت، خواري په يوه شپه کې تر سره کړئ؟
درې واړه يې خبرې حيران کړو، يو بل ته مو وکتل، ومې ويل:-
هن! اغه څنګه؟
آيوب له تکيې راجګ شو، د سيګرټ ايره يې توف دانی ته واچوله، اوښلنې سترګې يې سرې سرې تاويدې، بيا يې وويل:-
ګورئ ځوانانو ! زه پوهېږم تاسو ډېر دلګير، کلک پښتانه خلک يئ خو ګورئ خبره مې چې وکړه، بايد تر زمونږ او تاسو وي، نه دا چې زمونږ څلور علاوه پنځم هم خبر شي، ګني بيا به ټول ګير شو.
له سيګرټ يې کش وکړ، مونږ بيا يو بل ته وکتل، ما وويل:-
مشره ! ته خو يو ځل ووايه ! ان شاءالله چې خامخا به درسره مرسته کوو، مونږ تل ستا تعبدار يوو.
آيوب په خندا کې وويل:-
دغو ته وايي ځوانان !

ځان یې لږ ســم کړ، زمونږ خواته رانېږدې شــو، ســیگرټ یې مړ کړ، ورو یې
توري پېرړې شونډې وخوځیدې:-
دا ډېر وخت کیږي ما یو کار کولو ته زړه دئ، دا سې کار چې هم به ستا سو او
هم زما د نیم ژوند لپاره بسنه کوي.
درې واړه یې خبرې پوره کولو ته ډېر بیتاب و، چې آخر اوس به کله هغه خبره
کوي، کوم چې مقصد دی، بیا یې وویل:-
هغه کار دا دی چې دلته له یوه دوکانه به سرو او سپینو زرو غلا کوو.
د خبرې په کولو یې ټول هک پک کړو، د مخ رنگونه مو والوتل، هیڅ ځواب
راسره نه و، زوبېر ورته په حیرانۍ وویل:-
نو ته اوس غواړې مونږ ستا لپاره غلا وکړو؟
آیوب غلي شان وویل:-
نو ما کله داسې ویلي صرف زما لپاره یې وکړئ؟ وایم زمونږ ټولو لپاره.
یوه شیبه غلی شو، په پک تندي یې خولو غوټې ښکاریدل، بیا یې پسې زیاته
کړه:-
تر څو به پدې غریبۍ کې ژوند کوو؟ ترڅو به د نورو بوټان پاکوو؟ وایم راځئ،
دا د یوې شپې کار دی، دومره مشکل ندی، ما لیدلی، پرې بسم الله به کړو.
مونږ بیا یو بل ته وکتل، لږه شیبه غلي و، ما په غلي اواز وویل:-
نه په غلا کولو کې ډېره زیاته خطره شــتون لري او بیا په ښــار کې خو بیخي
ډېره ده، گمان نکوم مونږ یې تر سره کړو.
آیوب وخندل، توري پېرړې شونډې یې وخوځیدې:-
گوره ځوانه ! زه چې درته کوم دوکان یادوم، هغه ځای ما له مخکې ډېر څارلی،
هلته ډېره موقع شــته وي چې غلا وکړې، ما یې آن د څوکیدرانو وخت هم
معلوم کړئ، هر څه برابر دي، بس ســتاســو په شــان تکړه او بهادر ځوانانو ته
اړتیا وه.

ا صغر هیڅ نه ویل، یوازې زمونږ خبرو ته غوږ ایښی و، زوبیر ته مې مخ واړوه، په سترګو کې یې د نه ځواب و.
اصغر ته مې وکتل، هغه په موسکی خوله د هو په دود سر وخوځوه.
زه زړه نا زړه وم، په ځان خو هسې هم باوري نه وم خو په اصـغر دوی مې هم باور نه درلود.
لیکن کله یې چې راته ټول پلان واوروه، پدې باوري شـــوم چې کار به ترسره کړو.
ورسره مې ومنله او سبا ورځ مو وټاکله ترڅو په پلان کار وکړو.
ټوله شپه مې همدا سوچونه او فکرونه کول، چې آیا دا پریکړه به مې سمه وي او که غلطه، بل خوا زوبیر ځان ډېر اچاوه، زما او د اصغر پریکړه یې نه منله.
په قار یې وویل:-
تا سو دواړه خو هـسې بې عقلان یئ، زه نغواړم درسره بې عقل شم، تا سو چې هر څنګه کوئ، وکړئ، زه درسره پدې کار کې مرسـته نشـم کولای بس دا زما آخري فیصله ده.
اصغر په اوږه وڅانده، په زوره یې ورته وویل:-
بې عقل دې دا سر دی، پدې دومره اسان کار کې ته زمونږ سره مرسته نکوې، پدې هم ښه پوهېږې چې ډېره ګټه پکې ده او بل د یوې لارې ملګري هم یو، خو بیا هم رانه لاره جدا کوې.
اصغر همداسې زوبېر ته کتل، مخ یې ترې واړوه بیا یې وویل:-
ډېره لویه موقع په لاس راغلي، دا سې په ا سانی خو یې له لاسه نه ورکوم، که تاسو دواړه یې راسره ونه منئ، زه یې په یوازې ځان هم کوم.
زوبېر غلی پاتې شو، ما او ا صغر ته یې کتل، ما هم د ا صغر پلوي وکړه، زوبېر په خواست وویل:-

ګورئ ! دا سې مکوئ، پدې کار کې ډېره خطره ده، حتی چې زمونږ سر ته هم زیان رسولی شي.
ما او اصـغر هیڅ ونه ویل، دواړه لاړو په کټ ویده شـو، زوبېر یوازې په میدان پاتې شو، دواړو مو ورڅخه لار بدله کړه.
د زوبېر داسې پرېښودلو ډېر خپه کړم، ټوله شپه مې سترګو ته شوئ.
که هغه زمونږ سره ولاړ نشي نو څه به کوي او چېرې به ځي؟
سـبا سـهار چې له خوبه پاڅیدو، په کټ کې ناسـت وم، د لاسـونو په موټو مې سترګې پاکولې.
څه ګورم زوبېر وختي پاڅیدلی او د ځان په تیارولو لګیا دی.
ما په خوبجن اواز وویل:-
څه خبره ده؟ چېرې روان یې زوبېره؟
پر ویښتو یې لاس تېر کړ، په آئینې ته کتوونکي بڼه یې وویل:-
ولې زه له تاسو کم یم هن؟ زه هم غواړم درسره غلا وکړم.
اصــغر په کټ کې ټوپ کړ، په کمپله کې یې ځان ټینګ کړ، په دب غږ یې وویل:-
مدثره! دا ماته راډیو دربنده کړه، پرېږده لږ خوب وکړم.
زوبېر آئینه په کټ کې وغورځوله، ورغی یوه لغته یې د ولو منځ کې ورکړه، په غوسه یې ورته وویل:-
سم شه ګورې! دا ځل مې پرېکړه بلکل سمه کړې.
په خوښی له کټ څخه راپورته شوم، ورغلم په اوږو مې لاس پرې واچوه:-
اوس دې ثابته کړه چې زمونږ ریښتینی ملګری یې.

***

یوه اوږده ساه مې واخیسته، سیګرټ مې ولګاوه، سپین دودونه کړۍ کړۍ چت خواته پورته شول، ورو مې وویل:-
بلاخره غلا کولو ته زړه ښه کړ.
د آیوب سره په موټر کې ناست و.
آیوب په ورو غږ وویل:-
تاســو باید نن ټول پلان برابر کړئ او زه به هغه لوازمو ته چې ضرورت وي، درته چمتو کړم.
دریواړو مو ورسره خبره ومنله، هغه دوکان یې راته وښــوده، له کوم مو چې د غلا کولو پلان نیوه.
په یوه لویه ودانۍ کې د زیوراتو دوکانونه لیدل کیدل او ددې ټولو دوکانونو په آخر سر کې همدا دوکان موجود و.
نه پوهیږم چې په هغه دوکان کې بیا خاص څه وو؟
چې پدې دومره ډېرو دوکانونو کې هغه آخري یو انتخاب کړ، د لومړي سر دوکان ولې ونه کړ؟
که څه هم ټول د زیوراتو دوکانونه دي.
دا خبره مې ایوب ته وکړه، هغه له نرې خندا وروسته وویل:-
ګوره ځوانه ! پدې لویه ودانۍ کې تر پنځوسو شپیتو پورې دوکانونه به خامخا وي، هر یو له سرو او ســپینو ډک دی، خو ما چې د ودانۍ په آخر سر کې

دوکان وښـوده، هغه له ټولو زیات بډایه دوکان دی، زمونږ به ښــه گوزاره پرې وشي.
درې واړه یې خبرې سره خوښې شو، آیوب بیا وویل:-
تاســو نور دلته مه پاتې کیږئ، راځئ هوټل ته چې هلته مو په پوره پلان پوی کړم.
مونږ هم د ایوب هر امر منونکي وو، هره خبره به یې چې راته وکړه، فکر به مو کاوه له دې بله غوره خبره نشته.
هوټل ته په رســیدو یې راته ټول هغه لوازم چې ورته ضرورت و راکړل، درې تورې کورتۍ، همدا شان درې مخ پوټي، دوه بیاتۍ او درې څراغونه.
ځانونه مو چمتو کړل، او د شــپې ناوخت کیدو ته په تمه شــو، ډېر عجیب احساس مې کاوه، هم وارخطا او هم زړه نا زړه.
دا ځل بیا هم منزل ډېر مشــکل ښــکاریده، بار بار ماغزو ته عجیب فکرونه راتلل، خو ما په ځان ډېر باور درلود، لا دمخه مې د غلا کولو فکرونه کړې و.
په کټ زبون وهلی ناســت وم، د خیالي نړۍ څو ترخه انځورونه مې انځورول، چې یو ناڅاپي مې د آسمان غړمبهار تر غوږو شو.
ټکان مې وخوړ، ټولو مو یو بل ته وکتل، اصغر وویل:-
داسې ښکاري چې باران به وشي.
ما هیڅ ونه ویل بېرته د خپلې خیالي انځورگرې نړۍ په خوا ورغلم.
د ژوند هر هغه تېره شوي شیبه مې یوه یوه له سترگو تېره شوه، له هرې یوې مې خوند اخیسته، هرې یوې راته په شونډو ورکه موسکا رابښله.
یو ځل بیا مې ټکان وخوړ، په دروازه کې آیوب ولاړ و، ساه یې لنډه لنډه کیده، په بیړه ور مخکې شوم، په جدي اواز مې وویل:-
خیرت خو دی کنه؟ څنگه داسې ساه نیولی یې؟
آیوب وخندل دروازه یې بنده کړه، په سترې اواز یې وویل:-

هيڅ نشته ځوانه ! په زينو کې ډېر په منډه راپورته شوم.
ما غوښتل ورته لږې اوبه راوړم خو آيوب په سترې ساه راغبرگه کړه:-
شپه همدا سې مخکې روانه ده، اوس ددې وخت راغلی چې نور تا سو تر هغې ودانۍ ځانونه ورسوئ.
ساعت ته مې وکتل، ستنه په دولس بجو او لسو دقيقو ولاړه وه.
د څه ويلو پرته مو خپل شـيان رواخيسـتل، او موټر ته ور پورته شـولو، مخ په وړاندې روان شو.
له ودانۍ نيم ميل ليرې په بله کوڅه کې بې موټر ودراوه، د ښـکته کيدو سره سم آيوب را غږ کړ:-
مدثره! دلته راشه.
ورغلم، ښيښې ته مې سر ورټيټ کړ.
يو څه يې راته په توره کڅوړه کې ونيول، بيا يې وويل:-
دا هم درسره ښه ده ! پکار به دې راشي.
کڅوړه مې خلاصـه کړه، يوه تور رنگ تمانچه وه، ما انکار وکړ، هغه له موټر ښيښې سر راوباسه، ورو يې وويل:-
ځوانه ! پدې کار کې ځينې وخت لږه خطره شـته وي او بل ته له هغو نورو ډېر زړور يې، هغه مه خبروه، دا درسره وساته.
د آيوب په ډېر ټينگار مې ورڅخه تمانچه واخيسـته، د کورتۍ جيب ته مې واچوله.
د آسمان پړک شو، غړمبهار يې له شمال تر جنوب مخکې تېر شو، غلي غلي مخکې روان و، آسـمان ته مې وکتل، توره تياره ښـکاريده، ټول په تورو وريځو پوښل شوی و، غلي مې ځان سره وويل:-
ان شاءالله نن شپه به زمونږ په گټه وي.

د سړک په پیاده رو روان و، مخکې د یوه دوکان گروپ بل پاتې شوی و، په کورتیو کې مو ځانو نه راټول کړل او مخ پوټي مو په پوزو راکش کړل، زوبېر وویل:-
مدثره! هغه آیوب په آخر کې څه درکړل؟
نه مې غوښتل دوی راباندې پوی شي، دا لومړی ځل و چې ما له ځان سره تمانچه راخیستې وه، ورو مې وویل:-
هغه یې زما مخ پوټۍ راکړ، مانه هېر شوی و.
زوبیر هیڅ ونه ویل، همداسې مخکې روان و، یوازې مو د پښو د خوېیدو غږ اوریدل کیده، لږه شیبه کې تر همغې ودانۍ ورسیدو.
د ودانۍ مخکې په دروازه یو گروپ بل و، تر څو له رڼا یې ونه لیدل شو د دېواله سیورې ته کېناستو.
د درې واړو په ځیرو کې وارخطایي په څپو وه، ساه مې تنگه تنگه کیده، مخ پوټۍ مې له پوزې لیرې کړ.
پر آسمان تالندې تېرېدې، د رڼا څرک به یې د دېوال خوا کې وبرېښولو.
دوی مې هملته ناست پرېښودل او زه لاړم ترڅو یو نظر وداني وگورم په کوم حال ده.
د سړک منځ ته شوم، کورتۍ کې مې ځان ونغاړه، په غلي غلي قدمونو د ودانۍ دروازې ته ورسېدم، دننه مې وکتل، هیڅوک نه ښکاریدل، تپه تیاره وه، پورته خوا مې سترگې پورته کړې، دوهم منزل کې د یوې کوټې گروپ بل و، بېرته خپل ځای ته راغلم.
اصغر په خپ اواز وویل:-
هلکه! څه یې توافونه کوې، خو راځه چې پرې ورځو.
له مړوند مې کلک ونیوه، په ورو اواز مې وویل:-
نه نه صبر! لا وخت شته.

غلی شوم، پاس دوهم منزل ته مې ګوته ونیوه، ومې ویل:-
هغه ګروپ ته ګورې، هغه ته باید منتظر شـــو، کله چې مړ شـــو بیا به دربواړه پرې ورځو.
- او که همداسې روښانه و بیا؟
- هممم! بیا به نو توکل په الله وایو او مخکې به ځو.
زوبېر په ګونډو را وخوېیده، په سوال زاریو یې دا خبره وکړه:-
ای کم عقلانو ! لا اوس هم وخت شـــته، مکوئ داســـې، دلته وګوره څومره خطره ده.
ما او اصـــغر ورته وکتل، ټول په خوالو کې لت پت و، د هغه وېریدلي چهره بلکل د کتو وه.
دواړو مو له خندا په خولو لاسونه ونیول، اصغر ورو وویل:-
ډېر شرم درته پکار دی احمقه ! زمونږ سره دې دومره وخت تېر کړ خو بیا هم ته زړور نشوې، همغه ډارن زوبېروو مې یې.
زوبېر د لاسونو ګوتې سره ومروړلې، څنګه یې چې څه ویل په شونډو مې ګوته کېښوده:-
ششششش!
ډېره تېزه هوا پیل شوه، دوړې او خاورې یې له ځان سره راټولې کړې، د سړک ګردونه یې ټول په مونږ امبار کړل، په کورتیو کې مو ځانونو کلک ونغاړل.
د باران ټکا مې تر غوږو شـــوه، مخ مې له کورتۍ رابهر کړ، آســـمان ته مې وکتل، د باران سوړ څاڅکي مې د تندي خړه سپیره خاوره ښکل کړه.
ټکان مې وخوړ، سمدستي پسې شړک باران شروع شو، اصغر زوبېر ته مې د تلو وویل، هغوی هوټل لور ته په منډو شـــول، زر ورغلم له لاســـونو مې کلک ونیول، د ودانۍ په لور مې کش کړل.

د ودانۍ لومړی دروازې ګوټ کې درې واړه غلي کېناســـتو، په لږه شـــیبه کې باران لانده خیشته کړو، سړکونو کې اوبه وبریښیدې او چیکړې جوړې شوې.
دریواړه له سره تر پایه په اوبو لت پت و، له ویښتو مې اوبه څڅیدلې.
اصغر او زوبیر ته مې خوله نیږدې کړه، په تېز غږ مې وویل:-
دا د ودانۍ لومړی دروازه ده او ورپسې بیا دوهمه دروازه، زوبېر به همدلته پاتې شي او اصغره ته به راسره دننه لاړ شې، سمه ده؟
زوبېر په تېز غږ وویل:-
سمه ده! سمه ده!
زوبېر ته مې وړوکۍ څراغ ورکړ، سپارښتنه مې ورته وکړه که هر څوک دې هم تر نظره تېر شـــول، لومړی مونږ ته خبر راکوه، دا څراغ راته روښـــانه کوه او که ونشو بیا یې پخپله کار ور خلاصوه.
اصغر ته مې اشاره وکړه، په بیړه راتاو شو، مخکې لاره سمه نه ښکاریده.
اصغر څراغ ولګاوه، د ودانۍ لومړی دروازې ته ځیر شوم، یو اوږد ځنځیر باندې تړل شوي وه او په هغه پسې قلف اچول شوی و.
زوبېر او اصـــغر شـــاته او مخکې کتل، ما د ځنځیر یوې کړۍ ته د بیاتۍ غاښ واچوه، زور مې پرې ورکړ، بیاتي له ډېر زور وروســـته خالي لاړه، ځنځیر ته ځیر شوم، مات شوی و.
په بیړه مې ځنځیر لیرې کړ.
دروازې ته مې زور ورکړ، ورو ورو څنګ ته روانه شوه، دومره خلاصه شوه چې یو نفر پرې په آسانۍ دننه کیدای شو.
اصـــغر ته مې وکتل، د باران په څاڅکو کې نه ښـــکاریده، مخ یې راواړوه، ما ورته د مخکې تلو اشاره وکړه.
ودانۍ ته دننه شـــو، اصـغر مې د لومړي سر دوکان خوا کې منتظر کړ او همغه سپارښتنه مې ورته وکړه کومه مې چې زوبېر ته کړې وه.

زه همدا سې مخکې روان شوم، د دوکانونو په کتار کې غلی غلی په ملا کړوپ روان وم.

يوې او بلې خوا مې په وېرې سره کتل، سترګې مې په ځيرکتيا سره اړولې، کله کله به د تالندې شرک شو، ژر به مې شاته مخ واړوه.

باران همدا سې په شدت سره وريده، د ودانۍ آخر سر کې اووم نمبر دوکان ته ورسيدم.

کوچنۍ څراغ مې ولګاوه، دروازې ته مې وکتل، دوه غټ قلفونه پسې ځړيدلي ول.

په بيړه مې بياتي رواخيسته، د قلف نرۍ کړۍ ته مې واچوله، د ډېر زور کولو وروسته يې نرۍ اواز وکړ، يوه شيبه غلی شوم، بياتي مې پخپل ځای غلي کړه، په رڼو راووتو سترګو مې يو بل خوا ته وکتل، يوازې زوبېر او اصغر ښکاريدل چې په باران کې ولاړ ول.

دوهم قلف مې هم مات کړ، سره ساه مې واخيسته.

دروازه مې غلي پاس خوا ته کش کړه، د خرخرخر اواز سره پورته خوا ته جګه شوه.

دومره اندازن مې خلاصه کړه چې زه پرې په اسانۍ دننه کيدای شوم.

ورو ورو دوکان ته دننه شوم، څراغ مې بيا ولګاوه، څه ګورم ټول دوکان له سرو او سپينو زرو ډک دی

له ډېرې حيرانتيا مې په خوله لاسونه کېښودل.

وار مې خطا نکړ ژر مې له جيبه کڅوړه رواېسته، لکه ليوه چې په ميږو ګډ شي همداسې ما په زيوراتو ور ټوپ کړل.

نه مې سپينو ته کتل، نه سرو ته او نه ژيړو ته، هر څه چې په لاس راتلل کڅوړې ته مې اچول.

په دوو دقيقو کې ټول دوکان خالي وګرځيده، هر څه چې موجود و راټول مې کړل.
غوښتل مې نور له دوکانه ووځم خو دلته مې يو لوی صندوق ته پام شو.
ورته ځير شوم، په منځ کې يې کوچنۍ څرخ درلود، زور مې پرې وکړ خو داسې ښکاريده د هغه ماتول ګران دي او بل مونږ يوازې د زيوراتو پلان نيولی و، نه د صندوق ماتولو.
په بيړه راتاو او په ملا کړوپ شوم.
د دروازې خواته وخوېدم، زنګون مې د ديوال له ګوټ سره ولګيد، ځان مې قابو نشـــو کړای، لاســـونه مې واچول، د دروازې کړنج اواز په ټوله ودانۍ کې خپور شو.
د لاس ګوتو مې درد وکړ، ټکان مې وخوړ، غونې مې ځيږ شو، غلی پاتې شوم، ساه مې بنده کړه، يوازې د باران د څاڅکو اواز اوريدل کيده.
له دوکانه مې يوازې مخ رابهر کړې، يوې او بلې خوا مې وکتل.
څوک مې تر نظره تېر نشول، غلی ترې راووتم، کڅوړه مې په ملا پسې وتړله، اصغر ته مې وکتل.
هغه د ببرته ورتلو اشارې کولې.
خپله بريا مې په خوښۍ ولمانځله، څنګه چې د تلو په تکل کې کېدم له شا مې يو څه حس کړل، ما دومره اهميت ورنه کړ.
مخکې روان شوم، ورپسې د يو چا د پښو ښکالو واوريدل شو، په زړه کې مې څړيکه تېره شوه، قدم مې ورو کړ، پخپل ځای ولاړ پاتې شوم.
په څنګ مې ور وکتل، د آســـمان د تالندې په رڼا کې مې يو شـــخص په نظر راغی، ورپسې د اسمان غړمبهار هم وشو.
ډېر وور يدم، وجود مې په لړزان پيل وکړ، لکه څوک چې دې يو دم په پړې کلک وتړي داسې وچ پخپل ځای ودريدم.

قدم مې نشو اخيستی، غوښتل مې منډه کړم خو په وجود کې مې دومره توان نه و مخکې لاړ شم.

زړه مې له چيغو ډک و، خو له خولې مې سـوړ نه خوت، داسـې لکه ګونګی شوی چې يم او يا راته چا په لاس خوله بنده کړي وي.

ډېر مې پښو ته زور ورکړ، ډېر مې ځانته همت ورکړ خو بيخي بې سيکه شوی وم، فکر ټول اوس پدې مشغول و چې څنګه له دې بلا ځان خلاص کړم.

په غوږونو درووند شـوی وم، هغه د باران ټس ټس اواز مې هم غوږونو ته نه رسيده.

په همدې فکر کې وم چې اوس به سړی رابانديې غږ کوي او که به مې سيده د ګوليو لاندې نيسي.

يو له غوسې ډک اواز مې واوريده:-

مخکې قدم وانخلې؟ خپله وسله دې کيږده ګني وبه وژل شې.

د وسلې له نوم سره ماته هم يو څه راياد شول.

ورو ورو مې لړزيدوونکي لاسـونه د کورتۍ جيب خواته کړه شـول، ډېر په بيړه مې له تورې کڅوړې تمانچه رواخيسـته، د سـترګو په رپ کې مې ګولۍ پرې تېره کړه، په پړک کې راتاو شـوم، تمانچه مې سـړي ته ونيوه، ځان مې شـاته وشاړه او مشې ته مې زور ورکړ.

ډز شو، زه شاته ولوېدم او سړي د اخخ اواز وکړ.

لږه شـيبه ولاړ و، غلی غلی ځمکې ته راړنګ شـو، په يوه شـيبه کې هغه څوک چې ماته يې د وژلو ګواښ راکړی و د پښـو سره مې په وينو کې لت پت پروت و.

په ډېرې وارخطايۍ د سـړي خواته ور وخوېيدم، له نېژدې مې ورته وکتل، سترګې خلاصې او له تندي يې وينې روانې وې.

نفس مې ورته وکوت، رګونه یې بې ســیکه ښــکاریدل، په وېرې سره شـــاته وخوېيدم.
اصغر مې خواته راغی، یو څه یې ویل خو نه پرې پوهیدم، خبرې یې کولې خو غږ مې نه اوریده.
لا سونه به یې هغه سړي ته نیول، بیا به یې سر په دواړو لا سونو کې ونیوه، زه بې یې وځندلم، یو څه به یې وویل، غوســه ښــکاریده، ماته یې په زوره یو څه ویل، ما یوازې ورته د ګونګي په شان کتل، هوش او خواص ټول بلې خوا و.
د اصــغر په یوه خبره هم نه پوهیدم، ما به کله اصــغر او کله به مې هغه پروت سړي ته وکتل.
یو ناڅاپي مې په مخ یو کلک ګوزار وخوړ، له فکرونو رابهر شوم، ژر ژر مې ساه اخیسته، ټول وجود مې لړزې نیولی و.
په ویرې سره له پروت سـړي په شـا وخوېېدم، فکر مې کاوه اوس به دا سـړی راپاڅي او ما به وخوري.
اصغر بیا هم کش کړم چې ځو، ګني د نورو څوکیدرانو لخوا به ووژل شو.
ما چې څنګه دا خبره واوریده، په بیړه راپاڅیدم، په کڅوړې مې لاس کېښــود، په ملا پورې تړلې وه.
زوبېر هم د ودانۍ دوکانونو ته رارســیدلی و، مونږ یې چې په منډه ولیدو، هغه هم راسره په تېښتو شو.
باران په ډېر شدت سره وریده و، اصغر چیغه کړه:-
مدثره ! ووایه کومې خوا ځو؟
په زوره مې وویل:-
همدلته له کومه ځایه چې راغلي و.
د ښار په سړکونو باران ډېر تېز وریده، دومره پته هم نه لګیده دا کوم سړک او چېرې تللی دی؟

بس زه مخکې او زوبیر اصغر راپسې شاته په تېښتو روان و.
دومره وېریدلی وم چې هیڅ مې شـاته نه کتل، فکر مې کاوه کومه بلا راپسـې ده، اوس به راشي او په اوږدو نوکانو به مې څرمنه رانه وباسي.
په توره تیاره کې درې د کلي زلمیان نن د خپل ژوند څخه په منډو دي.
دوی تقدیر په کلي کې نه بلکې د ښـار له خلکو سره لیکل شـوی و، خو تقدیر یې دومره زیات له پېښو ډک دی چې ممکن د زړه رحم یې نور په ایشیدلو اوبو ومینځل شي.
خو ګورو نور څه کیږي، ژوند ورته نورې کومې کومې ډالۍ په نصـــیب کې ورکوي.
زما پښه له څه شي سره ټکر شوه، زنګونونه مې په پوخ سړک ولګیدل.
درد یې وکړ، خو دا درد هیڅ و.
یو دم راپاڅېدم، اصـــغر مې د حال پوښـــتنه وکړه، هیڅ مې ونه ویل، مخ مې واړوه او په منډه شوم.

***

په کټ ځړيدلی سر له لاندو جامو سره ناست وم، پخپل کار ډېر پښېمان وم، د هغه سرې څېره راته بار بار سترګو ته کيده.

هغه ډزز کول، بيا په ګولۍ لګيدل، کله چې ولويد، زما پښو خوا کې د هغه ليدل.

په زړه مې يو دروند بوج پروت و، ډېر له يو درد سره مخ وم.

آيوب د زوبېر سره لګيا وو، ډېر خوښ ښکاريده، کله به ماته راغی، شاباسی به يې راکړ او کله هغوی دواړو ته:-

آفرين ! زما زمرو ځوانانو! آفرين! چې څومره مو وستايم بيا هم کم دی دومره يو لوی کار مو کړئ، وايم اصلي نران تاسو يئ.

آيوب ډېرې خبرې وکړې، ډېر يې وستايلم خو ما هيڅ غبرګون ونه خود.

هغه رانيژدې شو، په لانده اوږه يې لاس راکېښود، زما ځړيدلي سر ته يې وکتل، ورو يې وويل:-

ځوانه ! خپه راته ښکارې، څه خبره شوي؟

ما هيڅ نه ويل، اصغر، زوبير هم په چوپه خوله يوازې ماته کتل، آيوب بيا وپوښتل:-

تاسو به پدې کار کولو خپه شوي نه وی؟ او يا درته کوم مشکل خو جوړ شوي نه وي؟

اصغر د څه ويلو ته خوله جوړوله، هغه مې د سترګو په اشاره پوی کړ، هيڅ يې ونه ويل.

نه مې غوښتل څوک خبر شي، خبره بايد همداسې پټه پاتې شي.

د آیوب لاس مې له اوږې لیرې کړ، پاڅېدم، کورتۍ مې وباسله، په ډډ غږ مې وویل:-

نه ولې به خپه شـــو؟ بلکې مونږ خو فخر کوو، البته مونږ په ځان باور نه کیږي داسې کار مو هم کړئ.

د هغه زېړ غاښونه وبرېښېدل، خپ خپ یې وخندل، ما بیا ور غبرگه کړه:-

اوس راته زمونږ خپله حیثه راکړه، بیا که کوم داســې کار و، زمونږ نه ښــه درته بل څوک نشي پیدا کیدای، هر وخت ستا په خدمت کې یو.

اصــغر او زوبېر راته په حیرانۍ وکتل، ما کورتۍ او مخ پوټۍ د کوټې کونج ته وغورځول.

آیوب په خوښی د زیوراتو کڅوړه رواخیسته، په لاس کې یې وخوځوله، ژربا یې خوند ورکړ، په شونډو یې خوښي وغوړیده.

کڅوړه یې ټوله خالي کړه، لومړی یې په کومه تیره وخرېیل گوندې ســـاده نه وي، وروســـته چې مطمئن شـــو خوله یې له خندا سره نه ورټله، په گونډو ورته ناست و، او لگیا و زمونږ حیثه یې ترې بیلوله.

ښه شیبه تېره شوه، مونږ درې واړو ته یې خپله برخه راکړه او د شپه پخېر ویلو سره له کوټې ووت.

زوبېر په چابکو قدمو زما خواته راغی په زوره یې وویل:-

ســـتا پدې سر کې بوس درکې دي که څنگه؟ همدا اوس دې یو نفر وواژه، بیا هم موږ نشوې غواړې، همداسې نور...

خبره کې ور ولویدم:-

هې ! د څه شي وواژه؟ ما څوک ووژل هن؟

زوبیر شونډې چیچلې، ډېر غو سه و، غو ښتل یې څه ووایي خو ما د خبرې وار ور نکړ، اصغر ته مې گوته ونیوه:-

ستا په یاد شي ما څوک ووژل؟

دواړه راته حیران ولاړ وو، په رډو راووتو ســـترګو یې په ځیر ځیر سره لیدلم، اصغر ورته د بېرته ورتلو اشاره وکړه.

زه د خوب ځای په جوړولو لګیا وم، ومې ویل:-

دا خبره باید زمونږ ترمنځ تکرار نشي_، ما هیڅوک ندي وژلي او نه مو هم غلا کړې، بس همدومره یاد وســاتئ، دا مو د محنت (خوارۍ) پیســې دي، چې پخپلو متو مو ګټلي.

ورپســې ورغلم د آیوب لخوا راوړل شــوي چایو څخه مې پیالې ډکې کړې، په قاب کې بیسکت مې دواړو ته ونیول، هیڅ یې نه ویل.

په کټ کېناســتم، یوه لاس کې پیاله او بل کې بیســکت، له ویښــتو مې د اوبو څاڅکې لویدل.

په غولي مې ســـترګې خښـــې کړې وې، هر څه راته بې مانا ښـــکاریدل، دا انســـانان، دا مال او دولت، دا ژوند، هر څه راته لکه د خېټې ډکولو وروســـته تشول نور هیڅ.

که هر څومره ډوډۍ وخورو، ښــکلي ښــکلي خوراکونه وکړو، دا چې له ســتوني تېر شي، بیا همغه شی ترې جوړېږي کوم چې له ترخې ډوډۍ جوړېږي.

بس هر سړی خپل نیت خوړلی ګني هر چا به د خپل وخت ضایع کولو په اندازه کار هم کولو.

پیاله مې خالي کړې نه وه چې ســـترګې راباندې درنې شــوې، ســاعت ته مې وکتل، له درو لس دقیقې تېرې شوې وې.

زوبېر دوی ته مې وکتل، داســې ښــکاریدل هغوی ته هم خوب ورغلی، کمپله مې په ځان راکش کړه او د راحتونو نړۍ ته دننه شوم.

سهار مې چې سترګې خلاصې شوې، اوږد په کټ پروت وم، ځان راپسې ډېر درونډ و، په سر مې هم ډېر بوج و.

کوټې ته مې وکتل، ګروپ پکې همداسې روښانه پاتې شوی و.

سترګې مې رڼې کړې، کوټه راته بدله ښکاره شوه، کټ او غولی یې هم همغه شان نه وو، زوبېر دوی د دروازې خوا کې ویده کیدل او زه د کوټې آخر سر کې خو دلته زه د دروازې خوا کې ویده او هغوی زما په کټ پســـې خپل کټونه اچولي وو.

حیران وم دا څه کیسه روانه ده؟

په ما څه چل شوی او که دا ځای بدل دی؟

د وجود غړي مې په ځان پسې راکش کړل، په زور له کټ څخه راپاڅېدم.

په سر کې مې څړیکه تېره شـــوه، اه مې له خولې ووت، په تندي مې ګوتې کېښودې او په دېواله مې تکیه وکړه.

سر مې ټوپونه وهل، په زوبېر دوی مې غږونه وکړل، دواړه سم سیخ(سیده) پراته ول، هیڅ یې نه ویل.

ورو ورو مخکې روان شـوم، د دروازې خلاصـولو کوشـش مې وکړ خو داسـې ښکاریده له هغې خوا راپسې چا بنده کړي ده.

ډېر زور مې ورسره ووهه خو دروازې همغسـې ځان کلک نیولی و، د خلاصـیدو یې نوم هم نه اخیسته.

وجود مې ډېر راپسې درووند و، حتی د ولاړیدو توان مې هم نور له لاسه ورکړی و.

په دروازه مې سر کېښــود، ســوک مې ژېړې تختې ته ونیو، په زوره زوره مې دروازه ودربوله، چیغه مې کړه:-

کوم څوک شته؟

د هیچا اواز رانغی، بیا مې د سوکانو وارونه پرې وکړل:-

څوک زما غږ څوک اوري؟ دروازه خلاصه کړئ!

د يو چا د پښـو ښـکالو واوريدل شـوه، ورپسـې د دروازې ټک شـو، ممکن په خلاصـوله يې لګيا ول، ورو ورو ترې په شـا روان شـوم، په يو درب سره دروازه خلاصه شوه.

سـمدسـتي ترې يوه جينۍ او دوه سـړي په وسـلو سـمبال راننوتل، لومړۍ يوه دنګه نرۍ سره سـپينه جينۍ چې کلک پطلون يې اغوسـتی و، ژيړ طلايي ويښـته يې شـاته اړولې و، تمانچه يې په کمربند کې تړلې وه، زما مخکې ودريده، لاسونه يې سره ور وستل، په کبر يې ماته وکتل.

ما ټکان وخوړ، حيران شوم، ځان سره مې وويل:-

دا په کوم ځای کې يم؟ دا کوم رقم خلک دي؟ دا نجلۍ لکه د پوليسـو په جامو کې؟ ايا مونږ خو يې د تېرې شپې په قتل باندې نيولي نه يوو؟

ددې فکر سره مې سترګې رډې راووتې، همداسې په شا غلی غلی روان وم، د کټ له بازو سره ولګيدم، مخ مې شاته واړوه، سيده په کټ ولويدم.

نجلۍ راته همداسې کتل، ما له وېرې په ډک غږ وپوښتل:-

تاسو څوک يئ او له مونږ څه غواړئ ؟

نجلۍ لاسونه سره خلاص کړل، په ټول شوي ويښتو يې لاس تېر کړ.

سړي ته يې په مسخري ډول وويل:-

دغه ته کلی ورکه کنه؟ تر اوسه خبر هم ندی!

ټولو له خندا خولې خلاصې کړې، دې خبرې يې ماته هيڅ خوند رانکړ، په ورو غږ مې وويل:-

زه ريښتيا هم نه پوهېږم تاسو څوک يئ، څه رانه غواړئ او د څه لپاره مونږ دلته يو؟

نجلۍ ترخه موسکا وکړه او وې يې ويل:-

ضرورت نشته دومره ډېرو پوښتنو ته، په هر څه به پوی شئ.

يوه سړي ته يې اشاره وکړه، هغه دوه قدمه رامخکې شو.

نجلۍ په جګو قدمونو له کوټې ووته، د تور غنم رنګ سـړي، پلنې شـونډې وخوځېدې:-
تاسو ټول دلته خپلو کورنيو لخوا راليږل شوي يئ، تاسو به له نن ورځې وروسته زمونږ سره پدې ډله کې خپل ژوند مخکې بيايئ او هغه څه چې مشرـ تاسـو ته امر کوي، په ډېر احترامانه به يې پوره کوئ.
په تريو تندي مې ور زياته کړه:-
دا خبرې دې راته وروســـته وکړه، اوس راته دومره ووايه مونږ دلته څنګه او چا راوستو؟
سړي يوه شيبه ماته وکتل، بيا يې وويل:-
ســتاسـو خپل کاکا تر دې ځايه را ورسـولئ او له موټر څخه يې همداسـې په خوب ويده راښکته کړئ، مونږ ترې د داسې کار پوښتنه هم وکړه، هغه ويل ما سره راروان وو، په لاره کې يې نشه وکړه او بې هوښه شول.
ځان سره مې دا خبره په حيرانۍ تکرار کړه:-
زمونږ کاکا؟
- هو! وړه ږيره، غټه ککرۍ کوچنۍ پوزه او له تنې هم ډېر چاغ برېښيده، هغه تر دې ځايه راروسولی.
هغه غټ او چاغ آيوب و، په زړه مې له ډېرې غوســې لړزه ننوته، ګوتې مې په رپيده شوې.
سړي مخکې لاس ونيوه:-
ته او هغه دوه ملګري دې نن دوهمه ورځ ده چې همداسې ويده دي.
د تندي ګونځې مې لا پسې ژورې شوې:-
دوه ورځې کيږي چې مونږ ويده وو!
- هو دوه ورځې ! او هغه ملګرو باندې دې پام کوه، له کله نه چې دلته راغلي، سوڼ يې هم ندی کړی.

په وارخطایۍ مې د زوبېر او ا صغر کټ ته منډه کړه، لومړی مې زوبېر وکوت او بیا اصغر، په سینه مې ورته غوږ کېښود، د زړه زربانو يې چپ اړخ خورولو.
شکر مې وایسته.
ما غوښتل ډېر څه ترې وپوښتم، سړي راته د سترګو لاندې په کبر سره کتل.
زما حرکات یې څارل، پلنې شونډې یې سره ومروړلې، په جدي اواز یې وویل:-
بس نور نغواړم پوښتنې وکړې، په دیرشو دقیقو کې مو ځانونه چمتو کړئ، مشر درته سپارښتنه کوي، یو څو نور نفر مو هم انتظار کوي.
سر یې کوږ کړ، له کوټې پسې ووتل.
هک حیران مې ورته کتل، ددوی خبرې راته هیڅ د منلو وړ نه وې.
فکر مې کاوه خوب وینم، سترګې مې څو ځله ورپولې، حقیقت و.
سر مې همداســې له درده ترپکې وهلې، ما په تندي ګوتې وهلې، غوټۍ مې ځېږ شو، یوه پنډه زما مخې ته په ځمکه وغورځېده.
ســترګې مې ور پورته کړې، نرۍ وچ سـړی، سـور رنګ او ځړیدلې پزه، شـنې سترګې، اوږده سر ویښته یې له غوږه واړول، په جدي غږ یې وویل:-
پدې پنډه کې ستاسو ټول څیزونه موجود دي، ځانونه مو تیار کړئ.
ورسره سیده له کوټې ووت، هیڅ مې ونه ویل، په سر مې همداسې بوج و.
ورغلم، زوبېر او اصـــغر مې په شـــنه زور له خوبه پاڅول، بیا چې کله راویښ شول، تر ډېره مې د هغوی په پوهولو خپل ماغزه نور هم وخوړل.
له ځانونو یې بیخي لیوني جوړ کړي ول، اصـــغر لږ په کرار و خو زوبېر ډېر وارخطا و، دواړو مو ورته حوصــله ورکوله ترڅو لږ ارام شي، ما یې په اوږه لاس کېښود، ومې ویل:-
زمونږ سره دهوکه شــوي، دا ځای، دا خلک او دا ډله، دا ټول د هغه آیوب کار کیدای دی، هغه زمونږ له وفادارۍ ســو اســتفاده کړي، مونږ یې غولولي یو، پخدای که به رانه دا د سپي زو خلاص وي.

ښــکته شــونډه مې د پاســنیو غاښــونو لاندې کلکه کړه، دیوال ته مې وکتل، لاسونه مې سره ومروړل ومې ویل:-
او تر هغې تاسـو ارام اوسـئ، ددې ځای حالت پته به هم ولګي، بیا به مخکې پسې ځو.
دواړو راسره خوښــه کړه، ځانونه مو چمتو کړل او د یوه خدمتګار لخوا په یو ځو دهلیزونو دننه بلې کوټې ته ننوتو.
په کوټه کې درې نفر نور هم ښــکاریدل، ټولو زمونږ په رقم لیباس اغوســتی و، شین آسماني رنګ او بې لمنو جامې.
خدمتګار راته هملته منتظر پاتې کیدو سپارښتنه وکړه.
دربواړه ورغلو له هغو نورو کسانو سره څنګ کې کېناستو.
دوه سړي ناست وو او یوه نجلۍ.
د دواړو ببر سرونه، خړ سپیره مخونه، چتې پزې درلودې.
ممکن ورونه به وو، ډېر سره ورته وو.
یوه نجلۍ وه، سپین او پلن مخ یې وه، منځنۍ ونه یې درلوده، تور چوټې شوي ویښتان یې په اوږه اړولې و او په سپینو ګوتو کې یې چرموړله.
ټول د اورسـۍ رڼا ته ناسـت و، چوپه چوپتیا وه، یوازې به د خدمتګارانو د پ ښو ښکالو راتلله.
اصغر په څنګل ټکان راکړ، ورو یې وویل:-
مدثره! زوبېر ته ګوره.
غلي مې ورته وخندل، زوبېر له وارخطایۍ ړډې ســـترګې نیولې وې، ټول لکه پاڼه داسـې رپیده، په اوږه مې لاس پرې کېښـود، ټوپ یې وکړ، په ویرې سره یې مخ راتاو کړ، ومې پوښتل:-
زوبېره !
په حیرانۍ یې سترګې راواړولې، لړزېدونکي شونډې یې وخوځیدې:-

څه دي!

- ته خو ښه يې کنه!

- خود ښه يم، په ما به نو څه وشي.

هيڅ مې ونه ويل، پخپل حال مې پرېښود.

ښه شيبه تېره شوه، څه ګورم همغه نجلۍ چې څو شيبې مخکې کوټې ته راغلې وه، د يوه بل سړي سره په خبرو، لاس په قلم، سترګې په کاغذ، زمونږ له مخې په جګو جګو قدمونو تېره شوه.

ټولو هغوی ته کتل، سړی او نجلۍ راته مخامخ ودريدل.

په مونږ يې يو ځغلنده نظر واچوه، سړي په لوړ غږ وويل:-

تاسو ټول زمونږ ګروپ (ډله) ته نوي راغلي يئ، او زمونږ په ګروپ کې دا قانون دی چې څوک راځي هغه بيا تللئ نشي او چې لاړو بيا هغه راتللی نشي، شتون به مو په ژوند وي او تګ به مو په مرګ.

دې خبرې يې هک حيران کړم، سترګې مې رډې راووتې، سړي پسې زياته کړه:-

دا خبره ځکه کوم، دلته مونږ په تاسو ډېره خواري کوو، پوره يوه نيمه مياشت ټرېنېنګ(زده کړه) در کوو، مصروفونه درباندې کوو، ترڅو تاسو ښه چمتو شئ او هر کار لپاره تيار وډبوئ، نه دا چې زمونږ سره چل بازي وکړئ، زمونږ سره له چل بازی مخکې بايد سل ځله فکر وکړي، ځکه مونږ يې هر ځای څارو، ډېر قوي جاسوسان لرو، که يې ذره شک هم ورباندې راغی، د هغوی لخوا به ووژل شي.

ټول ورته غلي ناست وو، په هره بله خبره پسې دوهمه خبره يې ترخه او خطرناکه وه.

دنګې نجلۍ لاسونه سر ور وستلي وو، د سترګو په کونجونو کې يې مونږ ته کتل.

سړي خبرو ته دوام ورکړ:-
نو له اوسـه مو خبروم، باید دا هیڅکله هم هېر نکړئ، تاسـو باید زمونږ هر امر ومنئ، او هر هغه کار پسې چې تا سو لیږو د هغې لس فیصده حق به تا سو ته در کول کیږي او نورې به د گروپ صـندوق ته ځي، نن ورځ له خپل شـاوخوا ماحول ځانونه خبر کړئ، د ټرینینگ ورځ مو له سبا پیل کیږي.
ټول لکه گونگیان له خپله ځایه راپاڅیدو، نه چا د پوښـتنې کولو جرئت وکړ او نه په چا کې د خبرو کولو توان و.
په چوپه خوله مو ورسره هر څه ومنل، له کوټې راوتو.
نجلۍ همداسـې د ویښـتو چوټي په لاسـونو کې چرموړله، په څېره یې هیڅ خفگان نه لیدل کیده.
د دهلیز په دیوال ځای ځای سوریو ته یې کتل، ا صغر او زوبېر پخپلو کې سره بنگیدل.
ما د نجلۍ خوارې خولې او غلي څیرې ته کتل، بلها ډېر فکرونه مې تر ماغزو راغلل، دلته راتلل یې ډېر په عجیب فکر کې کړی وم:-
دا نجلۍ به هم زمونږ په رقم په دهوکه راوستل شوي وي که نه پخپله خوښه!
هسې په نظر راته ښه لگیده، له دهلیزه دباندې شوو.
تېزې رڼا مې سـترگې وبرېښـولې، یخې هوا مې زړه ته سـکون راوبښـه، اوږده ساه مې واخیسته.
مخکې تر لیرې پورې گڼې ونې لیدل کېدې، مخامخ خړه لاره وه، د لارې په غاړه څو له لرگیو جوړې کوټې ښـکارېدې، ځای ځای خلک ښـکاریدل چې په میزونو ټومبک ټومبک (تاو راتاو) ناسـت دي او ځینې نور د ونو لاندې په مورچو کې له ټوپکو سره ښکاریدل.

نجلۍ څو قدمه مخکې او مونږ پسې شاته و، ما په ونه کې ناستې وړې مرغۍ ته کتل، زر زر به يې له يوه منډکي نه بل منډکي ته ټوپونه کول، لکۍ به يې ښکته پورته کوله.
د کيڼې ســترګې له کونجه مې نجلۍ ته وکتل، وروځې يې سر ور وســتې، يو نظر يې په مونږ واچوه.
لږه شــيبه يې راته وکتل، فکر په مخه کړه، نجلۍ موســکه شــوه، ما هم ځان کابو نشــو کړی، مخکې ورغلم، لاس يې را اوږد کړ، ســتړي مشي- مې ورسره وکړه.
لومړی ځل و له يوې ناپيژاندې نجلۍ سره داسې ستړي مشي کوم.
نجلۍ غاړه رنه کړه، ټومبک خلکو ته يې وکتل، په نرم اواز يې نرۍ شــونډې وخوځيدې:-
ډېر عجيب ځای ندئ؟
ما هم مخکې ناستو کسانو ته وکتل:-
هو! ماته خو ډېر حيرانوونکی وايسيده.
- زما ډېر خوښ شو، همداسې حيرانوونکي ځايونه مې خوښيږي.
غوښــتل مې يو نظر يې ښــه وګورم خو زړه مې نشــو کولای همغه شــان مې وويل:-
زما خپله هم.
نجلۍ مخ راواړوه، ســپين غاښــونه يې وبرېښــيدل، د اننګيو لاندې ځای يې کوچنۍ خاليګه جوړه کړه، نرۍ شونډې يې وغوړيدې:-
زما درته فکر و، هلته د شکيل او شيشکې په خبرو ډېر وډار شوئ، او خاص يې ستاسو هغه بل ملګری.

رنګ مې ســـور واوخت، خندا يې راته يوه نوي نرۍ جوړه کړه، زړه مې په لړزا پيل وکړ، يوه شيبه مې د نجلۍ سپينې غونډې منډې خولې او د هغې تورو غټو سترګو ته وکتل، او ومې ويل:-

شيشکه او شکيل څوک دي؟

- همغه چې دا يوه شــيبه مخکې يې راته غټې غټې خبرې کولې، هغې نجلۍ نوم شـــکيبه دی خو د هغې خوی خصـــلت ټول د بلا په څېر دی، ځکه ورته شيشکه وايي.

موسک شوم، سترګې مې د هغې په سپينه غاړه ولګيدې، زېړ طلايي مزي کې يو د خرما زړي په رقم کوچنۍ غمی ځليده، مخ مې ور پورته کړ:-

دا به دې د مور نښاني وي!

نجلۍ په حيرانۍ راته وکتل، غاړې ته يې لاس يوړ، غمی يې په ګوتو کې ونيو، ورو يې وويل:-

تاته څنګه معلومه شوه؟

- بس دا خو د انسان کمال دی چې بل انسان لږ لږ درک کوئ شي.

نجلۍ تندي ګونځې پيدا کړې، ښکته پورته يې راته وکتل، وويل:-

بالکل بالکل! بد نه وايې.

نرۍ موسکا مې وکړه:-

نوم دې څه دی؟

- خوږه !

نوم يې راباندې خوږ ولګيد، لکه په يوه غره کې چې چيغه وکړې او د هغې خوا درته خپل غږ ببرته انعکاس وکړي، همداســـې يې نوم زما په زړه کې انګازې وکړې.

خوږې غلي وپوښتل:-

او ستا؟

- مدثر!
نجلۍ د غاړې غمی همدا سې په ګوتو کې اړوه را اړوه، په موسکۍ شونډو یې خرې سپېرې لارې ته کتل.
ما غوښتل له خوږې سره نور هم ماتل شم خو دغه وخت کې مې د غوږ خواکې شنبا تېره شوه، مخکې خرې دوړې پورته شوې.
په بیره مې مخ شاته واړوه، ا صغر د بلې تیږې ګوزار ته نیت کړی و، ځنګه یې چې ولیدم، لاس یې شاته ونیو او ځانته یې وغوښتم.
خواته یې ورغلم، ورو یې وویل:-
بیلمازه ! مونږ دې په انتظار مړه کړو او ته راته د انجونو سره عشقونه کوې.
ژر مې په خوله لاس ور کېښود، شاته مې وکتل، دا سې ښکاریده چې خوږې هم خبره واوریده، ورو مې ورته وویل:-
چپ شه! په کراره !
زوبېر ته مې وکتل، ځړیدلی سر ولاړ و، ور مخکې شوم، ټټر پسې مې د هغه سر ولګاوه، په مینه مې وویل:-
دا ټوله غلطي زما ده، که ما له هغه رزیل سره د غلا کولو خبره منلي نه وه، نو نن به داسې نه پیښیدل.
زوبیر هیڅ نه ویل، پسې زیاته مې کړه:-
خو ته بېغمه اوسه، زه درسره یم په تاسو دواړو به یو ذره تکلیف هم رانولم، تاسو زما مسؤلیت یئ، زما ملګري نه زما وروڼه یئ.
زوبېر رانه دواړه لاسونه چاپیره کړل، په ملا مې وټپاوه.
زما خبرې په همدې ځای قطع شوې، یو خدمتګار په دروازه کې ودرید، په لوړ غږ وویل:-
مدثره! زر راشه شیشکه دې غواړي.
فرهاد په چیغه د خدمتګار په خوله کې خبره ور وچه کړه:-

پنا کېږه ! نشي کولای درشي.
زه له خپله ځای پاڅیدم، ځان مې وغزاوه، د وجود په غړو کې مې ټکا تېره شوه، ومې ویل:-
بس همدومره بس دی ! نور به بیا کوم بل وخت ګورو.
ورپسې له کوټې ووتم، باران تم شوی و، لیکن باد همداسې تېز لګیده، له دوو دروازو تېر شوم، مخکې په وره دروازه ورننوتم.
شکیل او شیشکه په یوه مېز ناست، دواړو ته د شنه چایو پیالې ډکې وې.
په درېیمه څوکۍ کېناستم، دواړو ماته کتل، شکیل شونډې وخوځیدې:-
چېرې وې؟ ټوله ورځ نه ښکارېدې؟
له کوچني پتنوس مې یوه پیاله را پورته کړه، چاینک مې رواخیســـت، پیالې ته مې ونیو، ورو مې وویل:- ملګرو سره مې څه د تېر وخت کیسې کولې.
پیاله ډکه شوه، له قاب مې نیم شوی بیسکټ خولې ته کړ، شیشکې د سترګو لاندې راته کتل، شونډې یې وخوځیدې:-
له مالک ناصر مو څومره پیسې راخیستې وې؟
له پیالې مې شر پورته کړ، په ډکه خوله مې وویل:-
درېش زره ډالر و کنه.
شکیل په زوره وویل:-
لیکن دلته خو یوازې ۲۰ زره ډالر دي.
په حیرانۍ مې ور وکتل، یوه شــیبه غلی وم، د پیســو راکولو وخت مې یاد کړ، دانه دانه مې شـــمېرلي وې، بالکل پوره وې، خو دا... ومې ویل:- دا څنګه امکان لري؟ ما پخپله وشمېرلې، ټولې درېش زره ډالر وو.
شکیل مېز په سوک ووهه، د پیالو شرنګ شو، سترګې یې له غوسې وځلیدې، تندی یې ګونځې شو، په قهر یې وویل:-
خو تا بې غوري کړي وه، هغه پیسو کې لس زره نقلي وې.

خوله مې وازه پاتې شوه، په تونده لهجه مې وویل:-
هغه پیسې خو مې په صراف هم ولیدې، هغه هم وویل بالکل اصلي دي.
شکیل له ډېرې غوسې په سوکانو میز خوراوه، د پیالو شرنګ شرنګ اواز خوت.
په ورمېږ کې ټیټ شو، په قار یې زما سترګو ته وکتل، تورې پېرړې شونډې یې وخوځېدې:-
هغه صراف هم په همدې کې ورسره ښکېل و.
ما هیڅ ونه ویل، غلی پاتې شوم، شکیل راته همدا سې په قهر کتل، ساه یې ژر ژر اخیستله.
شیشکې یې پر اوږه لاس کېښود، د آرامولو هڅه یې وکړه، شکیل څوکۍ کې ځان سم کړ، یوې او بلې خوا یې وکتل، ورو یې وویل:-
هغه بل ځل دې هم غلط نفر تښتولی و، هغه غلطي مې هم معاف کړه، دا دې دوهم وار شو، دا په تا څه شوي هه! ورځ تر بلې پسې خرابېږې؟
ما یوازې په قاب ایښي پیالې ته کتل، هیڅ ځواب راسره نه و.
مونږ به د شکیل سره ډېر عام وو خو کله به چې رانه غلطي وشوه، بیا مو ورسره هیڅ خبرې نشوې کولای.
شیشکې شکیل ته په ورو غږ وویل:-
شـکیله ! خبر بس پرېږده، ده خپل مسـؤلیت سرته رسـولی خو لږه غلطي ترې شوې، انسان نیمګړی دی، وې ښبه.
دا لومړی ځل و چې د شـیشـکې دومره رحم دله خبرې مې اوریدې، پخوا په شـان د کبر په بلې نه وه ناسـته، هغې به تل توره دریشي- په نري بدن په تن وه، د ګرېوان لومړی دوه تنۍ یې خلاصـه وې، سـپین ټټر یې وبرېښـیده، زر مې ترې مخ واړوه.
شـکیل له میزه پاځید، له الماری یې یوه سـپینه لفافه رواخیسـته، په مېز یې وغورځوله، مخ یې د اورسۍ رڼا ته واړوه، لاسونه یې سره ور وستل، وې ویل:-

پدې کې ستاسو پاسپورټونه او ټکونه دي، سبا ورځ ډېر لوی سفر لرئ، ځانونه مو چمتو کړئ.
لفافه مې رواخیسته، له څېرې کولو وروسته مې د زوبېر، اصغر، خوږې او فرهاد پاسپورټونه ولیدل، شکیل ته مې سترګې ور پورته کړې، ومې پوښتل:-
نو دا پاسپورټونه د څه لپاره؟
مخ یې راواړوه، لاسونه یې په مېز کېښودل، په اوږو کې ټیټ شو.
ورو یې وویل:-
ځکه دا ځل مو هدف په یوه خارج هیواد کې دی، ډېر غټ مال دی خو چې هغه پلان چې مونږ درته جوړ کړئ په سمه توګه عملي کړئ، پوره مطمئن یم، تاسو به بریالي راځئ.
- نو دا په کوم هیواد کې دی؟
- عربي امارت.
غلي مې وخندل، شکیل باندې زما خندا ډېره بده ولګیده، تندي یې ګونځې جوړې کړې، ومې ویل:-
یاره مشره ! دا امکان نلري، ته مو داسې ځای ته په غلا کولو پسې لیږې چې د نړۍ پرمختللی سیستم لري، هلته څوک یوه ژاوله نشي- غلا کولای بیا ته راباندې کوم غټ مال غلا کوې.
شکیل په جدي غږ وویل:-
ولې به ونشو؟ دده هغه پلار به هم کوو، وایم مونږ پوره پلان سره تاسو هلته لیږو، زمونږ هر رقم مرسته به له تاسو سره وي، هیڅ مشکل به ونلرئ.
شکیل غلی شو، ورپسې شیشکې خبرې شروع کړې:-
زمونږ مشر_ پدې کار ډېر ټینګار کوي، ویل یې ترټولو وفاداره او تکړه ګروپ(ډله) مې پکار ده، مونږ ورته ستاسو په شمول د څو نورو نفرو نومونه ورکړل او هغه تاسو انتخاب کړئ.

ما پاسپورټونه په ګوتو کې اړول را اړول، د هغوی خبرې مې په غور اوریدې.
دوی به چې کله هم کوم کار پسې لیږلې نو دومره په خوارو خولو به یې خبرې
کولې ته به وایې چې له دې نور ښه خلک نشته.
دواړو راته کتل، شکیل بیا پسې زیاته کړه:-
او بله خبره! مونږ به درته هلته خپل نفر ساتلي وي، څنګه چې ورشئ، هغوی
به مو له هر څه سره اشنا کړي.
له خپله ځایه پاڅیدم، دواړو ته مې وکتل، موسک شوم، غلي مې وویل:-
بس ستاسو خوښه زمونږ خوښه.
د شکیل او شیشکې په خوله نرۍ موسکا وغوړیده.
شکیل پاڅید، په اوږه یې وټپولم:-
دغسې زما زمریه !
ترخه موسکا مې وکړه، څو قدمه مې مخکې واخیستل، کوږ شوم له دروازې
خوی ووتم.
یو ناڅاپي له خوږې سره ټکر شوم، هغه همدا شیبه زمونږ له کوټې راروانه وه،
په تورو ځلیدونکو سترګو کې یې غوسه راټوله وه، هوار تندي یې ګونځې
درلودې، په زوره یې وویل:-
هې! ماته وګوره! ته ټوله ورځ چېرې وې؟
موسک شوم، ورو مې وویل:-
همدلته وم، ته نه ښکاریدې.
- درواغ ! دلته نه وې، کوم بل چېرې وې!
په حیرانۍ مې ور وکتل:-
په والله چې همدلته وم، زوبېر دوی سره.
د تندي ګونځې یې لا پسې ژورې شوې، ویښتان یې سترګو ته راوغورځیدل،
په غوسه یې څنګ ته وشړل او وې ویل:-

درواغ ! دروغجنه ! ته ټوله ورځ له شیشکې سره کوټه کې وې، دا اوس وګوره د هغې له کوټې راووتې.

نرۍ خندا مې وکړه، ورو مې وویل:-

اووه! ښــه شــو رایاد دې کړل، ســبا ورځ په ســفر روان یو، همدا اوس مې د شــکیل دوی سره پرې خبرې کولې، د زوبېر، اصــغر، فرهاد او زما او ســتا په شمول یو ګروپ په ګډه ځو.

خوږه یوه شــیبه غلي شــوه، د تندي ګونځې یې ورکې شــوې، په ســترګو یې خوښي وځلیده، شونډې یې وخوځیدې:-

ریښتیا !

بیا یې ځېرې شوي سپینې لفافې ته وکتل:-

او دا پدې لفافه کې څه دي؟

لفافه مې هغې ته ونیوه، ورپسې دواړه د کوټې په لور لاړو.

اصغر دوی ته مې هم ټوله کیسه وکړه، زما د خبرو په اوریدو سره زوبېر د کوټې خام دیوال ته ولي ولګولې. خپه ښکاریده، اصغر په ټوکو ورته وویل:-

لکه چې بیا دربانډې حمله راغله!

ټولو مو وخندل، زوبېر د سترګو په کونج کې په غو سه ورته وکتل، ما ا صغر ته سترګې ونیوې، ومې ویل:-

نه مړه ! ګوره په زوبېر به ډېر نه لګې، هغه وخت یاد که چې ســپړې درکې شوي وې او مور به دې درځخه هر سهار او مازدیګر یو خوروار لرې کولې.

ټول په خندا شول، د زوبېر په شونډو هم نرۍ موسکا خوره شوه، په ګوټ کې یې ځان سم کړ.

اصغر وویل:-

غلی شه ! په ماشومتوب کې تا هم پوزه نشوه پاکولای.

ټولو له خندا خولې خلاصې پاتې وې، خوږه زما څنګ کې ولاړه وه، کله به یې چې وخندل، د اننګیو لاندې کوچنۍ خالیګه به یې وبرېښېده او د هغې ښکلا به یې څو چنده ډېره کړه.
ټولو خندل، ما وویل:-
بس بس سپړنه ! زر لاړ شه، سر دې کل کړه چې دا سپږې درکې ورکې شي، هسې نه مونږ ته هم دا فساد انتقال کړې.
اصغر د ښي لاس ګوته زما لینګیو ته ونیوه:-
ته دې اول خپل پرتوګ وګوره، په څټ دې اغوستی.
په بیړه مې پرتوګ ته وکتل، سم و، د ټولو خنداګانو زور واخیست، سر مې ورته وخوراوه:-
ای حرمونیه!
زمونږ ټوکې به ډېرې ډېرې پسې وغزیدې، زه او ا صغر به سره اخته شو او تر ډېره به مو د یو بل بد رد وویل، ټول به مو له ځان سره خوښ ساتل.
که نن راته د نړۍ لوی سلطنت راکول کیده او له دې څو ملګرو یې لیرې بیولم نو ما به ملګري انتخاب کول، زما هره خوښي، زما سکون او ژوند له همدغو سرچینه اخیسته، د ژوند د سختو شیبو ملګري مې وو.
هغه وخت چې شکیل راته پاسپورټونه په میز وغورځول او خبره یې راسره شریکه کړه، ما ورته د خپلو ملګرو انکار هم کولای شوو، خو نه خدای خبر څنګه مې ورسره په چوپه خوله هر څه قبول کړل.
د زوبیر او اصغر زړه نه کیده خو دوی ما پسې تړلي وو، زه به چې چېرې تلم ددوی به هم همغه لار وه.
فرهاد زمونږ سره نوی نوی ملګری شوی و، هغه زمونږ په رقم ملګري کوم بل چېرې نشول پیدا کولای او خوږه نه پوهېږم دغه نجلۍ سره مې چې له کله

لیدلي، تر او سه یې چې هره پرېکړه راکړي، چې هره خبره یې کړي، ما ورته نا ندي ویلي او هر څه مې ورسره منلي.
د هغې رانیژدې کیدو سره به په ما لړزا راتله، ټول بدن به مې لکه پاڼه رپیده، تورو غټو سترگو ته مې یې نشول کتلای، څنگه به چې راته مخامخ ودریده، زما د سترگو نظر به ځمکې ته کده وکړه، لکه څه شی چې لټوم، سترگې به مې په لټون لگیا وې.
د ماښام تیاره خپره وه، ځنگل کې ورو ورو باد لگیده، په تته رڼا کې د ونو شڼا او د گیدړ کوکه ډېر وېروونکي ول.
د لرگینې کوټې خوا کې د اور سکروټې ځلیدې، ژېړه مړاوې رڼا یې د خوږې په مخ پرته وه، د هغې ښکلي تورې سترگې اور ته ځلیدلې.
ما ترې وپوښتل:-
ستا زړه کیږي سبا راسره لاړه شې؟
خوږې سترگې راواړولې، هوار تندي یې گونځې پیدا کړې، په سړه سینه یې وویل:-
زما له سترگو داسې ښکاري، چې زړه مې نه کیږي تا سره لاړه شم؟
موسک شوم، هغې کوچنۍ منډکۍ(لرگۍ) په گوتو کې ونیو، اور ته یې ور وغورځاوه.
وې ویل:-
ما کله هم ستا سره په تگ کې د خطرې او خفگان محسوسي نده کړي، اوس هم نکوم او بیا به هم نکوم.
د هغې نرم غږ او په ښکلي انداز خبرې راته گبینو شان خوږې لگیدې، ځان سره مې ورو وویل:-
ریښتیا هم چې خوږه ده.
خوږې ماته وکتل:-

څه دې وویل؟
په بیړه مې وویل:-
نو دومره باور ولې؟ په ما کې دومره خاص څه دي؟
خوږې ډنګر لینګي وغزول، د اور ژېړه رڼا یې په پښــو پرته وه، په مخ پراته ویښته یې په ګوتو د غوږ د پاسه واړول، شونډې یې وخوځېدې:-
ستا پرېکړه هر ځل سمه وي او په خپل ځان کلک باور لرې، کوم کار ته دې چې مخه کړې، بریالی ترې راغلی یې او ســتا په اوس پرېکړه هم زه پوره مطمئنه یم چې بریا به ستا وي.
ما هیڅ نه ویل، ځړیدلی سر ناست وم، یوازې مې سکروټو ته کتل چې د اور په لمبو کې ځلیدلې، چې ناڅاپي مې اوږه درنه شوه، ټکان مې وخوړ، شاته مې وکتل، اصغر و، په زوره مې وویل:-
کولمې دې راشنې کړې ظالمه!
اصغر وخندل، ورو یې وویل:-
څه کیسه ده، څنګه داسې دوه په دوه سره پټې پټې خبرې کوئ؟ هر څه خو سلامت دي کنه؟
په څنګ مې ور وکتل، ورو مې وویل:-
چیشی سلامت؟
- مطلب زړه، معده، ګوردې او کولمې.
دې سره درې واړو وخندل، اصــغر منډه کړه، ما پرې د پراته کوڼي ګوزار وکړ، هغه په توره تیاره کې ورک شو، د خوږې د مخ خالیګه د اور لمبو ته ښکاره شو، هغه موسکۍ وه.

***

په سپېده چاود کې راته موټر هارنونه کول، مونږ ټولو ځانونه چمتو کړي وو، هر یوه مو کلیوالي لباسونه اغوستي وو.
خوږه په توره چادري کې روانه وه، زه د موټر مخکې سیټ کې کېناستلم چې په هغې مې سترګې ولګیدې، دیسکول یې په مړوندونو ټالی خوړلې، تورې زړه وړونکې سترګې یې د موټر دروازې خواته ونیوې، ما همداسې هغې ته کتل، د اصغر تېز اواز راغی:-
مدثره! سات کې دې څو بجې دي.
ټکان مې وخوړ، ژر په موټر کې کېناستم، اصغر ته مې په قار وکتل، هغه خندل.
شیشکه په نظر راغله، د موټر ښیښې ته رانیژدې شوه، سپینه لفافه یې راته ونیوه، زما سترګو ته یې وکتل، ورو یې وویل:-
دا درڅخه هېر و.
لفافه مې څټ مخ واړوله، ومې پوښتل:-
پدې کې څه دي؟
په ملا کې کږه شوه، سر یې د موټر ښیښې ته نیږدې کړ، خړې شونډې یې وخوځیدې:-
دا د غلا ټول پلان دی، پټ یې درسره وساته، دا باید هلته خلاصه کړې.
د هو په طور مې ورته سر وخوځاوه، لفافه مې د جامو بکس ته واچوله.
د موټر شاته سیټ ته مې مخ کوږ کړ، خوږه، زوبېر، اصغر او فرهاد ټول ناست ول، د خېر دعا په کولو مې موټروان ته د تلو وویل.

د ټولو سترګې له خوبه ډکې ښکاريدې، ما هم د خوب اربړمي کول، سترګو مې د يخ باد نه سوخت کاوه.

په سوک مې د لاس سترګه سولوله، ټول غلي وو، د موټر غرهار اوازونه اوريدل کيدل.

موټروان هم ښه پښه ورکړې وه، ځمکې ځمکې له يې وهه، دوړې يې شاته پرېښودې او مخکې خړه سپيره لاره يې پرې رانيوله.

ښه شيبه تېره شوه، د لمر رڼا ځليدونکې شغلې د موټر په بانټ ولګيدې، ورسره له خامې پاخه سړک ته پورته شو، په تور سړک کې ځای ځای وړې د اوبو ډنډې ښکاريدې، کله به چې موټر ټاير ور ورسيد، ټول به وخوريدو، اوبو به دارې وکړې، موټر به په يو درب سره مخکې پسې زور وکړ.

لږه شيبه مزل کولو وروسته يو ناڅاپي موټر کلک برېک ونيو، د ټايرونو اوازونه راغلل چې په سړک پسې خويدل، چټکه مې وخوړه، له سيټ بوټ سره ولګيدم، په تندي مې درد احساس کړ، چيغه مې کړه:-

څه ټکه راولويده !

موټروان سترګې رډې راووتې وې، بريتونه يې ځړيدلي ول، وروځې يې سره ور وستلې وې، ما په تندي ګوتې وهلې، هغه راته له وېرې ډکې سترګې ونيوې، بيا يې د موټر ښيښې مخامخ لاس اوږد شو:-

طالبان دي! طالبان !

په وارخطايۍ مې مخامخ وليدل، د سړک منځ کې دوه موټر سايکل سره څلور کسان چې برګې دريشۍ يې په تن وې، اوږدې څڼې يې درلودې، مخونه يې پټ وو او د ټوپک ميلونه يې زمونږ د موټر خواته نيولې وو، ولاړ ول.

دوو مخ پوټو چابک قدمونه واخيستل، يو د سړک په غاړه او بل د سړک په منځ کې په ګونډو کېناستل او د ټوپک په ماشو کې يې مونږ په نښه کړو.

دوه نور ورو ورو د موټر خواته قدمونه رواخیستل، یوه اشاره وکړه، موټروان په وېرې سره لړزیدونکې شونډې وخوځیدې:-

هغوی وایي له موټر څخه ښکته شئ.

بدن مې په لړزا پیل وکړ، ټول هک پک حیران ول، د طالبانو په لیدو سمدستي په گروپ کې د یوه نفر لخوا اورېدل شوي خبره را په زړه شوه:-

طالبانو لټون روان کړئ، غله نیسي او کله یې چې ونیسي، سرونه ورڅخه وهي او بیا یې د خلکو په مخکې په کرېنگ پسې راځوړند کوي.

دې فکر نور هم خراب کړم، خو موقع مې له لاسه ور نکړه، په بیړه مې شاته مخ کوږ کړ، ومې ویل:-

گورئ تاسو مه وارخطا کېږئ، هغوی یوازې تلاشي کوي نور اجازه راکوي خو دا یاد ساتی زمونږ د گروپ په اړه درڅخه کومه خبره ونه وځي، د اوسیدو ځای مو ښار او عرب اماراتو ته په سفر روان یو.

په ټولو له ډېرې وارخطایۍ او ډار څخه خولې را ماتې وې، هر یو له وېرې لړزیده.

د جامو بکسه مې د پښو لاندې پرته وه، لاس مې ور اوږد کړ، سپینه لفافه مې ترې رواخیسته.

یو ځل بیا یې ټولو ته د ښکته کیدو اشاره وکړه، دروازه مې خلاصه کړه، مخ پوټي سړي ټوپک میل زما ککرۍ ته برابر کړ، لړزیدونکې لاسونه مې پورته کړل، غلی غلی مخکې ورغلم.

یو مخ پوټی سړی رامخکې شو، د ټوپک میل یې زما تخرگ ته برابر کړ، نرۍ درد مې حس کړ، زور یې پرې وکړ، مخکې یې ټېل وهلم.

دوهم مخ پوټي ټوپک اوږې ته کړ، مخکې راغی، تلاشي یې رانه واخیسته، په لاس کې موجوده سپینه لفافه یې رانه واخیسته.

څیرې یې کړه، ورسره څو پاسپورټونه په ځمکه وغورځېدل، دوهم نفر پاسپورټونو ته وکتل، څنې یې باد ورپولې، په زوره یې وویل:-

تاسو څوک یئ او کومې خوا روان یئ؟

وېره مو پسې لا ډېره شوه، ما په ورو لړزیدونکې غږ وویل:-

له ښاره راغلو او عرب اماراتو ته په سفر روان یو.

مخ پوټي سړي لومړی پاسپورټ ته وکتل او بیا ماته، ما یوازې د هغه لاسونو ته کتل، بیا یې وپوښتل:-

نوم دې څه دی؟

- مدثر!

اشاره یې وکړه چې مخکې تېر شم، ورپسې د زوبېر وار راغی، د زوبیر رنګ سور اوختی و، لینګي یې له ویرې خوریدل.

په بدن یې لاسونه پرې ووهل، بیا یې د نوم پو ښتنه ځینې وکړه، زوبېر غلی و، مخ پوټي سړي دا ځل په قار وپوښتل:-

درته وایم نوم دې څه دی؟

چټکه یې وخوړه، په بیړه یې وویل:-

زوبېر! زوبیر!

یوه شیبه یې ورته وکتل، زوبېر هیڅ نه ویل، ځړیدلی سر ولاړ و، بیا یې ورته د تلو اشاره وکړه.

ورپسې یې له ا صغر او فرهاد هم همدا سې پو ښتنې وکړې، خوړه په موټر کې ناسته وه، له ښیښې یې زمونږ ننداره کوله.

د ټولو تلاشي یې واخیسته، د سړک په غاړه هر یو د خپل پاسپورټ سره ولاړ وو، موټروان ته یې د تلو اشاره وکړه.

موټر مو مخکې ودرید، ټول په بیړه ور پورته شوو، موټروان موټر ته ږبنه ورکړه او ښه چابک یې روان کړ.

د ټولو په سترګو کې خوښي ښکاریده، هر یوه ژر ژر ساه اخیسته، ما ډېر شکر وایسته چې له دې لوی مصیبت خلاص شوو، موټروان ته مې په زوره وویل:-
ته له مخکې پوهیدې چې طالبان دغه ځای ته کله کله راوځي؟
موټروان ګیر بدل کړ، سترګې یې مخکې سړک باندې وې، په لستوڼي یې پزه کش کړه، خړې شونډې یې وخوځیدې:-
هو خبر وم او څو ځله یې دلته درولی هم یم، خو سـتاسـو رقم خلک راسره نه ول.
ما سر کوږ کړ، د هغه په ځړیدلي پزه خولې ښکاریدې، ومې پوښتل:-
زمونږ رقم خلک؟
- هو! دوی په تاسـو پسـې ګرځي، غواړي سـتاسـو ګروپ له منځه یوسي خو سـتاسـو بخت برابر و چې هغوی ونه پېژندلی ګني یو یو به یې له تېغه تېر کړي وئ.
ما هم ورته سر وخوځاوه، اصغر له شا څخه په غوسه وویل:-
مونږ روان په غلا کولو پسې یو، او بیا له ځان سره یو ټوپک نشو راوړلی، لعنت په مونږ!
ټول غلي ول، هر یو ترسیدلی وو، د طالبانو څیرې او د هغوی څڼې راته سترګو ته باد باد کیدلې.
ما سیګرټ بل کړ، سپین لوګي پورته شول، فرهاد ښیښه خلاصه کړه.
د موټر چپ اړخ آئینې ته مې وکتل، غټ بانه اوږدې وروځې او دوه غټې تورې سترګې پکې ښکاریدې.
لږه شیبه مې ورته وکتل، وروځې سره ورغلې، بانو ا شاره وکړه، سترګې یوې او بلې خوا تاوې شوې، ما همداسې ورته کتل، یو ناڅاپه مې ملا سوخت وکړ، په بیړه مې مخ کوږ کړ، خوږه وه، اشـاره یې وکړه، موسـک شـوم، هیڅ مې ونه ویل، بېرته مې پخپل ځای کې ځان سم کړ.

موټر همداسې پسې مخکې ځان کشاوه، پوره څلور ساعته مزل وروسته هوايي میدان ته ورسيدو.
د موټر مزل ښه سټرې کړي وو، بدن مو بند په بند خوږیده، زوبير په بیړه راکوز شـو، څو چابک قدمونه يې واخيسـتل، په ګونډو شـو او له خولې يې ژېړو اوبو دارې وکړې.
خوږې په خوله لاس کېښـود، زه ورغلم تندی مې ورته ونيو، هغه به بيا زور وکړ او لپه لپه ژېړه اوبه به يې وغورځوله.
ټوخي واخيست، اصغر ته مې چيغه کړه:-
اوبه راوړه!
له خولې يې لاړې توه کړې، ومې ویل:-
اوس ښه يې؟
ټوخی يې وکړ، د هو په طور يې سر وخوځاوه، اوبه مې ورته ونيوې، مخ لاس يې پرې وکړل، زوبير ډېر مزل خراب کړئ و ځکه يې قی وکړه.
ځان يې سمبال کړ، ما ساعت ته وکتل، د ما سپ ښین يوه نيمه بجه وه، خپل بکسونه مو رواخيستل او موټروان سره مو خدای په اماني وکړه.

***

د هوایي میدان په انتظار خانه کې له ډېرو نورو خلکو سره خپلې الوتکې ته منتظر ناست وو.
ټولو ته دا ځای بیخي نوی و، هره خوا یې خوندوره وه، او هر شــخص یې راته عجیب ښکاریده.
خورې زما خوا کې ناسته وه، له چادری یې مخ راوباسه، په غریو یې وویل:-
اوف! زړه مې پکې تنګ شو.
موسک شوم، ورو مې وویل:-
نو لیرې یې کړه.
خورې راباندې ځغلنده نظر واچوه، د څه ویلو پرته یې چادرې ایســـته په بکس کې واچوله، اصغر دوی ورته په حیرانۍ کتل.
ما ځان داســې ښــوده چې هیڅ مې ورته پام ندی، څنګ څوکۍ کې یې زما د پام ور اړولی لپاره بار بار غاړه رنه کړه.
زه غلی وم، مخامخ راته یو غنم رنګ، وړه ږیره او اوږده ښـکلي ویښـتان یې په تورو سترګو پراته ول، په غېږه کې یو کوچنۍ وړوکی ماشوم ورسره و.
ماشوم د سړي اوږدې پزې ته خپله بې غاښونو خوله ور نیږدې کړه، سړي ورته د ناز نغره وکړه، د ماشوم له خولې لاړو دارې وکړې او له خوښۍ په ټوپونو شو.
خورې ډېره هڅه وکړه زه ورته وګورم خو ما همداســې ځان نا خبره وښــود، آخر یې په اوږه ټکان راکړ، مخ مې ورواړوه.
سترګو ته مې یې وکتل، وروځې یې سره ور وستې، ځان ته یې اشاره وکړه:-
څنګه ښکارم؟

ځغلنده نظر مې پرې واچوه، سر مې ورته وخوراوه او ومې ویل:-
ماشاءالله! ډېره ښکلې ښکارې!
خوږه وشرمیده، سترګې یې ښکته کړې، په نریو شونډو یې موسکا وغوړیده.
اصغر غاړه رڼه کړه، اواز یې وکړ:-
مدثره ! ته سات وګوره! نور نو لیونی شوم.
سترګې مې ور پورته کړې، هغه خندل او خوږې خواته یې اشارې کولې.
سر مې وخوراوه، غلي مې وویل:-
ای حرمونیه !
پوره یو نیم ســاعت انتظار کولو وروســته د انتظار خانې په لوډســپیکرو کې د الوتکې د رارسیدو خبر خپور شو.
ټول له خپله ځایه روان شو، فرهاد او اصغر په خبرو سره لګیا ول، ما ورته چیغه کړه:-
هلکانو! پام چې بې درکه نشئ، او پاسپورټونو او ټکټونو ته هم پام کوئ.
دواړه راپسې چابک راروان شول.
لږ مزل کولو وروسته په دوو زینو له ډېرو خلکو سره یو ځای ښکته شوو، ورپسې نرۍ لاره راغله چې په هغه کې دوه نفره سره تللئ شــول، زه او خوږه ورمخکې شوو.
ورپسې زوبېر، اصغر او فرهاد وار په وار ورغلل.
مخکې راته د الوتکې پیلوټان ولاړ و، زمونږ ټکټونه یې رانه واخیستل، په ټکټ لاندې برخه کې د الوتکې نمبر لیکلی وي هغه به یې درکړ نور به یې درځخه ځېرې کړ.
د هوایي میدان له ودانۍ دباندې شــو، لوی لوی الوتکې ښــکاریدې او په لیدو یې زمونږ خولې له حیرانۍ خلاصې پاتې شوې، زوبېر په حیرانۍ وویل:-
وه د ظالم زو! دا څومره لویه ده اووهوو !

مونږ هم لومړی ځل و چې داسې لوی الوتکې مو له نیژدې لیدلې.
مخکې راته مسافر وړونکی موټر(بس) ولاړ و، هر یو وار په وار ورپورته شو.
مسافر وړونکی موټر روان شو، په لوی میدان کې، د لویو لویو الوتکو له څنګ څخه تېر شو، مونږ ټولو د الوتکو نندارە کوله، یوه شیبه مزل وروسته ټول د یوې غټې الوتکې لاندې له مسافر وړونکي موټر څخه ښکته شو.
یوه لویه زینه د الوتکې دروازې ته اچول شوې وه، ټول وار په وار په زینه پورته روان شوو، د دروازې مخکې دوه ښکلي ښځینه نوکرانې ولاړې وې، په خوښۍ به یې ښه راغلاست کاوه.
د خورې سره پنځه واړه دننه شوو، الوتکه ډېره ښایسته وه، لوی لوی سیټونه(څوکۍ) پکې ایښــې وې، د خپل ســیټ شــمېره مې پیدا کړه، زما او د خورې څنګ په څنګ ســـیټونه وو او د اصـــغر، فرهاد او زوبېر بیا د الوتکې د منځ سیټونه وو چې دریواړه یو ځای وو.
پخپل ځای کښېناستم، خورې ته مې وکتل، هغې په غاړه کې ټیکری سموه.
زوبېر دوی ته مې مخ ور واړوه، ا صغر وروځې ښکته پورته کړې، خورې خواته یې ا شارې کولې، شونډې مې ورته بوڅې کړې، سر مې د نا په طور وخوځاوه، دوه قدمه وړاندې راغی، غوږ ته یې خوله رانیژدې کړه، ورو یې وویل:-
سم بختور یې والا، وګوره څنګ کې درسره ناسته ده.
خوله یې له خندا خلاصه شوه، په بیړه پخپل سیټ کېناست.
تندی مې ورته تریو کړ، ځان سره مې غلي وویل:-
ته به نو کله سړی کېږې.
خورې هیڅ نه ویل، غلې نا سته وه، دا سې ښکاریده وارخطا ده، ساه یې ژر ژر اخیسته، سر مې ټیټ کړ، ورو مې ترې وپوښتل:-
ته ښه یې؟

ټکان يې وخوړ، په بېړه يې مخ راواړوه، موسکه شوه، نرۍ سرې شونډې يې وخوځيدې:-

هو بلکل ښه يم.

ښه شيبه تېره شوه، الوتکې هم ورو ورو حرکت وکړ، اعلان يې وکړ چې خپل کمربندونه وتړئ.

هر يوه مو کمربند وتړه، لږه شيبه نوره هم تېره شوه، سرعت يې ورو ورو تېزيده، همداسې ورسره زما د زړه زربان هم زياتيده.

ټول غلي ناست ول، هر يو وارخطا معلوميده، چا دعاګانې کولې، چا تسبې ويلې او څوک ټيټ سر ناست ول، الوتکه ښه په تېز سرعت سره روانه شوه، ورو ورو له ځمکې د اسمان په لور پورته شوه، ورسره زما زړه هم خوی وخوت.

په زړه مې لاس کېښود، سترګې مې پټې وې، ټول په سيټ پسې نښتي ناست وو، غلي مې سترګې خلاصې کړې، خوږې همداسې سترګې پټې کړې وې.

لومړی ځل و چې هغه مې داسې ليدله، ډېره راته ښه وايسيده، کله به مې چې هغې ته کتل، يو عجيب احساس به راته پيدا شو، هغه احساس ډېر خوږ و، خوند به مې ترې اخيسته او غوښتل به مې چې نور هم په همدې خوند کې ځان ډوب کړم.

الوتکه په څو دقيقو کې خپل حال ته برابر شوه، کمربندونه مو خلاص کړل.

ما د الوتکې له کړکۍ لاندې ځمکې ته کتل چې د شا اوږه مې درنه شوه، په بيړه مې مخ واړوه، زوبېر و، له سر څخه تر پښو لړزيده.

ساه يې ژر ژر اخيسته، په وارخطايۍ مې وويل:-

څه شوي زوبېره؟ ولې داسې وارخطا يې؟

په خولې شوي ويښتو يې لاس تېر کړ، لاړې يې تېرې کړې، يو او بل خوا يې اشاره وکړه، په بنده بنده ژبه يې وويل:-

ډېر وېرېږم مدثره! هيله کوم، ما له خپل ځان سره خواکې کېنوه.

خوږه په خندا شوه، په جدي غږ مې وویل:-
هیڅ نشته یاره! مه وارخطا کېږه، وګوره مونږ یو یې هم په کیسه کې نه یو، لاړ شه خپل ځای کې کېنه الله به خیر کوي.
زوبیر زړه نا زړه و، پوره د ماشومانو عادتونه یې کول، غلی غلی خپل سیټ ته لاړ او لکه په وحشي ځناورو کې چې نا ست وي دا سې یې هرې خواته په بیړه بیړه کتل.
الوتکه په خپل رفتار روانه وه، خوږه له خپل ځان سره موسیده، زړه یې کیده راسره ښې ډېرې خبرې وکړي، اوس منتظره زما غږ ته ده، چې څنګه خبرې شروع کړم او څنګه د خبرو کولو بهانه ور جوړه کړم.
خوږې د وړې پزې سر وګراوه، ورو یې وویل:-
مدثره ! نن دې راته د خپل ژوند یوه جالبه کیسه وکړه، اوږد سفر لرو، باید په کوم څه خو یې تېر کړو.
ورته موسک شوم، سیټ کې مې ځان برابر کړ، ورو مې وویل:-
ژوند ټول له جالباتو ډک دی، خو داسې خاص څه راته نه یادیږي، ته رانه وپوښته، زه به یې په لیمو وایم.
خوږه موسکۍ شوه، د اننګیو لاندې کوچنۍ خالیګه یې ښکاره شوه.
نرۍ شونډې یې وخوځیدې:-
راځه د خپلو کورنیو په باره کې به خبرې وکړو، ما او تا کله هم پدې اړه خبرې ندي کړي.
به خوښۍ مې ورسره ومنل، خوږې وپوښتل:-
څو ورونه او څو خوېندې لرې؟
ورو مې ځواب ورکړ:-
یوه خور او یو ورور، خور مې له ما مشره ده او ورور مې له ما کشر.
خوږې زما سترګو ته کتل، په بیړه یې وویل:-

بالکل زما په شان، يوه مشره خور او يو کوچنی ورور.
- مشره خور دې چېرې ده؟
سوړ اسويلی يې وکړ، خپلو سپينو نوکانو ته يې وکتل، وويل:-
د پلار په کور کې.
يوه شيبه غلې وه، بيا يې پسې زياته کړه:-
هغه راته ډېره گرانه ده، د هغې خواره ځيره او مينه ناک اواز راته تل ستـــرگو سـترگو ته کيږي، ډېر وخت وشـو هيڅ خبر ترې نلرم، گوره چې له سـفر بېرته راستانه شو، يو ځل به ما تر کوره رسوې.
د هو په طور مې سر وخوځاوه، ومې ويل:- ولې په خور دې څه شوي؟
د خورې خبرو زور واخيست، بيا يې وويل:-
که د هغې په ميړه کې لږ هم غيرت و نو زما خور بېچاري به يې يوازې نه پرېښوده، هيڅ د ښکلا کمی پکې نه و، نو بيا ولې؟ آخر ولې؟
په ژړا شـوه، يوه شـيبه غلې وه، بيا يې مخ راپورته کړ، په تورو غټو سـترگو کې يې اوښکې ځليدلې، وويل:-
اخ زما گرانې خورې! ته ښغمه شـــه، خپل ژوند دې کوه، خور دې درته لوگی شي، زه درته د ژوند تر آخرې سلگو مزدوري کوم، تا او ستا بچيان به ساتم.
ژړا يې زور واخيـست، په سلگيو شوه، ما ورو خپل لاس د هغې په تورو ويـښتو تېر کړ، هغې نابېره زما غېږې ته ځان واچوه، يوه شـــيبه يې وژل، ما غلي وويل:-
زه هم درسره يم، په هر مشکل او غم کې دې ملتيا کوم.
خورې په بيړه زما له غېږې ځان ليرې کړ، د ټيکري په پيڅکه يې اوښــکې پاکې کړې، غلي کېناسته.
ما د هغې اوږدو اوږدو باڼو ته کتل چې په اوښــکو لانده و، خورې پزه کش کړه، په سيټ کې يې ځان سم کړ، ماته يې وکتل، وويل:-

ښه خیر! دا وولایه مور او پلار دې ژوندي دي؟
د مور او پلار له نوم اوریدو سره د هغوی خبرې، د هغوی ځیرې راته په ټوپونو شوې.
یادونه مې تازه شــول، هغه وختونه را په زړه شــول چې به پلار مکتب ته کش کولم او مور به مې راته په کڅوړه کې وچ پاستي ایښودل، پلار به وهلم او مور به مې بیا پخلا کولم.
پلار مې د سیوري په شان راپسې ګرځیده او مور مې د وجود سکون بخښونکې ساه وه.
ورو مې وویل:-
زما په شتون کې خو ژوندي ول.
ما د خپل لاس ګوتو ته کتل، خوږې بیا په ســترګو لټولم چې په کوم حال کې یم، شونډې یې وخوځیدې:- څومره وخت وشو دواړه دې ندي لیدلي؟
په مړاوي غږ مې وویل:-
یو نیم کال وشو.
یوه شیبه غلی وم، بیا مې پسې زیاته کړه:-
یو نیم کال وشــو چې مې د هغوی دیدار ندی کړئ، خو داســې ورځ او داســې ســـاعت دې په ما حرام وي چې دوی مې یو ځل یاد شـــوي نه وي او ډېرې اوښکې مې پسې توی کړي نه وي.
- نو بیا ولې دې کور پرېښود او دلته راغلې؟
سترګې مې نمجنې شوې وې، لستوڼې مې پرې کش کړ، او ومې ویل:-
غلطي زما وه، ما په لوفریو پیل کړئ و، او هغوی منع کولم، د هغوی ښه خبره به هم اکثره وخت په ما بده لګیده، زړه مې تنګ شــوی و، د دوو ملګرو سره ښار ته راغلم، غوښتل مو کوم کاروبار ځانته پیدا کړو خو هغه د یوه رزیل هوټل مشر تېرویستو او په مونږ یې غلا وکړه، له غلا کولو وروسته یې بیا راڅخه خپل

ټول مال هم غلا کړ او مونږ يې دې بدلې نړۍ ته راوســتو او هغه لکه جادوګر ورک شو.

خوږې په غريو وويل:-

توبه توبه ! دا څنګه د سپي زوی و؟ بيا دې پيدا نکړ؟

ســوړ اصــويلی مې وکړ، سر مې د الوتکې په ســيټ کېښــود، پاس چت ته مې وکتل، ومې ويل:-

ډېر کوښښ مې وکړ خو پيدا مې نکړ، د همغه هوټل نوي مشر راته ويل په ما يې دا هوټل خرڅ کړئ او هغه لدې ځايه تښتېدلی.

يوه شيبه غلی وم، بيا مې پسې زياته کړه:-

زه به چې هر ځل ښار ته تلم، يوه کليوال ښځه به مې د خپل کور حال پوښتنه هم کوله، کور ته به مې هم پيســې ليږلې او دده پوښــتنه به مې هم کوله، ما ويل که خدای په ګوتو راکړ ځرمنه به ترې وباسم خو تر آخره يې درک نه و.

زمونږ خبرې همداســې پســې جاري وې، د الوتکې شــنهار اواز اوريدل کيده، څوک ويده و، چا پخپلو کې سره خبرې کولې، او چا به يوازې له کړکۍ دباندې نړۍ ليدله.

بهر توره تياره وه، الوتکې دوه نيم ســاعته مزل وکړ، زه او خوږه همداســې په خبرو سره ماړه نه وو.

اعلان وشو چې د دوبی هوايي ميدان ته راورسيدو، دواړو مو کمربندونه وتړل، په ســيټ کې نېغ کېناســتو، يو بل ســترګو ته مو وکتل، د خوږې په شــونډو زړه وړونکې موسکا پرته وه.

ما او هغې يو بل ته کتل چې يو درب سره الوتکه له ځمکې سره ولګيده، چټکه مې وخوړه.

خوږې په بيړه زما لاس ونيو، ســترګې يې پټې کړې، ما د هغې ســپين لاس ته کتل چې زما له مړوند تاو و، زړه مې بيا ټوپونه پيل کړل، سر مې د خوږې

خواته کوږ نیولی و، ورو ورو یې سترګې خلاصې کړې، الوتکه په کرار شوي وه.
خوږې ماته وکتل، وږه پزه او تورې غټې سترګې یې له نورو وختونو دا ځل راته ډېر ښکلي وایسیدل، ممکن ترمنځ مو فاصله ختمه شوي وي.
خپل لاس ته یې پام شو چې زما له مړوند یې تاو کړئ، په بیړه یې لیرې کړ، موسکه شوه.
د اصغر اواز راغی:-
مدثره ! زما سات خراب دی ستا ولا کې څو بجې دي؟
سترګې مې ور پورته کړې، هغه له خندا شین و، شونډې مې ورته وچیچلې، په اشارو مې ورته وویل:-
وروسته به درسره ګورم حرمونیه!
له الوتکې راښکته کیدو سره سم د دوبی هوا مې د مخ خړه سپیره ځمکه ښکل کړه، ګرمه وه خو ښه راته وایسیده.
تیاره خپره وه، د ماښام اذانونه شروع شول او مونږ د دوبی لوی هوایي میدان ودانۍ ته دننه شوو.
لومړی یې زمونږ ویزې او پاسپورټونه ولیدل او وروسته مو خپل بکسونه رواخیستل او د ښکلي ودانۍ څخه دباندې راوتوو.
شکیل پخپلو خبرو کې راته دا خبره هم ذکر کړې وه چې کله هلته ورسېدئ، د هوایي میدان مخکې به درته یو نفر ولاړ وي، د حسن په نوم.
یو لوی کاغذ به ورسره وي او په کاغذ به ستا نوم لیکل شوی وي.
ما یې پدې خبره پسې خندلي وه، ځکه ماته یې د دوبی د سفر خبرې هم چنداني نه ښکاریدې.
خو د هغه خبره ریښتیا وه، د هوایي میدان دباندې د ډېرو خلکو په منځ کې یو سپین رنګه دنګ هلک چې په لاس کې ورسره یو سپین پلن کاغذ و.

په هغه زما نوم لیکلی شوی و.

***

د ماخستن اته نیمې بجې وې، چې د دوبی په لوی رنګین ښار کې روان و.
لوی لوی ودانۍ او ښکلو موټرو نندارہ مو کوله، زما لپاره لکه د ښاپیریو ښار و او عجیبه ښکلا پکې په څپو وه.
د ټولو سترګې له ښیښې دباندې وې، هر یوه له دې ښکلي نړۍ لیدلو څخه خوند اخیسته.
خوږې ته مې وکتل، تورې غټې سترګې یې د ښار رڼا ته ځلیدلې.
موسک شوم، بیا مې سپین رنګه دنګ هلک چې حسن نومیده، مخ واړوه، ورو مې وویل:-
موږ اوس د دوبی په کوم ځای کې یو؟
هغه نرۍ موسکا وکړه، ګیر یې بدل کړ، ورو یې وویل:-
دې ځای ته دېره دوبی وایي.
ټول غلي ول، ما له جیب څخه یو سیګرټ رواخیست، حسن ته مې ونیو، هغه د نه په طور سر وخوځاوه.
سیګرټ مې ولګاوه، سپین دودونه له نیمې خلاصې ښیښې خوی ووتل.
اصغر او زوبېر هم سیګرټ وغوښتل، اصغر په ټوکو وویل:-

ته راکه یو سینګرټ چې د دوبی هوا هم ناپاکه کړو.
ټولو وخندل، ما وویل:-
نه هغه خو به ناپاکه شي لیکن زه اوس دیته خپه یم چې ستا غوندې وایرس ورته دننه شو، د دوبی لپاره د خطر زنګ دی.
د حسن سپین غاښونه وبرېښیدل، اصغر ته یې وکتل، هغه سیګرټ کشاوه.
په خوږه مې ځغلنده نظر واچوه، د ښیښې بهر یې لیدل، زنګون یې وهلی و، لاسونه یې زنې ته ایښې و او له ځیرې داسې ښکاریده چې ډېره خوشاله ده.
کله کله به یې مخ په چل راواړوه، په هغه وخت کې چې کله به مې بل لور ته فکر و، یوه شیبه به یې راته وکتل، موسکه به شوه، هیڅ به یې ونه ویل.
موټر همداسې روان وو، یو ناڅاپه د یوې لوی ودانۍ مخې ته د نورو موټرو په منځ کې ودرید.
حسن ښکته شو، مونږ یو بل ته وکتل، هغه په ملا کوږ شو، ښیښې ته رانیژدې شو، په ډډ غږ یې وویل:-
مشره! راځئ!
ټول له موټر څخه ښکته شوو، ملا مې سمه کړه، ځان مې وغزاوه، په سړک لګیدلی ګروپ ځای ته رڼا بخښلې وه، د موټرو شنا راتله، ګڼ ګڼ په سړک تیریدل.
حسن له ډالې بکسونه رواخیستل، ما جګې ودانۍ ته وکتل، که څه هم د انجینری مې صرف نوم اوریدلی و خو بیا هم زما په نظر ډېره ښکلې جوړه شوې وه، ځکه چې جګوالي ته وګورې او د هغې روغ جوړولو ته، نو خامخا به ورته ګوته په غاښ ولاړ وای.
په لېپ کې خپل نمبر کور ته روان شوو، زمونږ کور د ودانۍ په پا سني پوړ کې و، کوچنۍ و خو ډېر ښکلی و، د هر څه سهولت یې درلود، د وطن په رقم

کيسې نه وې چې په کور کې د يوې هګۍ پيدا کول هم ستونزمن وي، هر څه ته به چې ضرورت و، تيار به په يخچال کې ايښي و.
دلته لوګي او دودونه نه و چې په مزرو او لرګو به مو پخلی کاوه.
د ګاز ډبه به ايښي وه د چولې له لارې به دې په ديګ پسې اور اچوه.
حسن په چابکو قدمو مخکې تېر شو، پرده يې کش کړه.
غلي قدمونه مې واخېستل، له کړکۍ مې لاندې وکتل، د ودانۍ له پا سني پوړ نه لاندې ښـار يوه ځانګړې ښـکلي منظره جوړوله، ټول ښـار په رنګينو ګروپونو ځليده.
دوی په دهليز کې په کوچونو ناست و، فرهاد او زوبير پخپلو کې سره موسيدل، اصغر د اوبو ګيلاس خولې ته نيولی و.
خوړې ته مې وکتل، د هغې سـپين مخ، وړه پزه او تورې غټې سـترګې له پخوا ډېرې ځليدونکې ښکارېدلې، په نريو شونډو يې خوږه موسکه پرته وه.
حسن له لومړيو د ډوډۍ بندوبس کړی و، په ښکلي فرش دسترخوان غوړېدلی و او رقم رقم خوراکونه پرې ښکاريدل.
مونږ ټوله ورځ هيڅ شی نه و خوړلی، له ډېرې لوږې مې خېټې درد کاوه.
په لږه شيبه کې ټول د ډوډۍ په خوړلو لګيا وو.
خوږې ته مې وکتل، له وريجو يې ګوله ور جوړوله، اصـــغر له وچې ډوډۍ يوه ټوټه ور پرې کړه، سترګې يې په دسترخوان کې وې، په ډکه خوله يې وويل:-
ياره خو ! پداسې ورځ چې سړي له ځان سره دوهمه خېټه هم ګرځوله نو څومره به ښه وه.
ټولو مو وخندل، فرهاد او زوبېر بيا هم پخپلو کې په خبرو بوخت ول.
له کاســې مې د پياز يوه ټوټه خولې ته کړه، له ګولې سره په ژوونکې غږ مې وويل:-

فرهاده! په اوس وختونو کې خو ډېرې پټې پټې خبرې کوئ، هر څه خو ښــه دي کنه؟
فرهاد چې څه و یل، اصــغر یې خوله کې خبره ور وچه کړه، په لوړ غږ یې وویل:-
ددوی به نو نور کومې داسې د سرو او سـپینو زرو خبرې روانې وي، زه پوهېږم دوی همدا پلان جوړوي چې له غلې کولو باید څنګه ځانونه پټ کړو.
مونږ وخندل خو د زوبېر او فرهاد تندي ګونځې پیدا کړې، زوبېر جوړه شــوي ګوله پرېښوده، په زوره یې وویل:-
احمقه ! زه به بې زړه ضرور وم خو بې غیرته هیڅکله نه یم، کله مو هم په نیمه کې نشم پرېښودلی.
اصغر وچه ډوډۍ هم نیموله او غلي غلي یې له ځان سره خندل هم.
ښــه شــیبه تېره شــوه، ډوډۍ مو خوړلي وه او ټول تلویزیون ته ناســت و، ما سیګرټ لګولی و، د خوږې سترګې له خوبه درنې درنې کیدې.
حسن ته مې اشاره وکړه، هغه لومړی خوړه خپلې کوټې ته بوتله او ورپسې یې ماته خپله کوټه وښوده.
ډېر ســتړی وم، ســترګې رابانديې پټیدې، په لوی چپرکټ ولویدم، سر مې واچوه، ســپینه نرمه کمپله مې په ځان کش کړه، د خوبونو او د ســکون غېږې ته مې ځان وسپاره.
سـهار وختي مې سـترګې خلاصـې شـوې، فکر مې کاوه په وطن کې یم، توره تیاره وه، خواو شــا مې څه په نظر نه راتلل، د تېرې شــپې یاد مې تازه شــو، سمدستي پوی شوم:-
نه نه! په دوبی کې یم.
د ښاپیریو ښار په سوچونو کې به چې شوم ډېر به خوشحال شوم، هیڅ مې په تصـور کې هم نه و راغلي چې دومره ښـکلي ځایونه به هم شـته وي، د خدای

شان ډېر لوی دی او انسان ته يې بيا ډېر لوی عقل ورکړئ، دا دومره ښايسته او عزيز ځيزونه، دا لوی اپارتمان، دا سړکونه، دا ښايسته کالي، دا روغ او خواړه خوارکونه، دا لوکس ژوند، په دې کې هم بيا انسان خوښ نه وي، زه خو وايم دا يې ناشکري ده.
زما دا خوښئ به هم راسره تر دوو، درو دقيقو مل وې، بيا به د غلا کولو فکر پسې واخيستم، يوه نيمه صحنه به يې راته سترګو ته شوه:-
مونږ به ورځو، په ديوالونو به ور اوړو، يوه کور ته به دننه کيږو، له هغه ځای نه به غلا کوو، د پيسو بکسونه به راسره ډک وي او بېرته به په خوښئ لدې ځايه روان و.
پخپل ځان پسې به مې وخندل، غلي به مې وويل:-
کاشکې دا فکر مې ريښتيا شي.
حسن د سهار چای تيار کړئ و، ټولو ته د تورچي پيالې ډکې وې او په قابونو کې سپينې مستې بريښيدې.
اصغر اررمی وکړ، پيا له يې خولې ته يوړه، شر يې ترې پورته کړ، ورو يې وويل:-
ياره مدثره ! وايم بيګا مې په خوب کې زوبير او فرهاد مړه ليدل.
زه موسک شوم، زوبېر او فرهاد پوی شول چې بيا يې راپسې د خولې تارونه وشکيدل.
خوړې له مستو يوه ګوله خولې ته پورته کړه، ما اصغر ته کتل، خړې شونډې يې وخوځيدې:-
يار خو ډېر بل رقم مې وليدل، زه او مدثر سره په جنګ شو، زه لګيا يم مدثر په سوکانو لغتو وهم او هغه بيا ما وهي، خولې مو له وينو ډکې وي، پدې وخت کې زوبېر او فرهاد راشي، زما او د مدثر د بيلتون هڅه وکړي، مدثر زور وکړي فرهاد شاته ټېل وهي او زه کش وکړم زوبېر مخکې ټېل وهم.

غلی شو، ځنګ کړکۍ ته یې ګوته ونیوه، بیا یې پسې زیاته کړه:-
دواړه د خلاصې ورسۍ خواته په شا لاړ شي، ځانونه قابو نشي کړئ او په چیغو او نارو لاندې له ودانۍ وغورځې او په....
زوبیر په غوسه شو، په غریو یې خبره ورپرې کړه:-
وایم دا مرداره خوله دې در بنده که.
اصغر له خندا شین شو، ټولو مو خندل، پیاله مې په قاب کې سمه کړه، ورمېږ مې کوږ کړ، ورو مې زوبېر ته وویل:-
هلکه ټوکې کوي، دومره غوسه نو د څه لپاره؟
زوبېر هیڅ ونه ویل، اصغر همداسې پټ پټ له ځان سره خندل.
خوږه راته مخامخ ناسته وه، پیاله یې په دواړو لاسونو کې خولې ته نیولې وه، سترګې مو سره ټکر شوې، هغې هیڅ نه ویل، له پیالې یې شر پورته کړ، د سر ویښته یې په اوږدو باټو راوغورځیدل، پیاله یې یوه لاس ته کړه، د لاس په دوو ګوتو یې ویښتان د غوږ له څنګه واړول، نرۍ موسکا یې د اننګیو لاندې کوچنۍ خالیګه ښکاره کړه.

***

د جامو په بکسه کې ایښي سپینه لفافه چې شیشکې راکړې وه، رواخیسته، څېرې مې کړه او یوه پنډ کاغذونه ترې راوغورځېدل.
یو یو مې رواخیست، له نظره مې تېر کړل، ورپسې یوه نقشه مې تر گوتو راغله، په ځیر مې ورته وکتل، په هغې بعضې نومونه لیکل شوي وو، د دوبی نقشه راته ښکاره شوه.
داسې چې کاغذ ته مې کتل چیغه مې کړه:-
حسنه ! دلته راشه!
حسن ورسره خوړه له دهلیز څخه دننه کوټې ته په بیړه راغلل، نقشه مې ورته ونیوه، ورو مې وویل:-
غواړم پدې ټوله نقشه مې پوی کړې.
خوړې نقشې ته ورمېږ کوږ کړ، حسن راسره څنگ کې په کټ کېنا ست، خوړه په ملا کړوپه شاته ودریده.
حسن نقشې ته کتل، گوته یې یوه نوم ته ونیوه:-
دغه ځای ته (ناداشیبه) وایي، په لومړیو کې دلته پُل راځي، په همدې به پورته خواته را شې، له دې ځایه نادا شیبه شروع کیږي، دلته د ډېرو شیخانونو کورونه دي، همدلته هر کال یو د آسونو ربس (سیالي) هم کیږي، ددې مخامخ شمال خواته یو نوی د نړۍ تر ټولو لوی بیلډینگ باندې کار روان دی او لمر ختو لور ته الکوز په نوم ښارگوټی دی.
حسن غلی شو، سر مې وخوراوه، شونډې مې سره ومروړلې، لړه شیبه مې نقشې ته وکتل، ومې ویل:-

هممم! او دا د آســونو ریس(ســیالي) چې دوی ورته وایي دغه په کوم وخت کې کیږي؟
حسن د وروځې نرۍ کونج د ګوتې په نوک وګراوه، ورو یې وویل:-
مشرــه ! دا ریس په کال کې یو ځل کیږي او پدې کې مالداره شــیخان او بهرنیان ګډون کوي، ډېرې غټې پیسې پکې مصرفیږي.
نقشه مې ټوله کړه، حسن ته مې وویل:-
ته باید نن ورځ ما په ټوله نادا شیبه کې وګرځوې او د هر سړک او هرې ودانۍ په اړه باید پوره معلومات راکړې.
حسن په خوښۍ ومنله.
پدې ورځ حســـن د ناداشــیبې له هر کونج او هرې دروازې سره اشـــنا کړو او خاص کر د شیخ کور، په کوم چې زمونږ پلان راڅرخیده.
ما نه یوازې د ورتلو پلان جوړاوه بلکې د وتلو لاره مې هم ســنجوله، ځکه لکه څومره چې ورتلل مهم و، همدومره ترې بېرته وتل هم و.
لمر سترګه په زوال ولاړه وه، موټر د ناداشـیبې په سـړک ورو روان و، یو دوکان مې تر نظره راغی، حسن ته مې د ودریدو وویل.
خوږه شاته سیټ کې نا سته وه، ورمېږ مې شاته کوږ کړ، په موسکی خوله مې وویل:-
خوږې ! ووایه څه ته دې زړه کیږي؟
د خوږې رنګ سـور واوخت، له ځان سره وبنګیده، یوه شـیبه یې زما سـترګو ته وکتل، ورو یې شونډې وخوځیدې:-
ستا خوښه زما خوښه.
حســن ته مې د یو ښــه شي راوړلو وویل، هغه دوکان ته لاړ، زه او خوږه یوازې پاتې شو.

خوري په غاړه کې ټیکرۍ سم کړ، ما سړک ته کتل چې ښکلي ښکلي موټر به تلل، راتلل.
خوري غاړه رانه کړه، په سیټ کې یې ځان سم کړ، لومړۍ یې د دوکان خواته ولیدل، بیا یې مخ ماته واړوه، غلي یې وویل:-
غواړم درته یوه خبره وکړم.
په زړه کې مې څړیکه تېره شــوه، لړزه راباندې راغله، په بیړه مې مخ راتاو کړ، ومې ویل:-
هو! ولې نه! ووایه!
شــونډې یې سره ومروړلې، په غاړه کې پروت ټیکري پیڅکه یې په تېرو نوکانو چرموړله.
لاړې یې تېرې کړې، زما زړه دربیدا، پوهیدم کومه خاصــه خبره شـــته خو دا خاصه خبره به څنګه وي، همدې ته مې غوږونه تږي ول.
هغه همداسې غلي وه، زما صبر نه کیده، په لوړ غږ مې وویل:- ووایه کنه!
خوري چټکه وخوړه، لړزیدونکې شونډې یې وخوځیدې:-
خو وبربړم، د ویلو توان یې نلرم.
په حیرانۍ مې ور وکتل، په تندي یې د خولو غوټې ښــکار یدې، ورو مې وویل:-
مه وبربړه، چې هر څومره بده خبره هم وي، زه به یې په ځان بده ونه ګڼم.
حســن له دوکانه د موټر په خوا راروان و، په لاســونو کې یې دوه پلاســتیک ګیلاسونه هم نیولې ول.
خوره غلي پاتې شوه، حسن راته یو ګیلاس ونیو، ورو یې وویل:-
آیسکریم مې درته راوړل.
مننه مې ورڅخه وکړه، خوري ته مې وکتل، د هغې په څیره همداســې وارخطایي ښکاریده.

موټر روان شو، حسن ورو وويل:-
مشره ! کومې خوا ځو؟
ما په آيسکريم شونډې کېښودې، ډېر يخ و، په ډکه خوله مې وويل:-
کور ته !
د خورې په نيمه کې پاتې شـــوي خبرې اوريدو ته بيتاب وم، بار بار يې هغه خبره رايادوه شوه:-
غواړم درته يوه خبره وکړم!
- خو وېرېږم، د ويلو توان يې نلرم.
چې دا به يې راته څه ويل؟ ايا له ما يې شــکايت کاوه؟ له ما خپه وه؟ ماته په غوسه وه او يا هغې کوم څه ته اړتيا درلوده؟
د ښـئ ســترګې له کونجه مې ور وکتل، پيکی يې په تندي پروت و، څنډه يې ورکړ، ځنګ د غوړونو له نرمو سره ولګيدل، د هغې په نريو سرو شــونډو د آيسکريم سپين ځګ برېښېدل.

***

پوره ځلور ورځې مو په پلان کار وکړ، د پوښتنې لپاره کوم څه مو پرېښودل، هرې پوښتنې ته مو د هو ځواب پیدا کړ.
کله مې چې ټول پلان له سره تر پایه واوروه، هدف ته ځانونه رسول راته ډېر شوني وبرېښېدل.
د شېخ کور له ګوټ ګوټ مې ځان خبر کړ، یو بنګالي چې په همدې کور کې یو وخت نوکر و، هغه ته مو لږې پیسې ومنلې او ټول معلومات چې ورته په تمه وو زمونږ تر ګوتو را ورسول.
زه به په ورځ کې درې ځلور ځلې د شېخ کور له خوا شا څخه تېرېدم، کله به مې ځغاسته کوله، کله به پلی روان وم، کله به موټر راسره و، کله به مې له خورې سره د زړه خواله هم کوله او خپل پلان به مې هم مخکې بیوه.
اصغر، زوبیر او فرهاد به اکثره وخت په چکرو بوخت و، یو پارک ورته حسن ښودلی و چې له ودانۍ چپ اړخ ته په سل مترۍ کې موجود و، نیمه ورځ به هملته ول.
خو ما به حسن او خوره له خپل څنګ نه لیرې کول او دوی به هم پوره کوښښ راسره کاوه.
په دې ځلورو ورځو کې هر ساعت، هره دقیقه او هره ثانیه خوره راته په بدل بدل رنګ ښکاریده.
په خبرو کې یې بدلون راغئ، خبرې یې ډېرې کولې، شوخي یې همداسې پسې ډېریده، په ما به یې کله کله یوه نیمه خوږه خبره له قصده اوریده، زما صفت به یې ډېر کاوه.

زه پوره پوی شــوی وم چې نجلۍ بدلون کړئ، هغه د وطن غلي خوړه اوس همغه نده پاتې شوي، د ښاپیریو ښار ګرمې هوا وهلي، مستي خو به یې خامخا سر ته خيږي.

ټول په دهلیز کې تلویزیون ته ناســت دي، زه له خپلې کوټې کاغذ په لاس راووتم، په لوړ غږ مې وویل:-

ســبا د جمعه ده یانې ســبا زمونږ آخري ورځ ده، له تلویزیون لیدلو څه نه جوړیږي، راځئ چې په پلان کار وکړو.

اصغر تلویزیون بند کړ، ورغلم خوا کې یې کېناستم، ټول رانه چاپېره شول، په لاس کې نقشه مې په سره فرش کېښوده.

ټولو ته مې اشاره وکړه چې کاغذ ته وګوري.

د لاس ګوته مې په نقشه ایښې وه، ومې ویل:-

دا د شیخ ټول کور نقشه ده، پدې نقشه کې هر څه صاف صاف ذکر شوي، دا د شــیخ کور ودانۍ ده، دا یې لومړی لویه دروازه ده چې د جنوب ختیځ خواته موجوده ده، دلته درې نفر ساتونکي ځلرویشت ساعته پهره ورکوي، ورپسې د ودانۍ دروازې ته لاره تللي، هلته یو سـاتونکی ناست وي، د ودانۍ دننه ځای ځای ځارونکي لیدل کیږي، ټول کور له سـاتونکو ډک دی، په ټوله ودانۍ کې دېرش کوټې موجودي دي، او زمونږ هدف ځلرویشــتمه کوټه ده، د ودانۍ له لویې دروازې ځلرویشــتمې کوټې ته ځان رســول ناممکنه ده ځکه په لاره نور ساتونکي هم موجود دي، چې تلل ډېر سخت دي.

یوه شــیبه غلی شــوم، ټولو په ما کې ســترګې نیولې وې، ما خبرې پســې وغزولې:-

خووو! که د شــمال لویدیځې غاړې له دېوال څخه ودانۍ ته دننه شــو او د زیرزمینۍ له لارې چې یوه خوفیه لاره تر ځلرویشــتمې کوټې تللي، د رســیدو نهه نوي فیصـد امکان شـته، پدې لاره هیڅ کوم سـاتونکی نه لیدل کیږي او

دلته څکه ســـاتونکي نشـــته چې دغه زيرزميني ده او دوی هم دغې لارې ته دومره توجو نکوي.
د ټولو په شـونډو خوښـي وغوړيده، پلان ډېر په صـحي مانا سره جوړ شـوئ و، هر يوه ته مې پکې خپله دنده سپارلې وه.
اصغر وپوښتل:-
چې دا څومره پيسې دي؟
نقشه مې ټوله کړه، موسک شوم، ورو مې وويل:-
ددې حســاب نه کيږي خو دومره درته ويلی شــم دا پيســې د آســونو د رېس(سيالۍ) لپاره ځانګړي شوي، رېس نيږدې مياشتو کې کېدونکی دی او پيسې يې د شـېخ په کور کې په ځلرويشـتمه کوټه کې چې په يوه اوسـپنيزه شـل فټه پلنه او دوه فټه غټه دروازه بنده شوي ده، دننه ايښي.
ټولو راته په حيرانۍ کتل، حســن مې ځانته نيږدې راوغوښــت، په ورو غږ مې ورته وويل:-
ته به هغه د قاچاق وړونکي سره خبرې وکړې، يو څه وسـله بايد ترې راوړې او ورسره دا خبره هم وکړه چې سبا شپې په سپيده چاود کې دې د سمندر په غاړه زمونږ انتظار کوي، چې هر څنګه وي مونږ به ځانونه ور ورســـوو او ها موبايل دې خلاص ساته نور دې هلته پوهوم.
حسن د هو په ويلو سر وخوځاوه، او له کوره ووت.
اصــغر له فرهاد او زوبير سره په خبرو لګيا ول، ما موبايل ته کتل او د خپلې کوټې په لور روان وم.
يو ناڅاپي مې اوږه درنه شــوه، چټکه مې وخوړه، ځان مې کابو نشــو کړی، مخکې مې تېز قدمونه واخيستل، کوټې ته دننه کش شوم، دروازه بنده شوه.

خوړې په تريو تندي زما په ټټر لاس کېښود، ما ورته په حيرانۍ کتل، لاس ته يې زور ورکړ، شاته يې ټېل وهلم، په کټ ولويدم، موبايل مې له لاسه ولويد، ما يې د راخيستو هڅه وکړه.

خوږه را وړاندې شوه، په ټټر يې لاس راباندې تېر کړ، ويښته يې ټول په مخ راپرېوتل، شونډې يې وچيچلې، ما په جدي غږ وپوښتل:-

دا ته څه کوې هه؟

خوړې په شونډو گوته کېښوده:-

ششش! همداسې پرېوځه!

ما د پورته کېدو هڅه وکړه، خو هغې مې په ټټر مړوندونه کېښودل، بېرته يې پخپل ځای غلی کړم.

يوه شيبه چوپتيا خوره شوه، خوړې نرۍ سرې شونډې رانيژدې کړې، په تورو غټو سترگو يې ماته وکتل او ورو يې وويل:-

ته پوهېږې! ما ددې ورځې څومره انتظار کړئ.

ما يې تورو غټو سترگو ته کتل، خوله مې خلاصه پاتې وه، باور مې نه راته چې دا دې خوږه هم وي، ټول بدن مې لړزې نيولی و، په مخ مې خولې را ماتې وې.

د خپل وجود په پنجره کې يې نيولی وم، بدن مې بې سيکه و، لکه خوب چې وينم، هوش او خواص مې له لاسه ورکړي ول.

خوږه موسکی شوه، د اننگيو لاندې خاليگا يې ښکاره شوه، په خپ اواز يې وويل:-

ډېره گرمي ده؟ پنکه چالانه کم؟

ما هيڅ نه ويل، ټول واک مې هغې ته سپارلی و، په موسکې شونډو يې ورو وويل:-

ته پوهېږې ! ته مې د وجود په کوم ځای کې پروت يې؟

ما هیڅ ونه ویل، هغې مې لاس پخپل لاس کې کلک ونیو، ټټر ته یې یوړ، د زړه زربان مې یې حس کولای شول، شونډې یې وخوځېدې:-
ته مې دغه ځای کې پټ ساتلی یې! له ټولو پټ!
زه په ځان نه پوهیدم، خدای خبر په کوم حال به وم، خوږې مې لاس پخپلو لاسونو کې کلک کړ، شونډو ته یې یوړ، ښکل یې کړ، بیا یې ټټر پرسې ونیو، په مینه یې وویل:-
ته راته تر هر چا گران یې، تر هر څه راته ډېر ارزښت لرې، دا ښکلي نرۍ مې په تا ودانه ده او ستا بغېر ړنگه بنگه.
یوه شیبه غلي وه، زما په لاس یې شونډې ایښې وې، د اوښکو گرم ځاڅکی یې زما په لاس وغورځېده، هغې ژړل.
ما په بیړه په کټ کې ځان سم کړ، هغې مې لاس نه پرېښوده، ور وخویدم، گوتې مې زنې ته ور نیږدې کړې، اوښکو ډکې سترگې یې راپورته کړې، ورو مې وویل:-
ای ! ژاړې ولې؟
زما لاس یې همداسې پخپلو لاسونو کې نیولی و، تورو سترگو کې یې ډنډ اوښکې ځلیدلې.
پزه یې کش کړه، په تندي گونځي ویښته یې سم کړل، نرۍ شونډې یې وخوځېدې:-
پوره یو کال مې په زړه کې وگرځولې، پوره یو کال! دومره زړه مې نشو کولای تاته د زړه حال ووایم، تېره ورځ مې غوښتل موټر کې درته ووایم لیکن هلته حسن مزاحم شو، خو نور مې صبر نشو کولای، دا دوه شپې مې ډېر درپسې ژړلي، ډېر راته یادیدې، په خوب کې مې ډېر په بد حال لیدلی یې، ډېره وېره دې راسره وه چې هسې نه خدای مکړه له لاسه دې ورکړم.

ږسې سلګيو واخيسته، له غټو وليو مې ترې لاسونه چاپېره کړل، په تېر ږسې مې ونيوه، هغې همداسې ژړل.
بيا مې د هغې ښکلى ګرد مخ په دواړو لاسونو کې ونيو، په اننګو روانې اوښکې مې ورته پاکې کړې، د هغې تورې ســـترګې ځليدلې، په ډېره مينه مې ورته وويل:-
اه ! کاشکې مخکې دې ويلي واى، څومره ډېر انتظار مې وکړ.
خوږې ځان کابو نشو کړاى، مخکې راغله، شونډې يې زما سترګو ته شوې، په مينه مينه يې ښــکل کړې او کلکه غېږه يې رانه چاپېره کړه، په ورو او ډډ غږ يې وويل:-
مينه درسره لرم!
په نرمو تورو ويښتو مې لاس پرې راتېر کړ او په خوښۍ مې وويل:-
زه هم درسره ډېره مينه لرم ګرانې !
نن شـــپه مې ځان د نړۍ پاچا حســـابوه، ځان مې د هوا په څپو کې ليده، احساسات مې د رباب په تارو کې ترنګيدل، خوښۍ مې د مستو ځوانانو په اتڼ کې ځنې اچولې، سترګو مې جنتونه ليدل، زړه مې سندرې زمزمه کولې، ماغزه مې د سکون په باغ کې ناځيدل، وجود مې د يو انسان په روح ږسې تړلى و او ساه يې د هغې له يوې زړه وړونکې موسکا اخيسته.
داسې مې انګېرله چې نړۍ ټوله زمونږ د دواړو په ننداره ده.
انسانان، حيوانات، نباتات، پيريان، ملائکې او د نړۍ هر ژوندى او پټ موجود مونږ ګوري او ټول راته زما او د خوږې مينې مبارکي راکوي.
خوږې مې د شپې تر ناوخته په سينه سر ايښى و، غوښتل مې خپلې کوټې ته لاړ شم او حسن ته زنګ وکړم، خو د خوږې له پنجو مې ځان نشو خلاصولى.

ټوله شپه یې زما مخ په نازکو نریو شونډو ښکل کړئ و، خوب هسې هم نه راته، څنګه چې پوی شوم خوړه ویده شوه، ورو مې د هغې له لاسونو ځان خلاص کړ.
په بیړه له کوټې ووتم، سیده حمام ته لاړم، غوښتل مې مخ او لاس وکړم، په حمام کې لګیدلي آئینې ته مې وکتل، په مخ مې د خوړې د شونډو رنګ ځای ځای پروت و.
یوه شیبه مې خپل مخ ته وکتل، تېرې شیبې مې سترګو ته شوې، موسک شوم، اوبه مې مخ ته واچولې.
موبایل مې رواخیست، د حسن شمېره مې پیدا کړه، زنګ مې ور ووهه، په اول زنګ یې اوکې کړ!
- هیلو حسنه !
- هه مشره!
- څه دې وکړل؟
- بس اوس ورسېږم.
یوه شیبه غلی شوم، ورو مې وویل:-
له قاچاقبر درسره یو دوه کسان هم راوله.
حسن غلی شو، ورو یې وپوښتل:-
په هغه څه کوو مشره ؟
- نور دې دلته پوهوم خو صرف دومره ورته ووایه چې هغه خلک چې خپلې ویزې او پاسپورټ نلري، دلته یې ډېر وخت تېر کړئ، په قاچاق راغلي، د هغوی څخه دوه کسان مونږ ته راکئ، لګې پیسې به ورکړو، زمونږ لپاره دې بس یو ټکر وکړي.
حسن جدي وویل:-
ټکر؟ هغه څنګه مشره؟

- صرف د يوې دروازې سره ټکر، موټر هم زه ورکوم خو هغه دې صرف ټکر وکړي بس.

حسن د هو وويل، ما بيا ورغبرګه کړه:-

او هغه وسله دې هېره نشي، شُرطې (پوليس) سره هم پام کوه.

حسن په سړه سينه وويل:-

ته بېغمه شه مشره ! ستا دعا پکار ده.

پسې يې موبايل قطع کړ، زه د شپې تر ناوخته ويښ وم، د سبا ورځې په پلان مې يو نظر واچوه.

کاغذونه مې سره وسپړل، بيا بيا مې ولوستل چې کوم څه رانه نيمګړي پاتې نه وي، هر څه سم و او بالکل د پلان مطابق روان و.

ساعت ته مې وکتل، څلور بجې کيدونکې وې، غوښتل مې لږ سر واچوم، ترڅو سبا لږ تازه دمه وم.

په خيالونو او فکرونو کې د خوبونو غېږې ته تللی وم.

يو نا څاپي مې يوه چيغه واور يده، په کټ کې مې ټوپ کړ، تېزې ر ڼا مې سترګې وبرېښولې، سترګو ته مې لاس ونيو، ورو ورو مې له رڼا سره سترګې آشنا شوې، سهار و او لمر خپلې وړانګې کوټې ته خپرې کړې وې او مخامخ راته خوړه په غريو ولاړه وه.

ويښته يې ببر و، ساه يې ژر ژر اخيسته، ببرته په کټ ولويدم، په خوبجن اواز مې وويل:-

اه جان! پرېږده لږ خوب دې وکړم.

هغه راوړاندې شوه، په کټ کې کېناسته له غوږه يې ونيوم، په لوړ غږ يې وويل:-

تا بيګا يوازې ولې پريښي وم؟ هه! ولې رانه تښتيدلی وې؟ وواېه؟

ور وخويدم، سر مې د هغې پر زنګون کېښود، ورو مې وويل:-

شرم و کنه ! که اصغر دوی لیدلي وای نو سم به یې ډنډوره کړي وو.
خوږه غلي شــوه، زما په ویښــتو کې یې په مینه ګوتې تېرې کړې، ما ســترګې پټې وې، خوږې غلي وویل:-
زما د ژوند لوی آرمان همدا چې تا زما په زنګون سر ایښی وي او زه دې په مینه پر ویښتو ګوتې وهم.
ما هیڅ نه ویل، غلی وم، خوږې خپل زنګون وخوراوه، وویل:-
ولې غلی شوې هه؟ یو څه ووایه کنه.
له خوب ډکې سترګې مې ورپورته کړې، په ټوکو مې وویل:-
حسن راغلی کنه؟
خوږې تندی تریو کړ، قار یې وښود، اوربوز یې کوږ کړ.
ما نرۍ موسکا وکړه، لاس مې ور اوږد کړ، په پاسته غومبورې کې مې ونیوه، خوږې هیڅ ونه ویل.
ړنګ بنګ قدمونه مې واخیستل، مخ مې ورته راواړوه، ورو مې وویل:-
زما عالي جناب ! زه لاړم حمام ته، چې بیا راشـــم بیا د په مینه پخلا کوم او ډېرې خبرې درسره کوم.
خوږې همداسې شونډې ځېدلې وې.
دهلیز ته مې وکتل، حسن د چایو پیاله ور پورته کوله، زما په لیدو له خپله ځایه جګ شو، مخکې راغئ، ورو یې وویل:-
مشره! کار وشو، هر څه مې تیار کړي او هغه کسان هم راسره دي.
سر مې وخوځاوه، په مټ مې وټپوه، ومې ویل:-
دغسې آفرین ! او هغه نفر کوم دي؟
– هغه چمتو دي، صرف زمونږ د امر په انتظار دي.
– پیسې دې ورکړې؟
– نه مشره ! خو د کار تر سره کولو سره سم به پیسې هغوی ته ورسیږي.

- او موټر؟

- اوو هوو وبښه ! له یاده مې وتي و، هغه ته به اوس زنګ وکړم.

په مټ مې بیا وټپوه، په موسکۍ خوله مې ورته وویل:-

ویاړم دربانديې !

هغه موسک شو، مننه یې وکړه.

شــکیل زمونږ ټول حال له حســن څخه اخیســته، ماته یې یوازې یو ځل زنګ کړئ و، شیشکې راته دوه درې ځله زنګونه کړي ول او هر ځل به مې د پلان په اړه پوهوله.

پیســې مو ډېرې خرچ کړې خو مقابل کې بیا د هغه غلا کولو پیســو ته دا هیڅ وې.

***

د شـــېخ په کور زمونږ پلان د جمعې ورځ د شـــپې لخوا و، ځکه هلته اکثره د جمعې په ورځ خلک ميلو او چکرو ته ووځي.

پدې ورځ هم همداسې وشول، د شېخ ټول کور يوازې له نوکرانو او څوکيدارانو ډک و.

د پلان مطابق مونږ ټولو ځانونو چمتو کړي و او د شـــېخ کور څخه ليرې په دوهم سړک باندې په موټر کې ناست و.

حســن موټر ته ناســت و، زه مخکې ســيټ کې، خوږه، اصــغر، زوبېر او فرهاد شاته ناست ول.

هر يوه خپل ځانګړی لباس اغوستی و.

ټول غلي وو، د ټولو په تندي ګونځې ښــکارېدې، چوپتيا وه، دا د وارخطايۍ علامه وه.

هر يوه همدا فکر کاوه چې نيم ساعت او يا ساعت وروسته به څه پېښنه کيږي؟

مونږ به په کوم حال کې وو؟

چېرې به وو؟

څه به کوو؟

هيڅوک نه پوهيدل تقدير به مو څه وي؟

حسن خواته مې ورمېږ کوږ کړ، ورو مې وويل:-

هغه دوه نفر هلته چمتو ناست دي؟

حسن به بيږه وويل:-

هو مشره ! يوازې زمونږ د امر په انتظار دي.

سر مې وخوځاوه، ما ورته پلان يو ځل بيا تکرار کړ او هر يوه ته مې خپله دنده په ګوته کړه، ټولو مې خبرې په غور واوريدې.
يوه شيبه ټول غلي و، د سړک په غاړه د موټرو د تلو او راتلو شنها اوريدل کيده چې ګڼ ګڼ تيريدل.
څه ويره شوه او څه دا سخت انتظار، زوبېر سترى شو، په قار يې وويل:-
يار ! نو دلته د څه لپاره منتظر يو؟ راځئ چې پرې ورځو؟
ما لاس پورته کړ، ومې ويل:-
بس لږ نور صبر هم!
زوبېر هيڅ ونه ويل، ټول زما د امر په انتظار وو او زه د خپل يوه نفر په انتظار چې د شېخ دروازې خواکې ناست و.
لږه شيبه نوره هم تېره شوه، يو ناڅاپي د موبايل کړنج شو، مسېج و.
خلاص مې کړ، په سکرين ليکلي شوي و:-
دوه موټر له کور څخه راووتل، يو بې ایم ډبلو موټر دی او دوهم يو رېنج رو ور، دواړه د ناداشيبې په سړک لويديځ لور ته روان شول.
د شېخ کورنۍ له کوره وتي وه، حسن ته مې په بيړه وويل:-
درځه!
دروند او ډډ اواز راغی، موټر مخکې کش وکړ، په يوه شـــيبه کې د شـــېخ کور شمال لويديځې غاړې دېوال خواکې د سړک په غاړه په بيړه له موټر څخه شپږ کسان چې تورې دريشۍ او مخونه يې په تورو مخ پوټو پټ و، ښکته شول، په لاس کې ورسره تورې تمانچې وې او په چابکو قدمونو د دېوال خواته لاړل.
دوه نيم متره لوړ دېوال ته فرهاد زينه واچوله، حســـن ته مې د مخکې کيدو اشاره وکړه.
مونږ شـاوخوا په بيړه مخونه اړول، ورو شـپېلک مې غونۍ ځيږ کړ، پورته خواته مې وکتل، حسن د دېوال په سر غلی ناست و.

په لاس یې اشاره وکړه، ورپسې فرهاد او اصغر هم له دېواله څخه واوختل.
د خوړې وار شو، ما زینه په لاس نیولې وه، هغې د زینې لومړۍ کړۍ ته پښه کړه، ورمېږ یې کوږ شو، تورې غټې سترګې یې ماته ونیوې، ډېره مینه پکې رغړیده، ډېرو ارمانونو سره یې د سترګو غشي۔ زما په لور ګوزار کړل، مخ یې واړوه او په زینه له دېواله واوخته.
د پلان مطابق مې زوبېر په موټر کې پرېښود او ورپسې زه هم له دېواله واوختم.
پنځه واړه د دېوال بېخ کې غلي ناست و، د باغچې روښانه ګروپ تتې رڼا ته مو سترګې ځلیدلې، تمانچې مو په لاسونو کې جګې نیولې وې.
حسن ته مې په سترګو ا شاره وکړه، هغه په بیړه موبایل رواخیست، یو څه یې ولیکل، یوه شیبه غلی شو، بیا یې ماته سترګې ونیوې، ما په لاس د مخکې تګ اشاره وکړه.
فرهاد د دېوال په بېخ کې پاتې شو او مونږ څلور واړه په باغچه کې په ملا کړوپ د زیرزمینۍ خواته روان شوو.
څوک نه ښکاریدل، په ارام سره تر زیرزمینۍ دروازې ورسیدو.
ما او اصغر دېوال ته جوخته شا کړه، چمتو ودریدو، تمانچې مو په دواړو لاسونو کې کلکې په ټټر پسې ونیوې.
د یوې شیبې لپاره مې د غلي پاتې کیدو اشاره وکړه، دربواړه چوپه خوله ولاړ ول، ساه یې تنګه ښکاریده.
یو ناڅاپي د ودانۍ هغې بلې غاړې څخه د یو څه ټکر کیدو اواز راغی، اصغر او خوړه وویریدل، ماته یې وکتل، ما د چوپتیا اشاره وکړه.
دا اواز د ساتونکو پر دروازه و، زمونږ یو نفر له دروازې سره موټر ټکر کړئ و، ترڅو د ساتونکو پام ټول پر هغې خوا شي.
همداسې وشول، ساتونکي هلته مصروف شول او مونږ پخپل کار باندې.

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه ورو پر دروازه زور وکړ، د دروازې غنجا مې په زړه لکه د چاړې غوندې تېره شوه.
په بیړه راتاو شوم، ورپسې اصغر هم زما شاته قدمونه ورو کېښودل.
تمانچه مې په دواړو لاسو د دروازې مخامخ ونیوه، ورو ورو مخکې تېر شوم، د زیرزمینۍ تته رڼا مو پر تورو مخ پوټو ولګیده.
پښو ته مې وکتل، لوېې زینې ښکته شوې وې، په احتیاط مې قدم واخیست.
ورو ورو ښکته شوم، دوه لارې راغلې، یوه ښۍ اړخ ته او بله چپ اړخ ته.
لږ فکر مې وکړ، شکمن شوم، په بیړه مې له ځنګ جیبه نقشه رواخیسته.
اصغر راته د لاسي ځراغ رڼا کوله، په زینو پسې ښۍ اړخ لیکلی شوی و.
نقشه مې جیب ته واچوله، ښۍ اړخ ته لوی دالان و، توره تیاره وه، ځراغونه مو د تمانچو سره جوخت ونیول.
مخکې په ګړندیو ګامونو روان شــو، په یوه شــیبه کې له لوی دالان ځخه تېر شو.
ځه ګورو نوره لاره ختمه شوه یوازې یوه سپینه دروازه ښکاري.
په دروازه پاس ځه لیکلي شوي و، سم نه ښکاریدل، ما ځراغ ورته ونیو، په تور رنګ غټ لیکلي شوي و:-
درویشت.
دروازې ته مې زور ورکړ، خلاصه نشوه، یو قدم شاته شوم، اوږه مې د دروازې سپینې تختې ته برابره کړه، په ټول زور پرې ورغلم، درب شو خو دروازه بیا هم خلاصه نشوه.
حسن ته مې وکتل، د هغه په تندي د خولو غوټې ځلیدلې.
جیب ته یې لاس کړ، یو نرۍ میل یې د تمانچې خولې پســې واچوه، کوم چې د تمانچې غږ دب کولو.

د دروازې قلف ته یې ونیوه، یو ټس اواز راغی، له قلفه تورې دوړې پورته شوې.
پر سپینه تخته مې زور وکړ، دروازې ټکا وکړه، له بلې کوټې سپینه رڼا راغله او ورو ورو دروازه خلاصه شوه.
ما په بیړه وړاندې قدم واخیست، تمانچه مې په دواړو لاسو مخکې نیولې وه، په ځیر ځیر سره مې کتل.
کوټې ته دننه شوو، ټوله کوټه په سپینې رڼا روښانه وه، هیڅوک نه ښکاریدل، د کوټې په بل سر کې مخامخ یوه لویه اوسپنیزه دروازه وبرېښیده.
پاس پرې غټ په تور رنګ لیکلي شوي و:-
ځلرویشت!
په اصـــغر دوی مې ځغلنده نظر واچوه، په تمانچه مې د اوســـپنیزې دروازې خواته اشاره وکړه، په خوښۍ مې وویل:-
هغه دی زمونږ منزل!
د ټولو په سـترګو کې خوښـي په څپو شـوه، رنګونه یې وځلیدل، ځانونه مو کابو نشـول کړی، له یو بل مو لاسـونه تاو کړل او په سـترګو کې مو یو بل ته هیلې ور وښندلې.
په ګړندیو ګامونو مخکې تېر شـــو، دېوال ځای ځای راټول و، کونجونه یې درلودل، دا سې چې یو نفر ترې په آسانۍ پټیدای شو، ګرده دایروي کوټه وه، کیڼ لور ته لویې زینې راښکته شوې وې.
په یوه شیبه کې تر اوسپنیزې دروازې ورسیدو.
دوه فټه غټې او شل فټه پلنې اوسپنیزې دروازې ته مې وکتل.
ټوله له ستیل جوړه شوي وه، ماتول یې کومه ا سانه خبره نه وه، خو د دروازې په څلورو کونجونو غټ غټ مېخونه موجود وو، سم نه برېښېدل څکه دروازه په ارغواني رنګ پوخل شوي وه.

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه له ملا سره تړلي تورې کځوړې ته لاس کړ، یو کوچنی ګلېنډر یې رواخیست.
د دروازې لاندیني کونج ته مې ګوته ونیوه، حسن ورته په ګونډو شو، د ګلېنډر څخه راوتلی اوږده نری اوسپنه په تېزی سره تاوه شوه، نری اواز یې په کوټه خپور شو.
د دروازې کونج ته یې نیږدې کړ، په مېخ ژېړې سپرغی بلې شوې، کړی کړی لوګي ترې پورته شول، په یوه شیبه کې مېخ وایستل شو.
ورپسې په دوهم او درېیم سوری کولو لګیا شو.
د ګلېنډر نري اواز مې د زړه درزا لا نوره پسې ډېروله.
د ټولو په ځیرو وېره او جدیت ښکاریده، هر یوه ژر ژر ساه اخیسته او دروازې ته یې سترګې وې چې اوس ژر خلاصه شي او بس.
حسن د ځلورم مېخ په سوری کولو لګیا کیده چې د چا د پښو ښکالو مې تر غوږو شوه، حسن مې په اوږه وټپوه، په بېړه یې ماته وکتل، ما د لاس په اشاره د ځیرک کیدو وویل.
اصغر او خوږې د زینو په لور تمانچې ونیوې او ما او حسن د دروېشتمې دروازې په لور تمانچې په لاسونو کې کلکې کړې.
د پښو اوازونه ورو ورو زمونږ خواته رانیژدې کیدل، ټپ ټپ اواز سره مې د زړه دربیدا هم ډېریده.
ساه مې ژر ژر اخیسته، ناڅاپه په زینو کې یو څوک ښکاره شو، اصغر وار خطا نکړ، ماشې ته یې زور ورکړ او ډز شو، ورپسې د خوږې له تمانچې هم ګولی ووته.
سړی په زینو کې یوه شیبه ولاړ و، ټولو مو ورته په حیرانی کتل، ورپسې ورو ورو پوړیو خواته کوږ شو، ما چیغه کړه:-
هله نو ځانونو مو وباسئ.

زما ددې خبرې سره سم په درویشتمه دروازه باندې درې نفر رانوتل، ما د شاته تلو چیغه کړه.
اصغر تمانچه د ساتونکو خواته ونیوه، ډز شو، د هغې خوا هم د تمانچو ډزې پیل شوې.
ما د دېوال کونج ته رسولو کوښښ کاوه، حسن ور وړاندې شو، ما شې ته یې زور ورکړ، دواړو خواو سره مخامخ ډزې روانې شوې.
ما حسن او اصغر ته د دېوال ګوټ ته د پټیدو چیغه کړه.
خوږې ته مې وکتل، هغې په ګوټ کې ځان غلی کړی و او په غوږونو یې دواړه لاسونه ایښي وو.
اصغر ټوپ کړ، په یوه ثانیه کې د دېوال کونج ته غلی شو.
مټ ته یې وکتل، په وینو سور ښکاریده، لاس یې پرې کېښود.
پوخ دیوال ته یې ولي ولګول او له درده یې شونډې وچیچلې.
یو ناڅاپي ډزې بس شوې، په ټوله کوټه کې خاموشي خپره شوه، لکه د وحشت او مرګ غږ چې وشي، هرې خوا چوپتیا وه.
ما د دېواله له کونجه په یوه سترګه وړاندې وکتل، یو څوک پړمخې پروت دی، څنګ کې ورسره تمانچه هم پرته ده او په سپینو سیمټو د وینو لیکه روانه ده، سترګې مې رډې راوتې.
ساه مې ژر ژر اخیسته، فکر مې کاوه زړه مې خولې ته راغلی، لکه ښه تېښته مې چې وهلي وي.
هغه پروت سړی حسن و، په زړه کې مې درد احساس کړ، د هغه څېره راته سترګو ته شوه، اوښکې رانه بې اختیاره روانې شوې.
اصغر په اوږه لاس ایښی و وینه یې درولې وه، ورمېږ یې کوږ کړ، د دېواله له کونجه یې په ښۍ سترګه شاته ولیدل، په حسن یې سترګې ولګیدې، هغه د ژوند آخري سلګۍ وهلې.

ســاتونکي يې وکتل، دوه کســان د دروازې خوا کې پراته ښــکاريدل او ځلورو نورو زمونږ خواته تمانچې نيولې وې.

ســترګې يې رډې راووتې، وارخطا شــو، په بيړه يې پر ځمکه لاســونه وتپول، تمانچه په لاس ورغله، ما چيغه کړه:-

اصغره مکوه !

اصــغر پاڅيد، د ديواله له کونجه د ســترګو په رپ کې راتاو شــو، تمانچه يې مخامخ ونيوه، ډز شو، ورپسې يو بل ډز هم شو.

زه له خپله ځايه په بيړه راپاڅېدم، تمانچه مې ســـاتونکو ته ونيوه، په چيغو مې ماشې ته زور ورکړ، داسې چې د اصغر خواته په ځنګ ځنک روان وم.

خوږې چې زه وليدم، وار له واره راپاڅېده، تمانچه يې ســـاتونکو ته ونيوه، درېواړو مو پرې د ګوليو باران پيل کړ.

په يوه شيبه کې شپږ کسان د دروبشتمې دروازې په خوا کې پړمخې پراته ول.

زما د تمانچې ګولۍ ختمې شوې وې، همداسې مې ماشه وهله، ټس ټس اواز يې کاوه خو ګولۍ پکې نه وې.

غوسه وم، په زړه مې اور بل و، د حسن مرګ راته د زغملو نه و، سترګې مې له اوښکو ډنډ وې.

اصغر په وينو سرې اوږې باندې لاس ايښی و.

خوږه رانيژدې شــوه، مخ پوټۍ يې له مخه ليرې کړ، وړه پزه او خړې شــونډې يې ښکاره شوې، په تورو غټو سترګو کې يې ويره راټوله وه، ماته يې په ناهيلی کتل.

ما د تېښتې چيغه کړه، ورپسې د کېڼ لور زينو څخه ډز شو، ورپسې نورې ډزې هم وشوې، دومره موقع برابر نشــوه چې تمانچې ته لاس يوســم، ما په ځمکه ګونډې وهلې وې.

په وارخطايۍ مې ورمېږ کوږ کړ، اصــغر ښــې خواته ړنګ شــو، په لړزيدونکو شونډو مې چيغه کړه:-

اصغره!

په زړه مې سور اور پورې شو، سترګې مې رډې راوتې، ټوپ مې وکړ، يو بل ډز هم شو، نرۍ درد مې په چپ اړخ اوږه کې تېر شو، تر اصغر مې ځان ورسو.

ستونی سنغ غزېدلی و، له تندي يې ويني رواني وې، خوله يې خلاصه وه، په رډو راوتو سترګو يې ماته کتل.

د هغه سر مې پخپلو زنګونونو کېښود، ومې خوراوه، غږ مې پرې وکړ:-

اصغره! ای اصغره ! ماته وګوره.

اصغر يوه اوږده ساه واخيسته، خړې شونډې يې ولړزيدې، ما چيغه کړه:-

اصغره! ای ماته وګوره! تاته وايم، سترګې دې پټې نکړې.

اصغر کوم حرکت ونه وکړ، خوله يې خلاصه پاتې شوه، په زوره مې وويل:-

اصغره! خبرې وکه!

اصغر يوازې خلاصې سترګې ماته کتل، اوږو ته مې ځنډ ورکړ، ومې خوراوه، د هغه مخ کېڼ لور ته کوږ شــو، زما له خولې يوه زوروره کريغه ووته، لاســونو مې يې له پلنې ملا تاو کړل، په سينه پسې مې کلک ونيو، په ژړا کې مې په چيغو ويل:-

نه نه ! دا امکان نلري، ته داسې نشې تللی! ته داسې نشې تللی!

لکه ماشوم داسې ژړا واخيستم، ورو ورو سونګيدم او اصغر مې پخپل ټټر پسې نيولی و.

دلته يو له درده ډک اواز راغی، ســترګې مې خلاصــې کړې، مخ مې ور پورته کړ، دا اواز د خوږې و، په ځنګ کېږه پرته وه، له خولې يې ويني رواني وې، په وينو لړلی لاس يې زما خواته نيولی و او ځانته يې غوښتم.

ا صغر مې پرېښود، د پورته کیدو کو شش مې وکړ، اوږه کې مې دروند درد تېر شو، غلي مې اوږې ته وکتل، په وینو سره ښکاریده، پروا مې ونه کړه.
په ټول زور پاڅیدم او خورې خواته ورغلم.
غیږې ته مې راکش کړه، د هغې ګرد مخ مې په دواړو لاسـو کې ونیو، سـلګۍ یې وهلې، د ولیو منځ کې یې ګولۍ خوړلي وه.
خورې د یو څه ویلو کوشښ کاوه، غوږ مې ور ټیټ کړ، لړزیدونکې شونډې یې وخوځیدې:-
مدثره ! زما له تا څخه د تلو زړه نه کیږي، ما مه پرېږده له تا لاړه شـــم. هیله کوم، ما مه پرېږده!
په بیړه مې وویل:-
نه نه! په تا به هیڅ نه کیږي، زه درسره یم، په تا به هیڅ نه کیږي.
د خورې پر شونډو یوه زړه وړونکې موسکا غوړیدلي وه، په زحمت یې وویل:-
مینه درسره لرم!
ســـترګې مې همداســـې لکه د اوبو چینې خوټیدې، زما لاس یې کلک پخپله سینه پسې نیولی و، په ژړغوني غږ مې ورته وویل:-
زه هم درسره مینه لرم ګرانې!
خورې وټوخل، پر ســـپینه غاړه یې وینو څاڅکې وغورځېدل، شـــاته ځړیدلي ویښتو کې مې یې لاس دننه کړ.
سر مې یې سم کړو، خوله یې له وینو ډکه وه، سپین غاښـونه یې د شـونډو له رنګ سره یو رقم شوي ول.
خورې ته مې په ځیر ځیر وکتل، په مینه مې ورو وویل:-
ای ګرانې ! خبره یې؟ زمونږ واده دی.
د هغې ســـترګې پټې پټې کیدې، سر ترې ټالی وهلې، ما یې مخ ځانته واړوه، هغه موسکه وه، په زوره مې وویل:-

تاته وایم ماته ګوره! راځه چې ځو واده کوو.

خوږې پر شونډو همداسې موسکا غوړېدلې وه، یوه شیبه غلی شوم، د هغې له خولې کېنې خواته د مخ له له خالیکه وینو لاره وکړه او زما پښــو ګوتو سره خوا کې پر سمیټو سره ځاځکې ښکاره شول.

په مخ مې رنې اوښــکې بهیدلې، له ډېره درده مې ټول وجود لړزیده، بیا مې په مړاوي غږ وویل:-

خېر دی ګرانې! ته له ما مه ځه، زه به ستا بغېر یوازې دلته څه کوم.

د خوږې په خړو شونډو یوازې یوه موسکا پرته وه، د ښۍ سترګې له کونجه یې اوښکه روانه شوه، د غوږ له څنګه په تورو ویښتو کې ننوته.

زما صبر ونه شو، غو ښتل مې له دې ځایه یې وبا سم، له غټو ولیو مې ورڅخه لاس را تاو کړ، ما د پورته کیدو هڅه وکړه خو یوې چیغې مې ټول پام هغې خواته واړوه.

سر مې ور پورته کړ، پر دروبشــتمه دروازه کې دوه کســان په ګونډو ناســت و، لاسونه یې شــاته خوانه تړلي شــوي و، ددواړو په ککریو تمانچې نیولې شــوې وې.

دا دواړه فرهاد او زوبېر و، په ډېرې عاجزۍ یې ماته کتل.

شـــاو خوا مې ځغلنده نظر واچوه، ټوله کوټه له ســـاتونکو ډکه وه او د ټولو د تمانچو په نښه کې زما ځیره وه.

هک پک ولاړ وم، له ســترګو مې بې اختیاره اوښــکې روانې وې، پخپل ځای لکه بوت ولاړ وم.

هیڅ کوم حرکت مې نه کاوه، لکه زړه کې مې چې څوک په زوره زوره چاړې وهي او زه ورته صرف ګورم.

د وخت قهرجنې برېوکۍ داســـې تیت پرک کړو چې د ځان پیدا کول یې رانه هیر کړل، د وجود ســـتنې یې راته ماتې کړې، په ســـترګو یې ړانده کړو، په غوږونو یې درانده کړو، لاسونه او پښې یې رانه غوڅ کړل.
د خپل تېر ژوند انځور مې راته مخامخ د سترګو په وړاندې وځړید.
لومړی مې د پلار غوسه، بیا مې د مور مینه او د خور ګرانښت ولیدل.
بیا مې له مســتیو ډکو خنداګانو شــور واورید، لړزه یې راباندې راوســته، د خپلو دوو ملګرو سره د کلي پر ویالې د سیورې لاندې ناست وم.
په ورو غږ مې وویل:-
اه تیره ساعته !
زما ژوند تر همدې ځایه و او تر همدغو خلکو تمام شـــو، بیا مې هیڅکله ونه خندل، بیا مې هیڅوک په زړه کې ځای نه کړل، هیڅچا مې زړه ته لار پیدا نکړه، هیڅ وخت مې ونه ژړل.
داسې مې حس کوله، د زړه غوښې مې په کلک کاڼي بدلې شوي، هیڅ کومه هیله مې نه لرله او بس یو ارمان مې لرلو، په ابدي خوب ویده کیدل.

پای

خوست، متون تپه ۱۷/۱/۱۳۹۵

Download from:aghalibrary.com